

မယ်ခိုင်

တောသုလေး

(အချစ်လွန်းဆွင်းဝတ္ထုသစ်)

BURMESE
CLASSIC
COM

မယ်ခိုင်

တောသူလေး

တစ်မိသားနဲ့ တစ်မိသား

ပျော်ရွှင်စွာ

ပေါင်းဖက်ကြခြင်းဆိုတာ

သောကတွေ မျက်စည်တွေကို

စုပေါင်းသင်္ဂြိုဟ်လိုက်တဲ့

စာပေပျို့ကြီးပါ။

ကဲ ——— ခုစ်သူ

သောကတွေကို

တွေ့ပွေ့ ကြိုဆိုမှာလား။

ပန်းပြိုင်လယ်ကြီးမှာ

မျက်စည်တွေနဲ့

တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ငိုတော့မှာလား။

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

ဒီဂျေပွတ်သံတွေ ဖွက်လောရိုက်နေသည့်အခန်းလေးထဲမှာ မီး
ရောင်စုံတို့က ကွန်မြူးလျက်။ လှပသောမိန်းမလှလေးများကလည်း
နောက်ဆုံးပေါ်စကတ်ကျပ်ကျပ်လေးများနှင့် ဟိုမှဒီသို့ ကူးလူးပြေးလွှား
ကာ ကခုန်နေကြပါသည်။

အသက် (၆၀) ကျော်လူကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့်တော့ ဒါဟာ
ငရဲရန်ဟု ကောက်သတ်မှတ်မည်မလွဲဆိုပေမယ့် ခေတ်လူငယ်များကတော့
နတ်ပြည်ဆိုတာထက် ထိုအခန်းလေးကိုသာ စုံမက်ကြသည်ကတည်း
အမှန်တရားပင် ဖြစ်နေသေးတော့သည်။

တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးကာ ကနေတဲ့လူများလည်းရှိသလို၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာထိုင်ကာ ပေါက်ထွက်လုမတတ်အကြည့်ရှုစူးစူးနှင့် အကြည်ဆိုက်နေသောလူများလည်းရှိပြီး ဖန်ကြည်ခွက်ထဲမှ အရည်ပျစ်ချွဲချွဲကို မိမိယူကာ တစ်ကျိုက်ချင်း၊ တစ်ဝိုင်းချင်း မော့နေသောသူများလည်းရှိပါတယ်။

ထိုအချိန်မှာ တံခါးရွက်နက်ကြီးက ပွင့်သွားပြီး တစ်လှမ်းချင်း စည်းချက်ညီညီလှမ်းလာသောလူငယ်နှစ်ယောက်ကို အချို့အချို့သော မိန်းမလှလေးများက သတိထားမိသွားကြ၏။

သတိထားမိသွားကြသောမိန်းမလှလေးတိုင်းက လှုပ်ရှားကခုန်နေသော မိမိတို့၏ခြေထောက်များကိုရပ်တန့်ကာ နံရံနားမသိမသာ တိုးကပ်သွားပြီး သိသိသာသာပင် ငေးမောကြည့်ရှုနေကြကုန်သည်။

နီဝါရောင်ဆံပင်ကို လိမ်ခွေခွေအတွန့်လေးများဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ဖရိုဖရဲဖြန့်ချထားသော အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူငယ်က ဒီဂျေမိန်းနားလျှောက်သွားပြီး ကွက်တိကွက်ကြားဆံပင်ရောင်နှင့် ရှည်မျောမျောဆံပင်ပုံကို ခပ်ဆန်းဆန်းနံတီးထားသော နားကွင်းသေးသေးလေး ပန်ဆစ်ထားတဲ့ လူငယ်ကတော့ မိန်းမလှလေးများကိုဖြတ်ကျော်ကာ စင်ပေါ်သို့တန်းတန်း မတ်မတ်တက်သွားခဲ့ပါသည်။

ထိုလူငယ် စင်ပေါ်သို့ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒီဂျေသံ

က ရုတ်တရက် နှစ်စက္ကန့်မျှရပ်သွားသည်။ ရုတ်တရက်မို့ လူတွေအားလုံးက ခေါင်းမောလာကြစဉ်မှာပဲ ဒီဂျေသံက ချက်ချင်းဆိုသလို မြူးထူးစွာ တစ်မူထူးခြားပြီး ထွက်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

“ဟာ! ဒိုး... ရောက်နေပြီ”

လူတွေအားလုံးက ထင်းခနဲဖြစ်နေသော စင်မြင့်ထက်မှလူငယ်ကို မြင်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ပွက်လောရိုက်နေသော ဒီဂျေသံနှင့်အတူ ခြေထောက်တွေကို စည်းချက်ညီညီလှုပ်ရှားပြီး စင်ပေါ်တက်လာသော နီဝါရောင်လူငယ်ကြောင့်...

“မိန့်လည်း ပါလာပါလား”

ဝမ်းသာအားရအသံကြီးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထွက်ပေါ်လာရသည်။ ဒိုးတစ်ယောက်တည်းလာမည်ဟုသတင်းလွှင့်လာပြီး မိန့်ပါလာတာကြောင့် ပရိသတ်အပေါင်းတို့မှာ ပျော်ရွှင်သွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တဒုတ်ဒုတ်မြည်နေသောဒီဂျေသံစုံနှင့်အတူ သီချင်းကိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆိုကာ တွဲဖက်ညီညီတွန့်တွန့်ကွေးကွေးလေးတွေ ကသွားကြသော ဆန်းပြားတဲ့ကကွက်များကြောင့် လူတွေအားလုံးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးဆုံးသွားချိန်ထိ လူထုကြီးမှာ မိမိနေကြဆဲ။

သို့သော် ဒိုးနဲ့မိန့်ကတော့ သိချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့အတွက်စီစဉ်ထားပေးသော မလွယ်ပေါက်မှတစ်ဆင့် လူများ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှ ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူတို့ပျောက်ကွယ်သွားပြီးမှ 'ဒိုး'... 'မိန့်' ဆိုပြီးအော်နေသော လူအုပ်ကြီးရဲ့အသံကို သူတို့ကြားနာရပါပြီ။ ထိုအချိန်မှာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်က အတွင်းခန်းတစ်နေရာမှာ အမောဖြေ၍နေခဲ့ပါပြီ။

“မိန့်... မင်းအတော်မောသွားပြီလား”

“ကရတာက ထုံးစံဖြစ်နေပြီ။ လူအုပ်ကိုရှောင်ရတာပဲမောတာ”

“ဒီပွဲမှာ ငါရှုံးတယ်။ ကဲပြော... ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“နောက်နာရီဝက်ကြာမှပြောမယ်”

မိန့်ရဲ့ထိုအပြောမှာတော့ ဒိုးက ဟက်ခနဲဖြစ်သွားသည်ထိ ပါးခွက် လေးပေါ်အောင် ရယ်မိလိုက်ပါသည်။

“မင်းကို ဒီနေ့မလာနိုင်ဘူးလို့ တကယ်ပဲထင်ထားတာ”

“မင်းရှုံးတာလိုချင်လို့ တမင်ပဲလာခဲ့တာ။ အားဆေးနှစ်ချောင်း ထိုးထားတယ်”

ဟုဆိုကာ လက်ခလယ်နှင့် လက်သူကြွယ်ကို လှပစွာထောင်ပြ လိုက်ပြီး ဖြူရော်နေသောနှုတ်ခမ်းပါးကို လက်ကလေးနှင့်ပွတ်မိလိုက်ပါ

သည်။

မှန်ပါသည်။ မိန့်နေမကောင်း၍ အိပ်ရာထဲလှဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒိုးနဲ့နှစ်ယောက်သား မိုးရေထဲမှာ ဘောလုံးကန်ရာမှဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

“ငါရှုံးရကျိုးနပ်ပါတယ်။ ငါကလည်း ရှုံးချင်နေတာ”

ထိုအခါမှာတော့ ဟက်ခနဲနေအောင် သွားစွယ်ဖွေးဖွေးများပေါ် သည်ထိ ရယ်လိုက်မိသူမှာ မိန့်ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုလူများတဲ့နေရာကို မလာရဲမှန်း

ငါသိပါတယ်။ မင်းမှာ အဲ့လောက်ထိ သတ္တိမများဘူး။ ငါကလည်း နေ မကောင်းတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ မင်းကလည်း ဒီလိုလူများတဲ့နေရာကို တစ် ယောက်တည်း မသွားဘူး။ ဒါနဲ့မူး ဖိတ်ခေါ်တာကို ဖျက်လိုက်ရောပေါ့”

“ကတိဆိုတာတည်ရတယ်။ အခုကြည့်ပါလား... ငါတို့တော

ဆိုတဲ့အတိုင်း မလွယ်ပေါက်ကို စနစ်တကျစီမံထားတာ။ ဖျက်လိုက်ရင် တယ်လောက်အားနာဖို့ကောင်းသွားမလဲ”

“အဲ့ဒီအားနာတဲ့အကျင့်က ငါ့ကိုရှုံးသွားပြီမဟုတ်လား”

မှန်ပါသည်။

‘မင်းအိပ်ရာထဲက မထနိုင်ပါဘူးကွာ’ ဆိုသောအကဲစစ်သလို

စကားနှင့် အလောင်းအစားလုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း မနက်ဖြန် ငါ့ကားကို စတင်ကာအလှဆင်ပေးရမယ်။

ဒီည ငါ ဒီခိုင်းဆွဲပေးထားတယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“သုံးသိန်းလောက်တော့ ခုန့်ထွက်ချင်နေပြီ”

“ကတိဆိုတာ တည်ရတယ်နော်”

“အဲ့တော့... ငါက ဒီနေ့မောရကျိုးမနပ်တော့ဘူးပေါ့ကွာ။ မင်း
တော့ အမြတ်ကြီးပဲ။ အားတောင်ကျလာပြီ”

“အင်ဗာတာရှိရင် ဖြစ်ပါတယ်။ အခုပဲ ရွှင်းဦးမလား။ ဗိုအား
(၂၀၀၀) နှုန်းလေ။ ပြီးရင် မင်းရဲ့ဈာနကို ငါတိုက်ပုံအနက်နဲ့ တက်လိုက်
မယ်”

“ခွေးကောင်”

“ဟုဆဲရေးလိုက်သောဒိုးရဲ့အသံမှာ ဒေါသတို့က ကင်းစင်နေခဲ့ပါ
သည်။ ဒီလိုပဲ ဒိုးနဲ့မိန့်ဆိုတာ သိပ်ပြီးခင်မင်ကြသောသုငယ်ချင်းနှစ်
ယောက်ပါ။

အင်း (၂)

“ဒိုး... ဒီနေ့ ငါတို့ ယလာဇာပတ်ရအောင်”

ဟု မိန့်က ဒိုးထံ တကူးတကလာပြီး ပြောလာခဲ့ပါသည်။ ဒိုးက
မိန့်ရဲ့ထူးခြားသောစကားခေါ်ကြောင့် ဝါးခွက်လုံးလေးပေါ်သွားသည်ထိ
ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ပြီ...

“မင်း ဆေးမှားသောက်လာပြန်ပြီထင်တယ်”

ဟု ဝိတ်မ,နေသော ဒိုးကပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းစိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင်တော့ ငါတစ်ခုဖြေရှင်းချက်ပေးနိုင်
တယ်”

“ဆန်းကြယ်လှပါလား။ ရှင်းစမ်းပါဦး”

ဟုဒိုးက မိန့်ဘေးက ခုံပေါ်မှာထိုင်ပြီး မိန့်လက်ထဲမှသကာရည်
ဘူးကိုယူမော့ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မနေ့က မင်း ဂိမ်းဆော့ဖြစ်သေးလား”

“ငွေလေးသိန်းကျော် ကျွတ်သွားတာနဲ့ပဲ ဝမ်းနည်းပြီးအိပ်လိုက်
တယ်”

“လာမရစ်နေနဲ့နော်၊ ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့၊ ငါ မင်းအကြောင်းသိပါ
တယ်”

“ဟဲ့ဟဲ့... နုလို့များရမလားလို့၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“မင်း ကွန်ပျူတာဂိမ်းဆော့သလား။ VCD ဂိမ်းလား”

“အရမ်းပျင်းနေတော့ VCD နဲ့ပဲ ဘောလုံးကန်ဖြစ်တယ်”

“မင်း ချက်တင်မထိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီး”

“ဘာပြောမလို့လဲ။ မေးခွန်းတွေများနေတာနဲ့ လိုရင်းကိုမရောက်
ဘူး။ တကယ်စိတ်မရှည်ဘူး”

“မနေ့က ငါ ချက်တင်ထိုင်တော့ အကောင့်တစ်ခုဝင်လာပြီး
ပြောသွားတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်က လူများတဲ့နေရာကို မသွားဝံ့ကြတဲ့
လူနဲ့တော့။ ရေရေလည်လည်ထိတယ်ကွာ”

“အဲတော့ မင်းက မခံချင်စိတ်နဲ့ ပလာတသွားတော့မယ်ပေါ့”

“မင်းက မသွားချင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား”

“အနိုင်ရသလိုလိုနဲ့ ရှုံးသွားမှာပေါ့”

“ဘာကြီးလဲ”

“မင်းနဲ့ငါအပြင်ရောက်တော့ သူတို့တွေရဲ့နယ်ပယ်ထဲဝင်မိသွား
ပြီလေ။ ဧကတစ်လင်းဆင်မယ်၊ တော်ကီပစ်မယ်၊ ငြိမယ်၊ ဘာညာပေါ့ကွာ။

ဒီအထာတွေရိုးနေပြီ။ ရင်ခွန်စရာမရှိလိုက်တာ”

“ဘာ... ဖြစ်ဖြစ် အပြင်ထွက်မယ်ကွာ”

“မအားဘူး။ Studio မှာ ဒီနေ့သီချင်းဆိုဖို့ရှိတယ်လေ”

“ငါသိပါတယ်ကွာ။ အဲ့ဒါပြီးနောက်ပေါ့”

“မအားတာသေချာတယ်။ ဒီနေ့ Studio ကို ချယ်ချယ်လာမှာ။
မော့ဖို့သာပြင်”

ချယ်ချယ်ဆိုသူမှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ဆရာဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်
ယောက်၏ကွက်များကို ဇန်တီးပြင်ဆင်ပေးသောသူဖြစ်၏။

“မင်းမသွားချင်လို့ပါ ဒီးရာ။ တစ်ခုပြီးတစ်ခုအကြောင်းပြောနေနဲ့။

မသွားချင်ဘူးဆို ဒဲ့ပဲပြောလိုက်”

“သိနေတော့လည်း ပြောသောက်သာတာပေါ့”

“ဒီကလေးနှစ်ယောက် ဘာတွေသက်သာနေကြတာလဲ”

ဟုဆိုကာ အသက်ငါးဆယ်နီးပါးခန့်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြောပြဆိုဆိုနှင့်ဝင်ချလာပါသည်။ တော်တော်လှပြီး ကျက်သရေရှိသောအမျိုးသမီးဟုဆိုရပေလိမ့်မည်။

“ဟင်! မေမေ။ ဘာကိစ္စရှိလို့ပြန်လာတာလဲ”

“ကျန်ထားတာလေးပြန်ယူရင်းနဲ့ စကားပြောသံကြားလို့ဝင်လာတာ။ ဒီနေ့ သားတို့အပြင်မသွားကြဘူးလား”

“နောက်တစ်နာရီကြာရင်တော့ Studio မှာရှိမယ်မေမေ။ ဒီကောင်လေ လာဦးနေတာ။ ပလာစာသွားချင်လို့တဲ့”

“မိန့်က တစ်ခါတစ်ရံတိုတာကို သားကလိုက်လျောလိုက်ပေါ့သားရယ်။ သားကချည်းပဲ မိန့်ကိုတိုတာ မေမေသိနေတာကို”

“မိဘစကား နားထောင်ရတယ်နော်၊ ဒီ။ မဟုတ်ရင် မင်းကံကြီးထိုက်လိမ့်မယ်”

“ခွေးနာ”

“ဟဲဟဲ...”

ခွေးနာဆိုရင် အလိုလိုနေရင်း ဆန္ဒကြီးပြည့်ဝတော့မှာမို့ မိန့်က တဟဲဟဲနဲ့...

“သားသုံးဖို့ရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ်”

“လိုရင် မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်နော်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဒါဆို မေမေသွားမယ်။ ကဲ... မိန့်၊ အန်တီသွားပြီ”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ရီမိစ် ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဒိုးက ငုံ့ဝင်နေသော မိန့်ရဲ့နောက်စွေကိုရိုက်ချပစ်တော့၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“မကျေနပ်လို့လေ”

“ရတယ်။ များများမကျေနပ်လေ၊ ကြိုက်လေပဲ”

“ဒါပေမဲ့... ငါ၊ မင်းကိုကျေနပ်ချင်တယ်”

“နေပူကြီး ခိုးကြီးထပ်တော့မယ်ထင်တယ်။ စကားဆန်းတွေ သိပ်ပြောနေပါလား”

“တရားမျှတသွားအောင် မင်းနဲ့ငါရှေ့ပြိုင်မယ်လေ။ နိုင်တဲ့လူရဲ့ ဆန္ဒကို ရှုံးတဲ့လူက လိုက်လျောရမယ်”

“အိုကေ၊ ဒါကောင်းတယ်”

ဟု သဘောတူညီမှု ရလိုက်သည်တွင်...

၁၈ ❀ ဖယ်နိုင်

“ဒေါ်အေး... ဒေါ်အေး”

“လာပြီ၊ လာပြီ”

ဟုဆိုကာ မိန်းမကြီးဝကာ ကိုယ်လုံးကြီးမနိဉ်တနိုင်နှင့် ပြေးလာ
ပြန်သည်။ ဒိုးက ပင်ကိုစိတ်မရည်တတ်သူမို့...

“အသံက အရင်လာတယ်။ လူက ရောက်မလာသေးဘူး”

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲအစ်ကိုလေး”

“မကြာခင် ရေကူးပြိုင်မယ်။ ရေကူးကန်နားမှာ ကြက်ဥအနှစ်
ချည်း သန့်သန့်တစ်ခွက်တင်ထား”

“ဟေ့ကောင် မင်းတစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်နဲ့၊ ဒေါ်လေး နှစ်ခွက်”

“ရတယ်အစ်ကိုလေး၊ ရတယ်”

သူတို့ထိုမျှသာပြောပြီး ရေကူးဝတ်စုံလဲရန် အခန်းထဲသို့ဝင်သွား
ကြသည်။ ခဏအကြာမှာ ပြန်ထွက်လာတော့ ကိုယ်စီရေကူးဝတ်စုံများ
နှင့်။

ရေကူးကန်နားရောက်တော့ အသင့်တင်ထားသောကြက်ဥနှစ်
များကို ကိုယ်စီသောက်လိုက်ကြပြီး ခေတ္တမျှ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းဆော့
ကာ အသင့်နေရာယူလိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံးက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
အပြတ်အနိုင်ယူကြတော့မည့်ပုံများနှင့်...

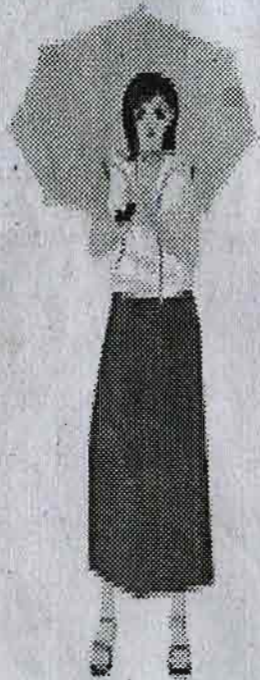
“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး”

“ဘွမ်း!”

နှစ်ယောက်လုံးက တစ်စက္ကန့်ခြားစီ တိုင်ပင်အော်ပြီး ခုန်ချသွား
ကြတော့သည်။ အားရပါးရကူးခတ်နေကြသော ငါးနှစ်ကောင်၏ဆုံးဖြတ်
ချက်ကတော့ ဒိုး၊ လှလှပပရုံးပွဲဝင်သွားခြင်းပါပဲ။

ဒေါသတကြီးနှင့် ရေပြင်ကို အကြိမ်ကြိမ်ထိုးနှက်မိနေသလို အပြန်
ပြန်အလှန်လှန်ကူးခတ်နေမိပါ၏။ မိန့်ကတော့ အနိုင်ရရှိသူမို့ အားပါး
တရပြုံးပြုံးကြီးပင် ရေကန်ဘောင်ဘေး လမ်းလျှောက်နေလေရဲ့။

အခန်း (၃)

“ဆင်မ...ဟေ့, ဆင်မ...မိဆင်မ”

“ဪ...ဘာလဲ”

အော်သံနှင့်အတူ ပြန်ထူးသံက တစ်ဆက်တည်းထွက်ပေါ်လာရ
ပါသည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာလေ”

ဟုဆိုကာ ပန်းရုံတောထဲမှ ရုတ်တရက်ကြီးထလာခဲ့တော့ အော်
ခေါ်နေသောလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီးဖြစ်သွားရတာမို့

“အမယ်လေး...”

“ဟဲ့...ဟဲ့”

“လန့်လိုက်တာဟယ်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အမေ့က အပင်မြေဆွခိုင်းလို့”

“အရိုးလေးရော”

“နေမကောင်းဘူး၊ အိပ်နေတယ်”

“နင်ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အွန်း”

“ဘာဟင်းလဲ”

“အာလူးချက်နဲ့ ပဲနပ်”

“ရှိသေးလား”

“ကုန်ပြီ၊ အိုးတောင်ဆေးပြီး မှောက်ထားပြီ”

“အရိုးလေးက နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိပါဘူးဟာ၊ ကိုယ်လည်းမပူဘူး၊ ခေါင်းပဲ ပူးပူးနေတယ်”

“ထမင်းစားသေးလား”

“အွန်းဟွန်း... ဆန်ပြုတ်ပဲတိုက်ထားတယ်၊ ကျုပ်ပြုတ်တဲ့ဆန်

ပြုတ်က မီးခိုးစော်နံ့လို့တဲ့၊ ပုတူပုတူလုပ်နေသေးရဲ့”

“တော်တော်များ နေမကောင်းဖြစ်နေလား၊ နင် ဘာဆေးတွေ တိုက်ထားသေးလဲ”

“အွန်း... တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေတာထင်တယ်၊ တော်၊ ရုံဆို အမေက မာတဲ့လူပဲ၊ ကပ္ပိယကြီးဆိုမှာ ဆေးတောင်းပြီးတိုက်ထား တယ်၊ ရှူဆေးရော ပေးခဲ့တာနဲ့၊ ရှူနေတယ်ထင်ပါရဲ့”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ နင်က နားမလဲည်ပါးမလည်၊ ဗဟုသုတကလည်း နည်းပါးဘိနဲ့၊ ငါလိုက်ကြည့်ဦးမှပဲ”

“အင်း... ကောင်းတယ်၊ နင်က မြို့က ပြန်လာတဲ့လူဆိုတော့ နည်းနည်းသိမှာပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးပေါ်သို့ လှေကားစောက်စောက်ကလေးမှတစ်ဆင့် တက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ အိမ် လေးက ခပ်ယိုင်ယိုင်မို့ တက်လိုက်သည့်ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ယိမ်းထိုးသွား ရသည်။

“ဟဲ့! ဆင်မ၊ အိမ်ပေါ်တက်လာရင် ညင်ညင်သာသာတက်စမ်း ပါအေ၊ ခေါင်းမူးရတဲ့အထဲ”

“အရိုးလေး... အိပ်ပါ”

“ဪ... အိပ်လား၊ လာကွယ်လား... မင်းရွာရောက်နေ

တာကိုး”

“ဟုတ်၊ ခဏအလည်ပြန်လာတာပါ”

“အင်းလေ၊ မင်း ရွာကထွက်သွားတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိနေပြီပဲ။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်တော့ ပြန်သင့်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အလုပ်အကိုင်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်အရီးလေး။ အိမ်ရှင်တွေက သဘောကောင်း ကြပါတယ်။ အခုတောင် လခတွေထုတ်ပြီး အချိန်ကြီးအခါကြီးမို့ အမေနဲ့ အဘကိုလာကန်တော့တာ”

“ဘယ်လောက်စုမိခဲ့သလဲ”

“တစ်သိန်းခွဲ”

“တစ်သိန်းခွဲဟုတ်လား၊ များလိုက်တာ ငါတောင်လုပ်ချင်လာပြီ။ အမေ၊ ကျုပ်လည်းမြို့တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တယ်သော့”

“ညည်းနဲ့မဖြစ်ပါဘူးအေ။ တော်တော်တော်တယ်နဲ့”

“ဟာ... အမေကလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမှာ မတွေ့ဘူးလား။ ကျုပ်အားတွေတောင့်လာပြီ”

“တော်ပြီတော်ပြီ။ ညည်းကိုပြောတာနဲ့ ခေါင်းပိုမှူးချင်လာပြီ”

“ဪ၊ အဲ့ဒါပဲ အိပ်မေးမလို့။ အရီးလေး ခဏတိုင်းပဲ ခေါင်းမှူး

တတ်သလား”

“အဲ့လိုကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးအေ။ တစ်ခါတစ်ရံမှပါ။ ဇက်ကြော တွေထိုးတက်ပြီး အုံခဲနေတော့တာပဲ။ ခြေတွေလက်တွေလည်း မ၊မချင် မသယ်ချင်နဲ့”

“ဒါဆို အရီးလေး သွေးတိုးတာထင်တယ်”

“ညည်းကာ ဘယ်လိုသိသလဲ”

“အိပ်တုအိမ်ရှင်က အဲ့လိုပဲ မကြာခဏဖြစ်နေကျမို့ပါ”

“ဟုတ်လား။ အဲ့တော့ သူ့ဘာဆေးသောက်သတုန်း”

“သူတို့က ပိုက်ဆံရှိတော့ ဆရာဝန်ခေါ်တာပေါ့”

“တို့ရွာမှာတော့ ဆရာဝန်မပြောနဲ့ ကပ္ပိယကြီးဆေးတောင် အနိုင် နိုင်”

“မှောင်စပြုနေပြီ။ အိပ်သွားဦးမယ် အရီးလေးရေ”

“အေးအေး...”

“သူကြီးအိမ်မှာ ဒီည ဗွီဒီယိုပြမှာတဲ့သော့။ အဲ့ဒါ အိပ်သွားကြည့် မလို့။ အဲ့ဒီမှာက လူစုံတယ်မဟုတ်လား”

“အယ်... ကျုပ်လည်းကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“လိုက်ခဲ့လေ”

“အမေ လွဲနေတယ်သော့”

“ဒါဆို ငါသွားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ အိပ်က ထလာခဲ့တော့ သူမက လှေကားရင်းနားထိ ကပ်လိုက်ကာ...

“အိပ်၊ ကျုပ်အမေအိပ်သွားရင် နိုးလာခဲ့မယ်”

“အေးအေး...”

“ဘာကားပြောတဲ့တုန်း”

“ငါ မြို့ကဝယ်လာတဲ့ကားနေမှာပေါ့”

“ဘာကားတုန်း”

“နေတိုးနဲ့ အိန္ဒြာကျော်ဇင်သော့။ ချောလိုက်ကြတာ”

“အယ်... ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“ပြီးတော့ ပါသေးထယ်၊ သီချင်းခွေတစ်ခွေ၊ ဒီအိမ်အိမ်တဲ့”

“သာကြီးတုန်း”

“ငါ့တို့အိမ်က အစ်ကိုလေးတို့သိပ်ကြိုက်တဲ့အဆိုတော်တွေပဲ။

ချောတာနဲ့ ဝယ်လာတာ၊ ဘာလဲတော့မသိဘူး။ ဒီးနဲ့မိန့်ဆိုလာအဆိုတော်တွေနာမည်က”

“ဘာနာမည်တွေတုန်း”

“တော်တော်ချောတာဟ၊ တို့ရွာက ပေသီးကြီးထက် အများကြီး

သာပျို”

“ပေသီးထက် အရပ်ရှည်လို့လား”

“အများကြီးရှည်တယ်”

“ပေသီးထက် ဗလကောတောင့်လို့လား”

“တောင့်တယ်”

“အွန်၊ အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ ချောမှာပါ။ လာခဲ့မယ်ဟာ၊ ကြည့်မယ်”

ဟုပင် ကတိပေးပစ်ပါသည်။

“အိပ်... ကျုပ်အတွက် နေရာဦးထားဦးနော်”

ဟုပင် မှာဖြစ်အောင် မှာလိုက်ပါသေး၏။

သူမက သူမအကြံနှင့်သူမမို့ ပြီးပြီးပြီးလေး အမေအနားကပ်လာ

ကာ မှောင်နေပြီမို့ ဖယောင်းတိုင်ကိုထွန်းညှိပေးလိုက်ပြီ...

“အမေ ကျုပ်နိပ်ပေးရမလား”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုပင် အမေ့လက်မောင်းများကို ဖျစ်ချွတ်

ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်ကောင်းတယ်... ဇက်တွေရောလေးနေတာ ဇက်

ကြောတွေရော ဆွဲပေးစမ်းဦး”

“ဟုတ်”

အခုကျပြန်တော့လည်း ဟုတ်တစ်လုံးတည်းနှင့် ဦးညွှတ်နေပြန်လေရဲ့။ အမေ့ကိုသာ စိတ်ပါချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နှိပ်ပေးနေရပေမယ့် စိတ်တို့ကတော့ အမှန်တကယ်က သူ့ကြီးအိမ်ရောက်နေခဲ့ရပါပြီ။

အိပ်က သူမအတွက်များ နေရာဦးထားလေမလား။ နေတိုးကားကရော ပြနေပြီလား။ အစရှိသဖြင့် စိတ်တို့ကတော့ ကစဉ်ကလျာ။

အမေ့ကိုအချိန်အတန်ကြာနှိပ်ပေးလိုက်ရ၍ လက်တွေက ညောင်းတောင်နေပါပြီ။ သို့သော် အင်မတန်အနှိပ်ကြိုက်တဲ့အမေက တော်ပြီနားတော့ဟုပြောရန်ပင် မေ့လျော့နေသည်ထင်ပါရဲ့။ သို့သော်...

“ညည်း၊ သူ့ကြီးအိမ်သွားချင်နေတာမဟုတ်လား”

“ဟီး... ဟီး... ဟုတ်”

“သွားချင်သွားလေ”

သူမမှာ ထုခန့်လုမတတ် ပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။ ပျော်လွန်သွားရသည်မို့ လုံချည်ပင် လဲမဝတ်တော့ဘဲ ပြေးဆင်းမည်ကြံခိုက်...

“ပြန်ရင် အိပ်ကိုအိမ်ဝတ်ပို့ခိုင်းနော်။ မြွေပါးကင်းပါးလည်း သတိထားဦး။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြစ်ဖြစ်ယူသွား”

“ဟုတ်”

“မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်ခြေရရနေရတယ်။ တော်တီးတော်တယ်နဲ့ တကတည်း...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကူခြေရရနေပါ့မယ်။ သွားပြီနော်အမေ”

ဟုဆိုကာ ပြေးဆင်းလာပါတော့သည်။ သူမ သူ့ကြီးအိမ်ရောက်တော့ လူတွေက စုံလင်၍နေခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ဗွီဒီယိုစက်ကတော့ မဖွင့်ရသေး။ သူမကိုမြင်တော့ အိပ်က လက်ယပ်ခေါ်ကာ...

“ဇီဆင်မ... လာ၊ ဒီမှာ ငါ နင့်အတွက်နေရာဦးထားတယ်”

ဟုဆိုလာ၍ သူမကပြေးကာ အိပ်နားက အပျိုတွေကြီးထိုင်ရာဘက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ပြနေပြီလို့တောင်ထင်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ မပြသေးတာလဲ”

“သိပါဘူး။ ပြင်ဆင်နေကြတာပဲ”

“ဒီနေ့ သူ့ကြီးက ဘာကားပြပေးမှာလဲမသိဘူးနော်”

ဟု ရွာမှလုံမေအချို့က စူးစမ်းသလိုပြောလာတော့ အိပ်က မော်ကြွေးကြွေးပင်။

“ငါ မြို့ကဝယ်လာတဲ့ကား ပြမှာလေ”

“အယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငါ နှစ်ကားတောင်ဝယ်လာတာ။ တစ်ကားက နေ
တိုးနဲ့အိမ်ကြွာကျော်ရင်။ တစ်ကားက သီချင်းခွေ။ မြို့မှာ တအားခေတ်စား
နေတဲ့ဟာပေါ့။ ချောတဲ့နှစ်ယောက်လေ။ ဒီးနဲ့ မိန့်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဒီမှာကြည့်... သူတို့ရဲ့ပုံတောင် ငါယူလာသေးတယ်”

ဟုဆိုကာ တစ်ယောက်ပတ်လည်ရှိသော စာရွက်လေးကိုဖြန့်ပြလိုက်
သည်တွင် ထွက်ပေါ်လာသော ကောင်ချောချောလေးနှစ်ယောက်ကြောင့်

“ဟယ်! ချောလိုက်တာ။ မိန်းကလေးတွေကျနေတာပဲ”

“သူတို့က ရန်ကုန်မှာ တအားခေတ်စားတာကွ။ ငါတောင် သူတို့
ထဲကတစ်ယောက်ကို အပြင်မှာ တစ်ခါတွေ့ဖူးသေးတယ်”

“အဟုတ်”

“အပြင်မှာက ပုံထဲမှာထက်တောင် ချောသေးတယ်”

“အိ... ကျုပ်လည်း တွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ”

“နင်တို့က တောမှာနေတော့ ဘာမှမသိဘူး။ ငါဆို နေတိုးကို
တောင် အပြင်မှာတွေ့ဖူးသေးတယ်”

“အဟုတ်”

“အွန့်... ငါ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ငါတို့အိမ်ရှင်နဲ့လိုက်သွားတော့

တွေ့လိုက်တာ။ ချောချက်တော်... ပြောမနေနဲ့”

“ဟယ်... ငါလည်း မြို့ကိုလိုက်ချင်လိုက်တာ”

“အေးပါ့၊ ငါလည်း မြို့ကိုသွားချင်စမ်းပါ။ အိပ်ကိုအားကျလိုက်
တာ”

ရွာကလုံမေတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေကြတာကို သူမ
က စိတ်မဝင်စားလှ။ အပြင်ချောနေကြသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်
ကိုသာ ပြုံးစူးပြတ်စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ချွန်မြဲမြဲနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကမှအစ
လှနိုင်လွန်းတဲ့နှစ်ယောက်ကို သူမစွဲလမ်းသွားရ၏။

D & M လို့ ရေးထားသော စာလုံးမည်းကိုလည်း မြင်လိုက်ရော
သူမဘယ်လိုဖတ်လို့ ဖတ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားပြီး...

“အိပုံ... အိပုံ”

“ဘာလဲဟ”

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး။ ဒါက ဒီ၊ ဒါက အမ်၊ ဒီအလယ်က ဘာကြီးလဲ”

“ငါလည်းမသိဘူး။ အိမ်ကအစ်ကိုလေးတို့ကတော့ သူတို့နာမည်
ကို ဒီအမ်အမ်လို့ပြောနေကြတာပဲ။ မြို့မှာက အဲ့လိုလေးတွေခေတ်စား
တယ်ဟ”

“ဒီအမ်အမ်အေ၊ ဟုတ်ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ခိုးနဲ့မိန့်ပေါ့”

“အင်း”

“ဘယ်သူက ခိုး၊ ဘယ်သူက မိန့်လဲ”

“အဲ့တာတော့ ငါလည်းမသိဘူး။ ခေတ်စားတာနဲ့ပဲဝယ်လာတာ”

“နင် အပြင်မှာတွေ့ဖူးတယ်ဆို”

“အင်းလေ တွေ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာမည်နဲ့တွဲပြီးတော့ ဘယ်သိဖို့မလဲဟဲ့။ ငါက သူများအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာကို”

သူမ အမှန်တကယ်ပဲ အိပ်ကိုအားကျသွားရပါသည်။ အိပ်ကသူမတို့ထက် သိနေသည်မဟုတ်လား။ သူမလည်း အိပ်လိုပဲ မြို့တက်သွားရင် မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေအများကြီးနဲ့တွေ့ရမှာပဲဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သူမလည်း အိပ်လိုပဲ ရွာမှာကြွားချင်လှပါ၏။

“ငါလည်း နင့်လိုပဲအလုပ်လုပ်ချင်လိုက်တာ။ အမေ့ကိုပြောဦးမှပဲ”

“အေးဟယ်... မိဆင်မက ကွမ်းတော်ကိုင်ဆိုတော့ ချောပါတယ်သနဲ့။ သူဌေးသားတွေကြိုက်မှာ သေချာတယ်သော့”

ထိုအပြောမှာတော့ သူမက အမှန်တကယ်ပင် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။

“ကဲ... ဘယ်ကားအရင်ကြည့်ကြမလဲ”

ဟု သူကြီးရဲ့အသံသြသြကြီးထွက်လာချိန်မှာတော့ သူမတို့အဖို့ အသင်းက တညီတညွတ်ပင်...

“သီချင်းခွေ”

ထိုအချိန်မှာတော့ ကလေးနှင့်မိန်းမကြီးများအသင်းကလည်း အားကျမခံပင်...

“ဇာတ်ကားခွေ”

“ဟာ... သူကြီး၊ သီချင်းခွေအရင်ပြ”

“ဟာ... ဇာတ်ကားခွေ”

“သီချင်းခွေ”

“ဇာတ်ကားခွေ”

ဒီလိုတောင်းဆိုမှုလေးက သံချပ်ထိုးသလို ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကြာလာတော့ သူကြီးကပဲ စိတ်မရှည်နိုင်တော့၍...

“ဟေ့ဟေ့... တော်ပြီတော်ပြီ၊ ငါပဲဆုံးဖြတ်မယ်။ အဖျိုတွေကို ဦးစားပေးအနေနဲ့ သီချင်းအရင်ပြမယ်။ သီချင်းကို သုံးပုဒ်ပြမယ်။ ပြီးရင် ဇာတ်ကားပြမယ်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

သူကြီးဆုံးဖြတ်လိုက်တော့မှ အားလုံးကျေနပ်သွားကြပါတော့၏။
သူကြီးက ဗွီဒီယိုစက်ကိုဖွင့်လိုက်တော့ စိစိညံ့နေသောလူထုပ်ရုံသတ်ကြီး
မှာ ရှေ့ခနဲတိတ်သွားရပါသည်။ အဖျိုများအသင်းကတော့ သူမတို့က ပို
အရေးပေးခံရသည်မို့ ဟေးခနဲပင် ညာသံလေးက ဝိုးတဝါးထွက်ပေါ်လာ
ရသေး၏။

ထွက်ပေါ်လာမည့်တိစ္ဆိဖန်သားပြင်ပေါ်မှ ရုပ်ပုံများကို သူမအပါ
အဝင်လူများအားလုံးက ငုံ့လင့်တကြီးစောင့်ကြည့်နေကြလေရဲ့။

“ဒီအမ်အမ်”

ဟု ရုတ်တရက်အသံနက်ကြီးထွက်ပေါ်လာပြီး မြူးကြွလှသော
တေးဂီတသံခပ်ကြမ်းကြမ်းက ထိုအသံရဲ့နောက်မှ တွဲလျက်ကပ်ပါလာ
ခဲ့ရသည်။

အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီအဖြူ၊ ဦးထုပ်အဖြူ၊ ဖိနပ်အဖြူနှင့်
လည်စည်းကြိုးအနက်ရောင်တို့ကို တူညီစွာ ဆင်ခြန်းပြီး အခန်းဖြူဖြူ
လေးထဲမှာ သီချင်းသံမြိုင်မြိုင်နှင့်အညီ ခြေထောက်တွေလက်တွေကို
သွက်လက်စွာလှုပ်ရှားနေပုံလေးမှာ လူထုကို ငေးခနဲဖြစ်သွားစေခဲ့ပါ
သည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် အနီးကပ်ပြခဲ့သော သူတို့မျက်နှာလေးတွေ

မှာ အနာအဆာမရှိ ညီညာချောမွတ်ကာ ဖြောင့်စင်းနေကြတာကြောင့်
သူမရင်ထဲက အမှန်တကယ်ပင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီး စွဲလမ်းသွားမိပါ
သည်။

သူကြီးပြောထားသောသီချင်းသုံးပုဒ်ဆုံးသွားမှာပင် သူမ စိုးရိမ်
နေရပါသည်။ အဲ့ဒီလိုချောတဲ့လူများကို ဘယ်သူတွေကများ မွေးဖွားပေး
လိုက်ကြပါလိမ့်။

ပါးစပ်လေးများ ပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်နှင့် သီဆိုနေကြပုံလေးကပင်
ပီပီရီရီနှင့် သေသေသပ်သပ်လေး ကြည့်ကောင်းနေသေး၏။ တစ်ချက်
တစ်ချက်မှာ သူတို့နှင့်တွဲလျက်ပါလာတတ်သော ကခုန်နေကြသည့်
မိန်းကလေးများကိုပင် သူမ မနာလိုဖြစ်လာရ၏။ ထိုအချိန်မှာ သူကြီး
က တိစ္ဆိကြီးကိုပိတ်ချပစ်လိုက်၍...

“ဟာ!”

ပျိုမေတို့ဘက်မှ ညည်းသံက လှစ်ခနဲထွက်ပေါ်လာရသည်။
သူကြီးကတော့ သူ့စကားအတိုင်း ဇာတ်ကားခွေ ထိုးကြည့်တော့မည်
ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ ထိုမင်းသားနှစ်ပါးပြုစားလိုက်တာနှင့်ပဲ သိပ်ကြိုက်လှ
ပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့နေတိုးကားကိုပင် သူမစိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။ မျက်စိ

ထဲမှာ ထိုနှစ်ယောက်ရဲ့လှုပ်ရှားပုံလေးတွေက ပျောက်ပျက်မသွား။ အာရုံ
ထဲ၌ပင် အာရုံခံကာ ဖော်ကျူးနေဖြစ်သည်။

နားထဲမှာတော့ နေတိုးရဲ့စကားဆိုသံဝဲကိုလည်း မကြားနိုင်တော့
သလို အိန္ဒြာကျော်စင်ရဲ့ ချစ်စဖွယ်စကားသံကိုလည်း မကြားနိုင်တော့။
ယုတ်စွဲအဆုံး တဒုတ်ဒုတ်မြည်နေသော သူကြီးရဲ့မီးစက်သံကြီးကိုပင်
မကြားနိုင်တော့။ ထိုကောင်လေးနှစ်ယောက်၏ သီချင်းသံလေးတွေက
သာ သူမရဲ့ကမ္ဘာကို လွှမ်းမိုးသွားရပါတော့သည်။

“နေတိုး တအားချောတာဟယ်။ သနားပါတယ်၊ ဇာတ်သိမ်းမှာ
သေသွားရှာတာ”

“ဟုတ်ပဲ... အိန္ဒြာကျော်စင်ကလည်း နေတိုးကိုကြိုက်လိုက်
ပြီးရော”

ဗွီဒီယိုကားကိုသာ အမျိုးမျိုးလေးနီပြီး ထပြန်လာကြသူများနှင့်သာ
သူမ ရောယောင်ထပြန်ခဲ့ရတာပါ။ ဝိညာဉ်တို့က ထိုကောင်လေးတွေနား
ရောက်ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ သူမရဲ့အိမ်ရှေ့နားရောက်တော့...

“ကဲ... မိဆင်မ၊ ငါတို့သွားပြီနော်”

“အေး”

“ဟေ့... ငါ့ရဲ့ပုံပေးဦးလေ”

ထိုအခါမှ တစ်ချိန်လုံးကိုင်ထားသည့် ထိုကောင်လေးများပုံကို
သတိရသွားသည်။ သို့သော် သူမက ပို၍ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်
လျက်...

“အိပုံ၊ ကျုပ်တစ်သက်လုံး နင့်ဆီမှာ ဘာမှမတောင်းပူးပါဘူး။
ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်က ကျောင်းသွားရင် နင့်ကို ကျုပ် အမြဲအိမ်သာလိုက်
ကူတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကျုပ်အမေပေါင်းတဲ့မုန့်ဖက်ထုပ်နဲ့ မုန့်ဆီကြော်
လည်း နင့်ကိုခဏခဏပေးစားတယ်လေ”

“အင်းလေ၊ ဟုတ်တယ်”

“အခု ကျုပ်ကို ဒီပုံလေးပဲပေးပါလား”

သူမမျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ အိပုံက ပြုံး
ကာ...

“ယူလိုက်ပါဟယ်။ ငါက မြို့ပေါ်မှာ ထပ်ဝယ်လို့ရနေတာပဲ”

“ဟယ်! အိပုံ၊ နောက်တစ်ခါ ရွာပြန်ခဲ့ရင် ကျုပ်အတွက်ရော
ဝယ်လာခဲ့နော်၊ နော်”

“အေးပါဟယ်”

သူမကတော့ လိုချင်တာရရှိပြီပဲ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာပင် ပုံရေ၏ကို
လရောင်မှာ မြှောက်မြှောက်ကြည့်ရင်း အမြတ်တနိုးလေးနှင့်ယူကာ

လေ့ကားကျဲကျဲကြီးပေါ် တက်လာခဲ့ပါသည်။

“အမေ၊ အမေ၊ ဟင်... မီးလည်းထွန်းမထားဘဲ အိပ်ပျော်နေ
ပြန်ပြီ။ မီးခြစ်ရော”

သို့သော် အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သောအမေကြောင့် သူမကပဲ စိတ်
မရှည်နိုင်စွာ အမေအိပ်ရာဘေးမှမီးခြစ်ကို စမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုစဉ်
အမေအသားနှင့်သူမအသား ထိမိသွားရာ အေးစက်စက်အထိအတွေ့
ကြောင့်...

“ဟင်... စောင်မခြုံဘဲနဲ့ အိပ်ပျော်နေပြန်ပြီထင်တယ်”

ဟုပွစိပွစိပြောကာ မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ မယောင်းတိုင်နှင့်ထွန်းညှိ
လိုက်ပြီး အမေ့ကိုစောင်ခြုံပေးမည်အပြုမှာတော့...

“ဟင်!”

မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေသောအမေကြောင့် လန့်သွားရသည်။
အအိပ်ဆတ်သောအမေက မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေတာမို့ သူမက သံသယ
များစွာနှင့် နဖူးစမ်းလိုက်၊ နှာခေါင်းစမ်းလိုက်နှင့် လုပ်ပြီးချိန်တွင်မူ...

“အမေ၊ အမေ၊ အမေ၊ အမေ့ကိုကယ်ကြပါဦး... အမေ”

ကျယ်လောင်သောအော်သံက ညအမှောင်ထုကို ပုံလွှမ်းသွားပါ
တော့သည်။

အခန်း (၄)

အမေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူမသိပ်ကိုခံစားခဲ့ရပါသည်။
လောကမှာ အမေသာလျှင် သူမရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တွယ်တာရသူ
ဆွေမျိုးဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့ လောကအလယ်မှာ မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်နှင့် သူမ
ကို အမေက ထားသွားခဲ့ပါပြီ။ သူမကို ရှာဖွေကျွေးမွေးသည့်အမေမရှိ
တော့တဲ့နောက်မှာတော့ သူမအနာဂတ်ကို သူမမတွေးခံတော့ပါ။

ဒါကြောင့်ပင် သူမ အိပ်ပျော်နေရာ မြို့လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့ပါသည်။
ရွာ၏ရပ်မိရပ်မဖြစ်သောသူကြီးကို ခွင့်ပန်ပြန်တော့လည်း သူကြီးက

ကြည်ဖြူစွာပင် သွားခွင့်ပြုပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာအလုပ်မှ တိတိကျကျမလုပ်တတ်တဲ့ သူမရဲ့အရည်အချင်းကြောင့်ပါပဲ။ နေပူထဲ သွားရင် ဖျားတယ်။ ငုံးရွာထဲလည်း ဖျားတယ်။ ဆုံးဆုံးပြောရရင် လေတိုး ရင်ပင် ဖျားတတ်တဲ့သူမအကျင့်ကြောင့် ကြာလာရင် သူမအခက်တွေ့ရ မည်ကို သူကြီးက သိနေ၍ သူမကိုခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

“ရွာက အလုပ်ကြမ်းကိုမှ မလုပ်နိုင်တာ။ မြို့ပေါ်မှာပဲ လိမ်လိမ် မာမာနဲ့ သူများနဲ့အဆင်ပြေအောင်နေ။ သူများအိမ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မိဘနဲ့နေရသလို ရေသာခိုပြီး နေချင်သလိုမနေရဘူး။ ဘဝကိုထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းလေးနေ”

ဟုဆိုသော သူကြီး၏ဆုံးမစကားကို သူမ တစ်လမ်းလုံးကြား ယောင်မိနေပါသည်။ အခုတော့လည်း မြို့ပေါ်သို့လှမ်းလာနေခဲ့သော သူမရဲ့စိတ်တွေက ဘာကြောင့်များ တုန်ရီ လေးပင်နေရတာလဲ။ သူမ အမေ့ထဲခွင့်တောင်းပြီး သိပ်လာချင်ခဲ့သောမြို့ကြီးပဲလေ။

အခုတော့ တစ်ယောက်တည်းသမားမို့ အားငယ်တဲ့စိတ်တွေ အမွေကိုလွှမ်းဆွတ်တဲ့စိတ်တွေကြောင့် ရွာကြီးကိုပင် မခွဲခွာချင်မိသလို။

ပိုင်ရှင်မဲ့စွာ ယိုင်နဲ့နေသောခြေတံရှည်အိမ်ကြီးကိုလည်း သတိရ နေမိပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ဝေးကွာလာခဲ့သော ဖုန်တထောင်ထောင်

နှင့်ရွာလမ်းလေးကိုလည်း ရော်ရီမှန်းဆကာ တမ်းတလွှမ်းဆွတ်ရသည်မှာ လည်းအမောပင်။

တစ်လမ်းလျှောက်လုံး အိပ်ပျော်လာခဲ့သောအိပ်ပုံက ကားရပ်မှ ပင် နိုးလာတော့၏။ ကားကြီးပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်းပင် အိပ်ပုံက သူမကို မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပေးမည်ဟု ဆိုလာခဲ့ပါသည်။

အိပ်ပုံရဲ့ပြောစကားအတိုင်း မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်နှင့် သူမက ခပ်ဝတ်အမျိုးသမီးကြီးနဲ့တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

“အန်တီ၊ ဒါ အိပ်ပုံတို့ရွာကပါ။ အလုပ်ရချင်လို့။ အဲ့ဒါ အန်တီဆီ ခေါ်လာတာ”

“ဪ၊ အေး... ခဏထိုင်ဦး”

ဟုပင်ပြောကာ အနောက်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြန်၍ သူမနှင့်အိပ်ပုံမှာ ဧည့်ခန်းဆက်တိလေးမှာပင် ရိုဂိုကျိုးကျိုးလေးထိုင်နေခဲ့ကြသည်။

“အိပ်ပုံ... ငါ့ကို နင်ဒီမှာထားခဲ့မှာလား”

“အေးပေါ့။ ငါက ငါအလုပ်လုပ်တဲ့အိမ်သွားရမှာ”

“ငါလည်း နင့်နောက်လိုက်နေလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး၊ ငါက အိမ်ဖော်လေ။ ဘယ်ရမလဲ”

“ငါနဲ့လည်း တစ်ခါမှမသိဖူးဘူး။ ငါကြောက်တယ်”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ အစဆိုတော့ ဒီလိုပါပဲ။ နောက်ဆို နင်က တစ်ခါမှမသိဖူးတဲ့အိမ်မှာပဲ တစ်ယောက်တည်း အကြာကြီးနေရဦးမှာကို”

“အဲ့ဒီမိန်းမကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“အိမ်ဖော်ပွဲစားလေ။ ငါတို့ကိုအလုပ်ရှာပေးမယ့်သူ”

ထိုစဉ်မှာပင် စောစောက မိန်းမကြီးက ယပ်တောင်ကိုခတ်၍ ထွက်လာပြီး သူမတို့နှစ်ယောက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက် ကာ သူမကိုစေ့စေ့ကြည့်လာသည်။

“ရုပ်လေးကတော့ အချောစားလေးပဲ”

“သူက ရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်လေ”

“ဪ... ဪ”

“သူက မိသားစုမရှိတော့ဘူးအန်တီ။ ဒါကြောင့် အိပ်နောက်လိုက် လာတာ”

“အေး... အခုလောလောဆယ်တော့ မင်းတို့လောက် အသက် အရွယ်ကိုရှာခိုင်းထားသူမရှိဘူးကွယ့်”

“ကူညီပါဦး အန်တီရယ်။ အားကိုးပါတယ်”

“သူနာမည်က”

“ခရမ်းဆင်ပါ အန်တီ။ ရွာမှာတော့ မိဆင်မလို့ခေါ်ကြတယ်”

“နာမည်လေးက လူနဲ့လိုက်ပါတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့်လည်း ခက်တာ ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအန်တီ။ ဘာတွေလိုအပ်လို့လဲ”

“ညည်းတို့လောက် အသက်အရွယ်ရှာနေတဲ့အိမ်တော့ တစ်အိမ် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုး လုံးဝကြည့်မကောင်းတဲ့ပုံစံမျိုးကိုလိုချင် တာ”

“ရှင်! ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်းနေတာပဲ။ သားလူပျိုရှိလို့ပေါ့”

“ကျုပ်ကိုကူညီပါအန်တီ။ ကျုပ် အိမ်မှုကိစ္စတော့ ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုစပ်ပေးပါသော်”

“စပ်ပေးတာတော့ဟုတ်တယ်။ ညည်းက လှနေတော့ ခက်ရ တယ်”

“ကျုပ်မလှပါဘူးအန်တီကြီးရယ်။ ရုပ်ဆိုးပါတယ်။ ပါးကွက် ကြားကြားကြီး လိမ်းလိုက်ရင် ကျုပ်ရုပ်ဆိုးသွားပါတယ်”

“မျက်နှာကတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ ငြင်လို့ရတယ်။ ညည်း ကိုယ်လုံးက ဒီလောက်ဖြောင့်နေတာ။ တောသူနဲ့ကိုမတူဘူး”

“ခါးကို အဲ့လိုကုန်းကုန်းကြီးထားပြီး၊ လုံချည်ခါးစကို အဲ့ဒီလို

ထူထူကြီးဝတ်လိုက်ရင်ရော”

ဟု သူမက အားကြိုးမာန်တက်ပင် ဆိုပစ်ပြန်သည်။

“ပင်ကိုအလှကိုတော့ ဘယ်လိုမှန်းမနိုင်ပါဘူး”

“ခဏလေး... အန်တီကြီး၊ ခဏ”

ဟုဆိုကာ အိတ်ကြီးထဲ အသင့်ပါလာသောသနပ်ခါးဘူးကို ဖွင့်ကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးအနှံ့လိမ်းပစ်လိုက်ပြီး အစက်အပြောက်လေးတွေဖြစ်အောင် သနပ်ခါးနှင့်ပင် လုံးလုံးကြီးတွေလုပ်ပစ်ပြီး ပကတိဖူးပြည့်နေသောနှုတ်ခမ်းပါးကို စုစုကြီးလုပ်ထားပစ်လိုက်ကာ ပီပီခိုခိုချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေး ခါးပေါ်မှာတင်ထားသောလုံချည်စကို ဆွဲဖြန့်ကာ လုံးထွေးပြီး ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးဝတ်ပစ်ကာ ခါးရိုးကိုကုန်းပစ်လိုက်တော့ သူမပုံက အမှန်ပင် တခြားလူတစ်ယောက်လို ပြောင်းလဲသွားရသည်။ တကယ်ပင် အဖုကြီးများနှင့် ခါးကုန်းကုန်း မလှမပုံပေါက်သွားရပါသည်။

“အဲ့လိုပုံဆိုဖြစ်သလား အန်တီ”

“မင်း အမြဲတမ်း အဲ့လိုနေနိုင်လို့လား”

“နေနိုင်ပါတယ်အန်တီ။ ကျုပ် တကယ်အလုပ်ရချင်နေလို့ပါ”

“ကူညီပါ အန်တီရယ်။ မိဆင်မက ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီးမှ နေ

စရာမရှိနေလို့ပါ”

“အေး၊ ကောင်းပြီ။ ငါ ညည်းတို့ကိုသနားလို့ကူညီလိုက်မယ်။ ညည်း အမြဲတော့ အဲ့လိုနေရမယ်နော်။ ပေါ်သွားလို့ကတော့ ငါ့အတွက် လည်းမကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး”

“ဒီနေ့တစ်ညတော့ ညည်း ငါ့အိမ်မှာပဲအိပ်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား။ နောက်နေ့တော့မှ သွားကြတာပေါ့။ အိမ်ရှင်က ညမှအိမ်ပြန်ရောက်တာ။ မနက်ပိုင်း (၁၀) နာရီထိ အိမ်မှာရှိတယ်။ ကဲ... အိပ်လည်းပြန်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ။ ဆင်မ၊ ငါပြန်မယ်။ ငါစိတ်ချမယ်နော်။ နင် ကောင်းကောင်းနေခဲ့”

“အေးပါဟာ၊ စိတ်ချပါ”

အိပ်ကို ဝင်းဝထိ လိုက်ပို့ခဲ့ပါသည်။ ကျောခိုင်းပြီး တစ်ခိုပ်ခိုပ် ထွက်ခွာသွားသောအိပ်ကြောင့် သူမမှာ တွယ်တာရာမဲ့သွားသလို ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်စွာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရပါသည်။

လောကကြီးကပဲ မှောင်မှိုက်သွားသလို သူမတစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်ရေ အဖော်မဲ့စွာ အထီးကျန် ခြောက်ကပ်နေရသည်။

“ခရမ်းဆင်”

အရမ်းစိမ်းနေသော သူမနာမည်အရင်းကြောင့် သူမမှာ အိုးတို
အမ်းတမ်းပင်...

“လာပြီသော့”

“ညည်း ဒီမတိုင်မီ ရန်ကုန်ရောက်ဖူးသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ညည်း ငါနဲ့ခဏချေးလိုက်ခဲ့ပါ။ ဟွည့်ဝယ်စရာများတယ်။ သယ်
ကူရအောင်ပေါ့။ ညည်းက ပိန်သေးသေးလေးနဲ့ ဟွည့်ရော သယ်နိုင်
ရဲ့လား”

“သယ်နိုင်ပါတယ် အန်တီကြီး။ ကျုပ်က ဗလတော့ရှိတယ်သော့”

“ညည်း ခရီးပန်းလာတယ်။ ခရီးခရီး။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြင်ဆင်
လိုက်ဦး။ မြန်မြန်နော်... ငါ ဖုန်းတစ်ကော ပြောပြီးသွားမယ်”

“ဟုတ်”

ဟုတ်ခွန်းတည်းသာပြောပြီး အိတ်ခွဲကြီးကိုဖွင့်ချကာ သင့်
တင့်သောအထိများကိုယူလိုက်ပြီး စည်ပိုင်းပြတ်ကြီးထဲမှရေကို တခေါ်ခေါ်
နှင့် လောင်းချိုးပစ်လိုက်ပါသည်။ အန်တီကြီးရဲ့စကားကို အလိမ္မာဆုံး
လိုက်နာနေရတာနှင့်ပဲ သူမရဲ့လွမ်းဆွတ်မှုတွေက ဘယ်ဆီပျောက်သွား
ကုန်မှန်းပင်မသိ။

ခဏအတွင်းမှာပင် ဆံပင်ရှည်ကြီးများကိုလည်း ဖြီးသင်ပြီး သနပ်
ခါးရည်ကျပါးပါးကိုလည်း မျက်နှာပေါ်မို့မို့လေးတင်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။
အခုတော့လည်း ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ပိပ်ရိရိလေးအလှ
ထူးနေသောသူမကို အန်တီကြီးက ငေးငေးကြည့်နေတော့ပါ၏။

“လှလိုက်တာ၊ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှတယ်။ တကယ်တော့သူလို
မထင်ရဘူး။ မျက်လုံးလေးတွေက ရိုးသားကြည်စင်နေတာပဲ။ အန်တီ
ကလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မတတ်နိုင်လို့သာ နို့မဟုတ်ရင် ညည်း
ကို ပုံဆုံ...နားဆိုးကြီးမလုပ်စေပါဘူး”

“ဟာ... အန်တီကြီးကလည်း ရပါတယ်။ ကျုပ်က ဖြစ်သလို
နေတတ်ပါတယ်။ အလှအပလည်း သိပ်ကြီးမမက်ဘူးသော့”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းမျက်လုံးလေးတွေ
ကြည်လင်နေတာပေါ့”

သူမပျော်ပါသည်။ သူမကိုလှသည်ဟုချီးမွမ်း၍ ကြည်နူးမိသည်။
ရုပ်နည်းနည်းဆိုးပြီး အပြောနည်းနည်းကြမ်းတဲ့အန်တီကြီးကို မြင်စက
လှန့်မိပေမယ့်လည်း အခုတော့ ရင်းနှီးသွားရသလိုပင်။

အန်တီ၏ကျေးဇူးကြောင့် အခုတော့လည်း သူမက လှသလိုမျိုး
ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသည့် လမ်းမပေါ်ရောက်ရှိနေခဲ့ပါသည်။ သူမက ဘုရားပွဲ

ထက်ပင် လူတွေက စည်ကားနေသေးတာကြောင့် လူတွေကိုရှောင်ရ တိမ်းရတာနှင့်ပင် သူမမှာ ဖတ်ဝန်းကျင်က တိုက်အမြင့်ကြီးများကို-
ဝေးကြည့်ခွင့်မရတော့ပေ။

အန်တီကြီးက ဘာတွေ့တာတွေမှန်းမသိ အထုပ်များကိုဝယ်ကာ သူမကိုကိုင်ဆွဲစေပါသည်။ ကြာလာတော့ သူမလက်ထဲမှာ အထုပ်လေး များ ပြည့်သိပ်လို့နေခဲ့ပါပြီ။ သူမက ဒါကို ဗိုသီဗတ်သီ မနီင့်တနီင်ဆွဲ ရင်း တက်တက်ကြွကြွပင် လိုက်နေမိသည်။ အဆောက်အဦကြီးကြီး တစ်ခုနားအရောက်မှာတော့...

“ခရမ်းဆင်...ညည်း၊ ဒီမှာစောင့်ဦး”

ဟုဆိုကာ အန်တီကြီးက ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာတွေ ရှုပ်ထွေးစွာရေးခြစ်ထားသော အဆောက်အဦကြီးဖြစ်တာကြောင့် သူမက ဘာမှန်းတော့မသိပါ။ လူတွေဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် ဖြတ်သွားနေကြ တာတော့ တွေ့ရသည်။

သူမခြေထောက်တွေ ညောင်းလှပါပြီ။ ခြေသလုံးသားတွေ ငတင့် ခဲပြီး နာကျင်လာ၍ ထိုင်စရာနေရာတစ်ခုကို အပြေးအလွှားရှာဖွေနေမိ သည်။

သို့သော် ရှားပါးလွန်းလှတာကြောင့် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်

မှာပင် ထိုင်ချလိုက်ဖို့ရှိတော့သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကိုအကဲခတ် လိုက်တော့လည်း မည်သူမှတုတ်တုတ်ထိုင်နေသူမရှိပါ။

သို့သော်လည်း ခြေသလုံးသားတွေက မခံနိုင်တော့ပြီမို့ အထုပ် တွေကိုချကာ ထိုင်မည်အပြု၊ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့်ရောက်လာ သောလူက သူမအထုပ်ကြီးကိုဝင်တိုက်ပစ်လိုက်တာကြောင့် သူမအထုပ် တစ်ထုပ်မှာ လွင့်စင်သွားရသည်။

“အယ်... လူပီပါဦး။ ပလုတ်တုတ်”

ယောင်နုနှင့် အထုပ်ကိုဆွဲဖမ်းလိုက်တော့ သူမလျှင် ဟတ် ထိုးလဲလှလှဖြစ်သွားရ၍ ထိုလူက ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။ သူမလက် မောင်းတွေမှာ အထိအတွေ့ကြောင့်ထင်သည်။ ကြက်သီးလေးများက မွေးညင်းပေါက်မှာ တွဲခိုလာရ၏။

“ဆော... ဆောရီး”

မှန်ပါသည်။ မိန့်က ဒိုးကိုရှာဖွေရင်း နောက်လှည့်နောက်လှည့် နှင့်လာရင်း လမ်းမတည့်တည့်မှာ သူမနှင့်တိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်၏။ မိန့် က မျက်မှန်အနက်ရောင် မှန်ဝိုင်းခပ်ကြီးကြီးကိုတပ်ထားပြီး ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသေးတာကြောင့် ရုတ်တရက် မိန့်မှန်း ထုန်း မသိနိုင်ပါ။ ဒါ မိန့်ရဲ့ရုပ်မျက်နှာညှစ်တစ်ရပ်လေ။

၅၀ ❀ မယ်ခိုင်

“အထုပ်ကြီး လွင့်သွားပြီ”

ဟု အိုးတိုးအမ်းတမ်းလေးပြောလာသော သူမရဲ့စကားမှာတော့ မိန့်က သူမကိုကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ ကြည်စင်စင် ယဉ်စစ်လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသောမျက်ဝန်းလှလှလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ထိခိုက်သွားခဲ့သလိုလိုပင်။

ဖက်ဖူးမိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် တစ်မျိုးတစ်မည် ကျက်သရေ ဆောင်နေသောသူမကြောင့် အမြဲထိမထင်နေတတ်သော မိန့်ပင်လျှင် နုည့်သွားချင်မိပါသည်။

မိန့်က သူမရဲ့အထုပ်ကိုခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းမျှကားပြီး ကောက်ယူကာ သူမထံလှမ်းပေးလိုက်သည်တွင် သူမ မယူရသေးခင်ပင် လက်တစ်ခုက ထိုအထုပ်ကိုဖြတ်ယူလိုက်သည်။

“ဟင်... ခိုး”

“မင်းက ဒီမှာလာပြီနေတာကို”

“ငါ့... မင်းကိုလိုက်ရှာနေတာ။ မိန်းကလေးတွေရောက်လာတော့

မင်းရုတ်ချည်းပျောက်သွားတာ မြန်လှသည်လား”

“ငါ့ အဲ့လိုအုံ... အုံ... အုံ... အုံကြီး မနေချင်ဘူး”

“နေချင်တယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အနုပညာလောကထဲ

မှာ ဆက်ဆံရေးဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ။ အများနဲ့နေရတာပဲ”

“အဲ့ဒီကဏ္ဍ မင်းကိုအပ်ထားပြီးသား။ ငါ ဝင်ပါစရာမှမလိုတာ”

ဟုဆိုကာ အထုပ်ကို မိန့်ထံပြန်ပစ်ပေးလိုက်တော့ မိန့်က ကျင်လည်စွာပမ်းယူပြီး သူမထံသို့လှမ်းပေးလာသည်။ သူမက ယောက်ျားမျိုး နှစ်ယောက်ရှေ့မှာမို့ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ကြောင်တောင်တောင်နှင့် လှမ်းယူပြီး လှည့်ထွက်မည်အပြု မျက်မှန်ကိုပင့်တင်လိုက်တဲ့ မိန့်မျက်နှာလှလှကြောင့် တစ်ခဏအတွင်းမှာ ငြိမ်သက်တွေဝေသွားရသည်။

မိန့်ကတော့ သူမကိုကြည့်လင်ရွှင်ပြသောအပြုံးနုနုနှင့် နှုတ်ဆက်သွားလေရဲ့။ ကျန်တစ်ယောက်ကိုတော့ သူမက မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရပါလျက်နှင့် နောက်ကျောလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေရပါတော့သည်။

သူမ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်သွားရပါသည်။ သူမလည်း အိပ်လိုပဲ ရွာမှာလုံ့မတို့ကို ကြားလို့ရပြီပေါ့။ သူမ သိပ်ကိုကျေနပ်နေရပါ၏။ အခုလို တိုက်ဆိုင်စွာ ကြုံဆုံခြင်းကိုလည်း ပျော်သွားရသည်။ ပို၍ပျော်ရွှင်သွားရဖို့ကောင်းတာက ထိုကိုလူချောပြီးပြသွားတဲ့ အပြုံးလေးတစ်ခုကြောင့်ပါ။

ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီဆိုသည့်အတိုင်း ထိုအပြုံးက သူမနှုတ်သားထဲမှာသာရှိပြီး ရေးနိုင်ဖို့ ဆေးရောင်စုံကတော့ မရှိခဲ့သေးပါ။

အခန်း (၅)

“မေ...ဒါ၊ ခရမ်းဆင်လေ”

ဟု အန်တီကြီးက ဆိုလိုက်တော့ သိပ်ကိုလှပပြီး ကျက်သရေ
အပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံတဲ့မိန်းမလှလှကြီးတစ်ယောက်က သူမထံစူးရှစွာ
စိုက်ကြည့်လာပါသည်။ ထိုအကြည့်တွေမှာ အရှိန်တစ်မျိုးက ကပ်ပါ
လာတာကြောင့် သူမကျောရိုးများထိ စိမ့်အေးသွားရ၍ မျက်လွှာလေး
ချကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်ပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူမအသက်ပင် ရဲရဲမရှူ
ဝံ့။ ထိုမိန်းမကြီးရဲ့လှပတဲ့ပန်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းပါးလေး ဟလာဖက်
သူမကြောက်ရွံ့နေမိလို့ပါ။

အိမ်ဝင်းထဲဝင်လာသည်နှင့် ခမ်းနားလှပတဲ့အပြင်အဆင်များ
ကြောင့် လမ်းပင်မလျှောက်ဝံ့ရသည့်ကြားထဲ ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးရဲ့အလှ
ကျက်သရေမြင့်မားမှုများကြောင့် ပို၍မဝံ့မရဲဖြစ်ရပါသည်။

ကုပ်ဖေးဖေး ကိုင်းတိုင်းတိုင်းနှင့် ဘာတစ်ခုမှ အချိုးအစားမပြေ
ပြစ်သော ထိုမိန်းကလေးပုံကြောင့် ဒေါ်ရီမီစ်မှာ နှုတ်ခမ်းပါးလေး ကွေး
ရုံ ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

“မမစ် သဘောကျရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရောရှိရဲ့လား။
ကြည့်ရတာ ကုပ်ကုပ်တုတ်နဲ့”

“သွက်ပါတယ် မမစ်ရဲ့”

“သွက်တာလေးမှလိုချင်တာ။ အိမ်ကသားက သိပ်စိတ်မရှည်
တတ်ဘူး”

“ကျုပ်လုပ်နိုင်ပါတယ် အမေကြီး”

“ဒီအခေါ်အဝေါ်ကို မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်”

သူမက မရဲဝံ့ရသည့်ကြားထဲ အစဦးဆုံးပြောသည့်စကားကပါ
အငြင်းခံရတာမို့ မရဲတရဲဖြစ်သွားရပြန်သည်။ သူမတို့ရွာမှာဆို ဗိုက်ဆံ

ရှိတဲ့သူကြီးကတော်ကို ဒီလိုပဲခေါ်ကြတာ မဟုတ်လား။ အကြာကြီးနေ
ရမယ့်ထိုအိမ်မှာ ဒီအမျိုးသမီးကို သူမဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ။ စဉ်းစား
မရတတ်အောင်ပါဘဲ။

“မအေး... မအေး”

“ရှင်... မမ”

ပြန်ထူးသံနှင့်အတူ နောက်ခန်းထဲမှ မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက်
က ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဒါ၊ မအေးနဲ့အတူနေမယ့်တစ်ယောက်ပဲ။ သားရဲ့ဝေယျာဝစ္စ
တွေအတွက် အဓိကပါ။ မအေးကို သူစိတ်မရှည်လို့ ထင်ခေါ်လိုက်တာ
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“သူ့ကို မအေးနဲ့တစ်ခန်းတည်းထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“သူ့ကိုခေါ်သွား။ သွားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမပါ ထိုမိန်းမဝဝကြီးနောက် ရိုကျိုးကျိုးလေး
လိုက်ခဲ့ပါသည်။ သူမကိုခေါ်လာပေးတဲ့အန်တီကြီးကတော့ ထိုအမျိုးသမီး

နှင့်ဘာတွေပြောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်မသိ။ သူမကတော့ အခန်းကျယ် ကြီးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသေးသည်။

ရွာကဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းထက် အဆပေါင်းများစွာ ခမ်းနား လွန်းလှသည့်အိမ်ကြီးကို သူမငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်မှာ ချော်လဲကျလှ မတတ်ပင်။

ထိုခန်းမဝဝကြီးက ကျွန်းလှေကားကြီး၏အောက်တွင် ဖွဲ့စည်းထား သော အတော်အသင့်ကျယ်ဝန်းသည့်အခန်းထဲကိုခေါ်လာကာ သူမကို နေရာချပေးပါသည်။

“ကဲ... သမီးနဲ့ဒေါ်အေးက အလုပ်အတူတူလုပ်ရမှာမို့ ရင်းနှီး မှုရှိဖို့လိုမယ်”

“ဟုတ်”

“ဒေါ်အေး နာမည်က ဒေါ်အေး။ ထမင်းချက်အပြင် အခြားဘိုလိ ထွာလိတွေလုပ်တယ်။ ဒေါ်အေးက အသံကကြီးပြီဆိုတော့ အစ်ကိုလေး က သိပ်စိတ်မရှည်တတ်လို့ အသက်ငယ်သူတစ်ယောက်ကို ပြန်ခေါ်တာ နဲ့တူပါတယ်။ ကဲကဲ... အထုပ်တွေကိုချပြီး မီးဖိုခန်းထဲလိုက်ခဲ့။ အလုပ် လုပ်ရင်း အိမ်ရဲ့အကြောင်းတွေကို နည်းနည်းလေးရှင်းပြမယ်။ နို့မဟုတ် ရင် အစ်ကိုလေးအတွက် အဆီအငေါ်မတည့်ရင် ချက်ချင်းအလုပ်ပြုတ်

နေဦးမယ်”

“ဟုတ်”

အခုတော့လည်း သူမက အရာရာကိုလိုက်နာနေတတ်ပြန်ပါပြီ။ အထုပ်ကလေးကိုချကာ ဒေါ်အေးဆိုသော ခပ်ဝဝမိန်းမကြီးနောက် လိုက် လာခဲ့ပြန်သည်။

အိမ်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ သပ်ရပ်ရှင်းသန့်လွန်းလှ သည်။ သူမ တစ်ခဏဝှမ်း ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်က အိမ်အတွင်းမှာ ဖုံ တစ်မှုန်မျှပင် ရှိပုံမပေါ်။ စတီးလက်ရန်းများနှင့် ခမ်းနားလှပနေသော ကျွန်းလှေကားကြီးကို သူမ နင်းဖူးချင်နေလှပါသော်လည်း မနင်းဝံ့ခဲ့ပါ။ နင်းခွင့်လည်းမရခဲ့ပါ။ ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေသော ဒေါ်အေးနောက်သို့ ပင် အပြေးအလွှားလိုက်နေရပါ၏။

ဒေါ်အေးက အတော်အသင့်ကျယ်ဝန်းသည့် ပစ္စည်းပစ္စယများ စုံလင်လှသောအခန်းထဲသို့ဝင်သွားပါ၏။

“ဒါက ဘာအခန်းလဲဟင်”

“မင်း တစ်ခါမှ ဖြို့ကုန်မရောက်ဖူးဘူးလား”

“ဟုတ်”

“ဒေါ်အေးမှာက သားသမီးလည်းမရှိတူ။ တစ်ကိုယ်ရေစိတ်က

ယပဲ။ သမီးကိုမြင်မြင်တည်းက ဒေါ်အေးခင်မင်မိပါတယ်။ သမီးမျက်လုံး
တွေက ရိုးစင်းနေတယ်။ သမီးစိုးရိမ်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်”

“မပူပါနဲ့။ ဒေါ်အေးကူညီသင်ပြသွားပေးမှာပါ”

“ဟုတ်”

“ဒါက မီးဖိုခန်းပဲ။ ဒီအခန်းကို သမီးဝင်စရာမလိုပါဘူး။ အစ်ကို
လေးက ဒေါ်အေးချက်တာကလွဲရင် သူများချက်တာ သိပ်မကြိုက်ဘူး။
အသန့်လည်း သိပ်ကြိုက်တယ်။ အဓိကက အစ်ကိုလေးရှေ့မှာ သန့်
ရှင်းမှုကို အထူးသတိပြုဖို့ပဲ။ ဟိုးရှေ့ကအခန်းက ထမင်းစားခန်း”

“ဟုတ်၊ မှတ်ထားပါ့မယ်”

“သမီးရဲ့အလုပ်က အစ်ကိုလေးခိုင်းတာကို တစ်သွေမတိမ်း
အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးရမယ်။ သမီးသတိပြုရမှာက အစ်ကိုလေးက သိပ်
စိတ်မရှည်တတ်ဘူး”

“အခု... သူရောဟင်”

“အစ်ကိုလေးက သီချင်းဆိုတယ်လေ။ မနက် (၁၀)နာရီလောက်
ကစပြီး studio သွားတယ်။ တစ်ခါတလေ ညမှပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ပုံမှန်မရှိပါဘူး”

“စတူဒီယို ဟုတ်လား။ အဲ့ဒါ ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ”

“ရှင်းပြနေရင် ရှုပ်ကုန်တော့မယ်။ အစ်ကိုလေးအမြဲသွားနေကျ
နေရာလို့သာ မှတ်ထားတော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“မိန်းကလေးငယ်ငယ်တစ်ယောက်ကို အလုပ်ခန့်မယ်ဆိုလို့
ဒေါ်အေးက တော်တော်အံ့သြမိသား။ မမက သူ့သားကို လေတိုးတောင်
ခံတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးကိုမြင်လိုက်မှပဲ ဒေါ်အေးသဘောပေါက်သွား
တော့တယ်”

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရုပ်ဆိုးမလေးလေ။ ဘာတစ်ခုမှ ကြည့်လို့အဆင်မပြေတာ။
ဒါနဲ့ သမီးရဲ့မိဘတွေက ရွာမှာပဲလား”

“ဟင့်အင်း... ကျုပ်မှာ အဘရောအမေရောမရှိတော့ဘူး။

ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း။ ဒါကြောင့် မြို့ရောက်လာတာ”

ဒီစကားမှာတော့ ဒေါ်အေးက အမှန်တကယ်ပင် သူမကိုသနား
သွားရပါသည်။ သူမလိုပဲ။ ထိုမိန်းကလေးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိဘ
မဲ့ဖြစ်ရသည်ကို။ ဘဝတူချင်းမို့ စာနာသွားမိတာအမှန်ပင်။

ဒါပေမဲ့ အခုမှသိကြတဲ့သူနှစ်ယောက်က သိပ်ထဲထဲဝင်ဝင်မရှိ

သင့်ဘူးဟုယူဆကာ နှစ်ဝင်သွားမိသည့်စိတ်ကို ပြန်လည်ရုန်းထွက်ပြီး
ဟင်းရွက်တွေ သင်မြဲသင်နေလိုက်သည်။

“ကျုပ်၊ ဒေါ်အေးလို့ခေါ်ရင်ရသလား”

“သမီးကြိုက်သလိုခေါ်ပါ”

“တကယ်တော့ ကြီးကြီးလို့ခေါ်ချင်တာသေးတဲ့။ ကျုပ်က ငယ်ငယ်
လည်းက ကြီးကြီးသိပ်လိုချင်တာ”

“မင်းသဘောပါ”

“ဒါဆို ကျုပ်၊ ကြီးကြီးလို့ခေါ်မယ်နော်... ကြီးကြီး”

“အင်း”

“ခေါ်လို့ကောင်းလိုက်တာ။ အဲ့လိုခေါ်လိုက်တော့ ကျုပ်နဲ့ကြီးကြီး
က ရင်းနှီးသွားသလိုပဲ။ ကျုပ် ကြီးကြီးကိုချစ်တယ်သေးတဲ့။ ဟဲ့ဟဲ့... ကျုပ်
က အဲ့ဒီအစ်ကိုလေးဆိုသူရဲ့ဝေယျာဝစ္စအပြင် အခြားဘာအလုပ်ရှိသေး
တုန်း”

“အိမ်သန့်ရှင်းရေးပေါ့”

“ဒီလောက်သန့်ရှင်းနေတဲ့အိမ်က ထပ်သန့်ရှင်းဖို့လိုသေးလား”

“အစ်ကိုလေးက နံရံမှာ ဖုန်တစ်မှုန့်တင်တာတောင် ကြိုက်တာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သန့်ရှင်းရေးကို အထူးသတိပြုရမယ်။ အစ်ကို

လေး အပြင်သွားချိန်ကို အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ်”

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ စောစောက အန်တီလူလှနဲ့ အစ်ကိုလေးဆိုသူ
အပြင် အခြားရှိသေးလား”

“ခြံစောင့်ဒိုင်ဘာ ကိုလူမောင်ရှိတယ်။ သူက နောက်ဖေးတန်း
လျားမှာနေတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးထဲ သိပ်ဝင်လေ့မရှိဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ
တော့ ဒေါ်အေးရယ်၊ အစ်ကိုလေးရယ်၊ မမရယ်၊ သုံးယောက်”

“ဪ”

“တစ်ခါတစ်ရံ အစ်ကိုလေးရဲ့သူငယ်ချင်း နေတယ်။ ဒါပဲ”

“အိမ်ထောင်... အဟဲ့၊ ဦးစီးကရော၊ ဟဲ့... ဟဲ့”

“ရဲ့ရဲ့မေးပါ၊ ရပါတယ်။ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲ။ သိထားမှ
တော်ကာကျမှလေ... အစ်ကိုလေးက အဖေမရှိဘူး။ ငယ်ငယ်လေး
တည်းက ဆုံးသွားတာ။ အစ်ကိုလေး မူလတန်းတုန်းကပေါ့။ အက်ဆီး
ဒင့်တစ်ခုနဲ့”

“အက်ဆီးဒင့်”

“ဒါလည်းမသိဘူးလား။ မတော်တဆဖြစ်တာ၊ ကားတိုက်မှု”

“ဪ... ဪ... ကားတွေ တအားပေါတာကိုး။ အဆန်း
လောက်ပါဘူး”

ဟု သူမက တွေးဆဆလေးပြောလိုက်သည်တွင် ဒေါ်အေးက ပြုံးဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

“အိမ်ကြီးက အကျယ်ကြီးပဲနော်၊ အိမ်သားက နည်းနည်းလေး၊ အခန်းတွေလည်း အများကြီးရှိမှာပဲ”

တော်တော်လေးနဲ့ပုံရတဲ့ဒီမိန်းကလေးကို အစစအရာရာရှင်းပြ ထားမှဖြစ်တော့မည်ဟု ဒေါ်အေးသဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။

“အစ်ကိုလေးက မနက်ခင်းဖက်ဆို ကော်ဖီနဲ့မုန့် အမြဲစားလေ့ ရှိတယ်”

“အန်တီလှလှကရော”

“အတူတူပဲ၊ သားအမိနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးစားတယ်”

“ဒီအိမ်မှာ အစ်ကိုလေးနဲ့ အန်တီလှလှနှစ်ယောက်တည်းက ဘယ် သူ့ကို ပိုကြောက်ရမလဲ”

“အဓိကက အစ်ကိုလေးပေါ့။ သူပြီးရင် ပြီးတယ်။ သူက မနှစ် သက်ရင်တော့ ချက်ချင်းအလုပ်ထွက်ရမှာပဲ။ သူက သိပ်စိတ်မြန်လက် မြန်ရှိတာ။ သတိထားပြီးနေပေါ့”

အစ်ကိုလေးဆိုသူနှင့်က သတိထားရမှာများလွန်းနေတာကြောင့် သူမက လိုလူနှင့်တွေ့ရဖို့ စိုးထိတ်နေမိတာအမှန်ပင်။

“ကြောက်စရာကြီးသော့”

“မကြောက်ပါနဲ့။ အစ်ကိုလေးက အဲ့လိုဆိုပေမယ့် စိတ်ထား ကောင်းပါတယ်။ စကားတော့ အပိုမပြောတတ်ဘူး။ သူ့ကိုအပိုပြောတာ လည်း မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်”

“ဒေါ်အေးတို့အိပ်ခန်းနဲ့ ကျောချင်းကပ်အခန်းက ရေကူးခန်းပဲ။ အစ်ကိုလေးက မကြာခဏရေကူးတတ်တယ်။ ကြိုတင်မှာထားရဦးမယ်။ အဲ့ဒီရေကူးကန်မှာ မင်း ရေသွားမဆော့မိစေနဲ့။ အစ်ကိုလေးက စိတ် ဆိုးတတ်တယ်”

“ဟုတ်”

“သူ့ရေကူးနေရင် ကြက်ဥအနှစ်ချည်းသန့်သန့်ကို တစ်ခွက် ပြင်ဆင်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်”

“သူက မနက်ဖက်ဆို စောစောအိပ်ရာထပြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ် လေ့ရှိတယ်။ သူလိုအပ်တာလုပ်ပေးဖို့အတွက် မင်းစောစောထရမယ်”

“ဟုတ်”

“ညဆိုလည်း အစ်ကိုကော့ပြန်လာချိန်ထိ စောင့်ရမယ်။ သူလို

အင်တာလုပ်ပေးဖို့အတွက်”

“ဟုတ်”

“ရေကူးခန်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကို သတိထားရမယ်။ အဲ့ဒါ အစ်ကိုလေးရဲ့စတူဒီယိုပဲ။ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ရှုပ်နေတယ်။ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်တာတွေပေါ့။ ကွန်ပျူတာလည်းရှိတယ်။ အဲ့ဒါကိုမကိုင်မိစေနဲ့”

“ဟုတ်”

ကွန်ပျူတာဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ဟုတ်ပင် အလွယ်ခြော လိုက်ပါ၏။ သူမစိတ်ထဲသတ်မှတ်ထားမိတာက ထိုအခန်းထဲက ဘယ် ပစ္စည်းမှမကိုင်ရဘူးပေါ့။

“အဲ့ဒီအခန်းနဲ့ကပ်လျက်အခန်းက ပတ်ပတ်လည်မှန်အပြည့်ကာ ထားတဲ့အခန်းလွတ်ကြီးပဲ။ အဲ့ဒီမှာ အစ်ကိုလေးတို့အမြဲ Dance လုပ် ကြတယ်”

“ဒန့်... အဲဒါဘာလဲ”

“အက အက”

“ဪ... ဪ”

“အစ်ကိုလေး အပြင်ကပြန်လာရင် သူစီးခဲ့တဲ့ဖိနပ်ကို ပြောင် ရှင်းခဲ အောင် တိုက်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်။ ဒါနဲ့ ဟိုလေ... ဟို”

“ဘာမေးမလိုလဲ”

“သူက ငယ်သလား၊ ကြီးသလား”

“ရောက်တော့တွေ့ရမှာပေါ့။ သမီးနဲ့မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်ပါပဲ။ သမီးနာမည်ကဘာ... ခရမ်း”

“ခရမ်းဆင်ပါ။ ရွာမှာတော့ မိဆင်မ၊ ဆင်မ အဲ့လိုခေါ်ကြတာပဲ”

“ဒေါ်အေး၊ အဲ... ကြီးကြီးက သမီးကို ဆင်မလေးလို့ခေါ်မယ် နော်”

“ကြားလို့ကောင်းလိုက်တာ။ ခေါ်ခေါ်... များများခေါ်”

ဟုတ်ပင် သူမက ဝမ်းသာအားရနှင့်ပြောလိုက်တော့ ရယ်မောသံ လေး စွက်ထင်လာပြီး ဒေါ်အေးနှင့်တစ်သားတည်းကျ ရင်းနှီးသွားကြ တော့၏။

အခန်း (၆)

သူမနှင့်ဒေါ်အေးက တီဗွီအကြီးကြီးမှာ ဇာတ်လမ်းကြည့်နေခိုက်
ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားထိုးရပ်သံကြောင့်...

“ဟော့... အစ်ကိုလေး ပြန်လာပြီ”

“သူက နောက်ကျတယ်နော်၊ နေဝင်သွားတာတောင် ကြာလှ
ပေါ့”

“ဒါ စောတာ”

“စောတာ”

“အင်း”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်အေးက ဝိုင်ဝိုင်ကိုယ်လုံးကြီးနှင့်ထရပ်မည်ကြဲ
ခိုက်...

“နေနေ... ကျုပ်သွားဖွင့်ပေးလိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ သွက်သွက်လက်လက်ပင် ထရပ်ကာ တံခါးခေါက်သံ
ထွက်ပေါ်လာခင်မှာပင် တံခါးခွက်နှစ်ခွက်ကို ကျင်လည်စွာ ခပ်မြန်မြန်
ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်တွင်...

“အမယ်လေး”

ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသည့် ရုပ်ပေါက်ဆိုးဆိုးကြောင့် ခြေလှမ်းပင်
နောက်ပြန်တွန့်သွားရသည်။ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ ဒါသရဲမဟုတ်
ဘူးဆိုတာကို အတတ်သိရတော့မှ တဒုတ်ဒုတ်မြည်နေသော ဘယ်ဘက်
က နှလုံးခုန်သံကို လက်ကလေးနှင့်အသာအယာဖိကပ်ကာ...

“ဟား... လန့်လိုက်တာ”

သူ ပင့်သက်လေးရှိက်ကာ ညည်းတွားမိတော့သည်။

“ဟော... သားပြန်လာပြီလား”

“မေမေ၊ သူကဘယ်သူလဲ”

“ဪ... သားကိုခိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ခရီးဆင်တဲ့”

“နာမည်နဲ့လူနဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

ဟုပင် ပွစိပွစိလေးမြည်တမ်းမိလိုက်ပါသေး၏။

“သားရဲဝေယျာဝစ္စလေးတွေအတွက် ခေါ်ထားတာ။ နောက် သား
လိုအပ်တာ သူပဲလုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ သား၊ ဒေါ်အေးကိုစိတ်မရှည်ဘူး
မဟုတ်လား”

“မေမေကတော့ လုပ်လိုက်ရင်ဗျာ။ ဒီထက်ရုပ်ဆိုးတဲ့လူ ရှာမရ
တော့ဘူးလား”

ထိုအခါမှာတော့ ဒေါ်ရီမိစ်က သားကို ကြင်နာစွာစိုက်ကြည့်ပြီး
ကျေနပ်စွာပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

“တအားကြီးလန့်သွားတာ။ စားသောက်ဖို့အစီအစဉ်လေးတောင်
ဘယ်နှားပျောက်ကုန်ပြီလဲမသိတော့ဘူး”

“အဲ့လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်။ တစ်ခုခုတော့စားပါဦး။ သား
ဘာလိုသလဲ။ ဒေါ်အေးကိုချက်ချင်းစီစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“တော်ပါပြီ”

“ဒေါ်အေးဘာလုပ်ပေးရမလဲ အစ်ကိုလေး”

“ရေချိုးပြီးရင် လေသာဆောင်မှာရှိမယ်။ ကော်ဖီနဲ့မုန့်ပဲ လုပ်
လိုက်ပါ။ မုန့်ကို သိပ်ချိုတာမျိုးမလုပ်နဲ့။ ဆိမ့်ဆိမ့်ပဲ။ ရပြီနော်”

ဟုပင် တိုတုတ်တုတ်ပြောကာ မိခင်ရဲ့ပခုံးစွန်းကိုဖက်ပြီး ကျွန်း

လောကားကြီးအတိုင်း တက်သွားသောခိုးကို မျက်စိတစ်ဆုံး မှင်တက်စွာ
ငေးမောနေမိသူမှာ ခရမ်းဆင်သာဖြစ်တော့၏။

“ဟေ့ဟေ့၊ ဆင်မလေး... ဆင်မလေး အသက်မှာရှိသေးလား”

“ကြီးကြီး... ကျုပ်ကို တစ်ချက်လောက်ရိုက်စမ်းပါသော်”

သူမက အိပ်မက်ထဲရောက်နေသူလို စိတ်နဲ့ခန္ဓာမကပ်ဘဲ ကစဉ်
ကလျားပြောလိုက်တော့ ဒေါ်အေးပင် ယောင်နနနှင့် သူမလက်မောင်း
သားကိုရိုက်လိုက်မိပြီးမှ...

“ဪ... ဂါနယ်”

“ကျုပ်အိပ်မက်မက်နေတာမဟုတ်ဘူးသော့”

“ဆင်မလေး... မင်းဦးနှောက်တော့ မှန်ပါတယ်မနော်”

“သူက ခိုးလား၊ မိန့်လား”

ထိုအခါမှ ဒေါ်အေးက သဘောပေါက်သွားကာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

“ခိုး... အစ်ကိုလေးနာမည်က ခိုးလေ”

“ဒါ... ဒါဆို မကြာခဏလာတတ်တဲ့ အစ်ကိုလေးသူငယ်ချင်း
က မိန့်ပေါ့”

“အင်း”

“ဟား... ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ရွာမှာ လုံမတို့ကိုကြားလို့ရပြီ”

ဟု သူမက ထခုန်လှမတတ် ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ကဲကဲ... ကြားလို့မရတာရတာ နောက်ထား။ ကော်ဖီပို့။
နောက်ကျမှ အအော်ခံနေရဦးမယ်”

“ဪ... ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့... ဟီး... ဟီး”

သူမ အမှန်တကယ်ပင် အမြူးနေရတာပါ။ မြို့ကိုလိုက်လာခြင်း
က သိပ်မှန်သွားပြီဟုပင် ဂုဏ်ယူစွာတွေးလိုက်မိပါသေး၏။

သူမသိပ်စွဲလမ်းရတဲ့ ခိုးကိုရော၊ မိန့်ကိုပါ အနီးကပ်မြင်ခွင့်ရရုံ
မကဘဲ တစ်အိမ်တည်းအတူနေရလို့လေ။ အနီးကပ်မြင်ရမှ ဗွီဒီယိုထဲ
ကထက် အများကြီးခိုချောကြောင်း သိမြင်လာပါသည်။ အခုတော့ သူမ
က သိပ်ပျော်ရွှင်နေရပါသည်။

အခုလို ခိုးဆိုသောလူချောလေး၏ဝေယျာဝစ္စတာဝန်ကို ပေးအပ်
ခဲ့သူအပေါင်းတို့ကိုပင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကျေးဇူးတင်သွားပါ၏။ သူမက
ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ပို့ ပြုံးစိစိလေး မလုံတလုံပြုံးနေမိပါသည်။

ဒေါ်အေးပြတားပြီးပြီနဲ့ ဒီအိမ်ကို သူမ ခဏအတွင်းပင် အလွတ်
ရသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့်ပင် လေသာဆောင်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လာ
ခဲ့ပါ၏။

လေသာဆောင်ရောက်တော့ သူမကို သတိလက်လှမ်းမေးမော

ချင်စရာမြင်ကွင်းတစ်ခုက စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ လရောင်
အောက်မှာ ဂစ်တာတီးနေသော အစ်ကိုလေးကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူမက
မှတ်တက်စွာငေးမောနေရင်းမှာပင် ရူးသွပ်လှပတတ် အဖွဲ့လမ်းကြီး စွဲ
လမ်းသွားရသည်။

တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် ထိုအိမ်ကြီးမှာ ထပ်မနေရတော့မှာကို စိုး
ရိမ်ကြောက်ရွံ့သွားမိပါသည်။ ထိုစဉ်မှာ ရုတ်ချည်းဂစ်တာသံက တိတ်
သွားပြီး...

“ချပြီး သွားတော့”

တည်ငြိမ်ပြီး တည်ကြည်လေးနက်မှုဆောင်တဲ့ ထိုသြဂုတ်ကား
သံက သူမကမ္ဘာကို လွှမ်းမိုးသွားရပါတော့၏။

အခန်း (၇)

“ဆင်မလေး... ဆင်မလေး”

နီးသံကြားတော့မှ သူမအာရုံတွေက နီးကြားသွားရကာ တစ်ခု
ခုကိုသတိရသွားပြီး ရုတ်ချည်းထရပ်လိုက်သည်တွင် ကျစ်လျစ်သွယ်
လျပြီး လှပသောကိုယ်လုံးအလှကြောင့် ဒေါ်အေးမှာ မျက်လုံးပြူးသွား
သည်ထိ သူမကို မှတ်တက်စွာကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

သူမက ထိုအကြည့်များကြောင့် တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပုံနှင့်
မျက်လွှာလေးချကာ...

“ကျုပ်သိပ်ခက်ခဲ့လို့ပါ။ နေ့စရာမရှိဘူး။ အန်တီလူနာကိုမပြော

ပါနဲ့။ ကျုပ်ဟန်ဆောင်ပြီးနေပါ့မယ်။ အန်တီလှလှက ရုပ်ဆိုးမှ အလုပ်
ခန့်မှာတဲ့။ ကျုပ်ကိုကူညီပါ ကြီးကြီးရယ်”

သူမမျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်စွန်းလိုက်တော့မှ...

“ကျောရိုးကို အဲ့လို တမင်တကာကြီး ကုန်းထားရတာ... မင်း
မညောင်းဘူးလား”

“မတတ်နိုင်လို့ပါ။ ကျုပ်က နေရာရချင်တယ်လေ။ ကျုပ်အဖော်
အိပ်ဆီမှာလည်း လိုက်နေလို့မရဘူး”

“ကဲကဲ... သွား... မျက်နှာသစ်၊ သနပ်ခါးကို ခါတိုင်းလိုထူထူ
လူ။ သတိလက်လွတ်လည်း မနေမိစေနဲ့”

“ဟုတ်! ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကြီးကြီး”

“ခဏနေရင် အစ်ကိုလေး ဆင်းလာလိမ့်မယ်။ လေ့ကျင့်ခန်း
လုပ်မှာမို့ မင်းက အစ်ကိုလေးနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာနေပါ။ သူလိုအပ်ရင်
အဆင်သင့်ရှိအောင်လို့”

“ဟုတ်”

သူမက တက်တက်ကြွကြွကြီးပင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူမ
ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဒေါ်အေးသိသွား၍ စိတ်ပျက်မိရာမှ ငွေယူပုံမရသော
ဒေါ်အေးကြောင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက တက်တက်ကြွကြွပင်။ သနပ်ခါးကို အစက်အပြောက်များ
စွာတို့နှင့် ထုထုလူးပြီး လေ့ကျင့်ခန်းမှာ အစ်ကိုလေးဆိုသူ ‘ဒီး’ ဆင်း
အလာကိုမျှော်နေမိသည်။

သူမ သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ အားကစားဘောင်းဘီတို
စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် ဆင်းလာသောအစ်ကိုလေးကြောင့် သူမမှာ ငေးခနဲ
ဖြစ်သွားရပါသည်။ ချောနိုင်လွန်းသူမှာ ဒီလိုဝတ်စုံနဲ့လည်း ချောတယ်
လားဟု တွေးမိလိုက်သည်ထိပင်။

သို့သော် အိပ်မှုနံရံခန်းနှင့်ဆင်းလာသောဒီးက လေ့ကျင့်ခန်းမှာ
ငူငူကြီးရပ်နေသောသူမကို မြင်သွားသည်တွင်...

“အမယ်လေး... ဟား... လန့်လိုက်တာ”

“ဟဲ့... ဟဲ့”

သူမကတော့ မချီသွားဖြစ်လေး ရယ်ပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါမှာ
ဖုံးမနိုင်ဖိမရပေါ်လာသော ပုလဲလုံးများကဲ့သို့ သွားဖွေးဖွေးညီညီလေး
များကြောင့်...

“မင်းက သွားတော့လှသားပဲ”

ဟု စိတ်မပါလက်မပါပြောကာ သူမကိုကျော်ဖြတ်သွားခဲ့ပါသည်။
သူမကတော့ ပြုံးပြုံးကြီးပင် ငူငူကြီးကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ သူမ သိပ်ပျော်

ရွှင်သွားရပါသည်။

အစ်ကိုလေးက သူမကို အဲ့လိုလေးပြောသွား၍ပါ။ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသောအစ်ကိုလေးကို သူမက ပန်းရုံနောက်ကွယ်လေးမှ တစ်မျိုး၊ ပန်းအိုးနောက်ကွယ်လေးမှတစ်မျိုး အမျိုးမျိုးငေးကြည့်ခွင့်ရနေသည်ကို သူမ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေမိပါသည်။

ကြွက်သားဖြိုင်ဖြိုင်ထနေသော ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးက အင်္ကျီစွပ် ကျယ်လေးထဲမှ မလုံတလုံလေးပြန်ကာနေသည်ကို သူမက တစ်ချက် တစ်ချက်မြင်လိုက်ရသည်ကို မကြည့်ရဲကြည့်ရဲလေးနှင့် ငေးနေခွင့်ရသည်မှာ ဝိတံဖြစ်ချင်စရာကြီးပင်။

ဆံပင်ရှည်မျောမျောများကို ဘီးကုပ်ကြီးနှင့် ပင့်တင်ထားတာမို့ နဖူးပေါ်တွဲခိုနေတဲ့ချွေးစလေးများကို သူမက အတိုင်းသားမြင်နေရပါသည်။

သူမက ထိုချွေးစလေးများကို စေတနာရှိကာ သုတ်ပေးချင်နေမိပါသည်။ သူမ သိပ်ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်နေရသည်က ဒီလိုပဲ မနက်ခင်းတိုင်း ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ခွင့်ရတော့မှာမို့ပါ။

“ရှပ်ဆိုးမ”

ရှုတ်တရက်ခေါ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် သူမမှာ လန့်သွားရ

ပြန်ပါသည်။

“ရှပ်ဆိုးမ”

ဒုတိယအကြိမ်အော်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမ အနီးကပ်ရှိနေခဲ့သူမို့ ချက်ချင်းပင် ရှေ့မှောက်သို့ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ အစ်ကိုလေး”

“မေမေမီးနေပြီလား သွားကြည့်။ ကော်ဖီသောက်တော့မယ်။ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ငါ့ကိုအကြောင်းလာကြား”

“ဟုတ်”

ဟု သူမကဆိုကာ လှစ်ခနဲပြေးထွက်မည်အပြု...

“ဟေ့... ခဏ”

ဟုဆိုလာပြန်သဖြင့် နေရာမှာတင် ကျောက်ရုပ်လိုရုပ်နေမိပြန်သည်။

“ဒီနေ့ ငါ ပေါင်မုန့်မီးကင်စားမယ်”

“ပေါင်မုန့်မီးကင်”

ဟုသာရွတ်ကာ ပြေးလာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ရှပ်ဆိုးတာနဲ့ ခါးကုန်တာကလွဲလို့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသည်မို့ သူနည်းနည်းချွန်းမှုရှိပါသည်။

၇၈ ❀ မယ်ခိုင်

အလွန်နူးကွေးသောဒေါ်အေးကို စိတ်မရှည်ပေမယ့် သွက်လက်
သောရုပ်ဆိုးမလေးနှင့်တော့ ခုချိန်ထိအဆင်ပြေနေပါ၏။ ဒါကြောင့်ပင်
သူစိတ်အနှောင့်အယှက်မရှိတာမို့ မျက်နှာက ကြည်ရွှင်၍နေခဲ့ပါပြီ။

အခန်း (၈)

ဒီနေ့တော့ အန်တီလှလှ အပြင်ထွက်သွားပြီးချိန်မှာ အစ်ကိုလေး
က အပေါ်ထပ်ကိုမသွားဘဲ အောက်ထပ်၌ပင် သီချင်းခွေကိုအကျယ်
ကြိုးဖွင့်၍ နားထောင်နေပါသည်။

အင်္ဂလိပ်သီချင်းကြီးမို့ သူမက ဘာမှနားမလည်ပါဘဲ ရှုပ်ယှက်
ခတ်အောင် ကနေသူများကိုသာ မမြင်ဖူး၍ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ရုပ်ဆိုးမ”

အစ်ကိုလေး၏ခေါ်သံကြောင့် အစ်ကိုလေး၏နောက်နား အထဲသို့
လှမ်းဆီမှာ ရပ်နေသောသူမက ပခုံးလေးတွန့်သွားရကာ...

“ရှင်”

ဆိုသောထူးသံနှင့်အတူ အစ်ကိုလေးရှေ့ ရပ်လျက်သား ဖြစ်နေပါချေပြီ။

“ငါ့ဖိနပ်ကြိုးတွေ ဖြုတ်ပေးစမ်း”

ဟုဆိုကာ ခြေထောက်ကို သူမမျက်နှာနားလေးထိ ထိုးပြပြီး စားပွဲခုံပေါ်တင်လိုက်သည်။ သူမစိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။ အခုလိုကြိုးတွေ ရှုပ်ခွေအောင်ချည်ထားသောဖိနပ်ကို ဘယ်လိုဖြုတ်ရမှန်းမသိလိုပါ။

ဘယ်လိုဖြုတ်ရမှာလဲဟုမေးပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း မမေးဝံ့နေတာကြောင့် ကြိုးချည်ထားသောဖိနပ်ဖြူကိုပင် မဝံ့မရဲလေးနှင့် သေသေချာချာစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ဘယ်ကစဖြုတ်ရမယ်ဆိုတဲ့အဖြေကိုပင် စဉ်းစား၍ မရသေးပါ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟူသော ခပ်မာမာအသံက သူမကိုတုန်ခါသွားစေတာကြောင့် သူမက လန့်အားမိုကာ ထွက်နေသောကြိုးစကို အတင်းကြီးဆွဲပစ်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း မရတာမို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသောကြိုးပင်တွေကို ထိလိုက်ဆွဲလိုက်နှင့်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဖိနပ်ချွတ်တော့လေ”

ဟု မကြည့်ဘဲဆိုလာသည်တွင်မူ သူမက အဆင်ပြေသွားပြီး အထင်နှင့် စီးထားသောဘွတ်ဖိနပ်ကို ဆောင့်ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

“အား...”

အော်သံနှင့်အတူ သူမကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်သား လိမ့်ကျလာခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှာတော့ သူမက မျက်လုံးပြူးသွားရကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့်...

“ကန်တော့ပါရဲ့၊ ရှိကြီးနိုးပါရဲ့၊ နာသွားပြီလားသော့။ ကျုပ်က မသိလိုပါ။ အဲ့လိုရှုပ်နေတဲ့ဖိနပ်ကို ကျုပ်က မစီးပူးဘူးသော့။ ကျုပ်ကို အလုပ်မထုတ်ပါနဲ့။ ကျုပ်မှာ နေစရာမရှိဘူးသော့။ ကျုပ် ဒီမှာအလုပ် လုပ်ချင်လို့ပါ။ အစ်ကိုလေးနာသွားရင် ကျုပ်ကိုပြန်ရိုက်လို့ရပါတယ်။ ကျုပ်ကို အလုပ်တော့မထုတ်လိုက်ပါနဲ့”

ဟု ဒူးတုတ်လေးထိုင်ချကာ ရှိရှိလုမတတ်အသံတုန်လေးနှင့် ပြောနေသောရုပ်ဆိုးမလေးကြောင့် နာကျင်သွားတဲ့စာင်ပါးရိုးပင် ပြန်ကောင်းသွားရသလိုပင်။

သူမပုံကိုကြည့်ရတာ သူ့ကိုတမင်လုပ်ပုံတော့မရတာမို့ တအာယ်ပဲ သူမ ဘွတ်ဖိနပ်ကို မချွတ်စာတ်တာလားဟု သံသယထင်လာသည်။

ထိုသံသယက မသေမချာရယ်ပါ။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒီလောက်ထိနဲ့တဲ့လူ
မရှိနိုင်ဘူးဟု ယူဆမိလို့ပါ။

သို့သော် သူမကိုကြည့်ပြန်တော့လည်း ဟန်ဆောင်ခြင်းမရှိ။
ဟက်တီးဒီးသားပုံကြောင့် သူ့မှာဝေခွဲရခက်သွားမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အသံ
မပေးဘာမပေးနှင့် အိမ်ထဲဝင်လာသောမိန့်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်နေသော
ဒိုးကိုတွေ့သွား၍ အံ့သြသွားရသည်။

“ဒိုး”

မိန့်ပါ မှင်တက်စွာရပ်နေမိသွားသည်။ မှန်ပါသည်။ ဒိုးက ဘယ်
သောအခါမှာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖြစ်သလိုထိုင်ချလေ့မရှိတဲ့လူမို့ပါ။

“ဪ၊ မိန့်”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သီချင်းနားထောင်နေတာ”

ဟုဆိုကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှထကာ ဆိုဟနဲ့ပေါ် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။
ထိ တင်းပါးရိုးက နာတုန်းပါ။ သို့သော် တော်တော်လေး ထိတ်လန့်နေ
ပုံရတဲ့ သူမကြောင့် ဟန်ဆောင်နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာသောက်မလဲ”

“လိမ္မော်ရည်”

“ရုပ်ဆိုးမ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“လိမ္မော်ရည်သွားယူခဲ့”

ဟု သူက အမိန့်သံဆန်ဆန်ပင် ခပ်တင်းတင်းပြောမိပါသည်။
ထိတ်ထိတ်ပျာပျာလေးနှင့် နောက်ခန်းထဲပြေးဝင်သွားသော ရုပ်တော်
တော်ဆိုးသည်မိန့်ကလေးကို မိန့်က လည်ပြန်ကြည့်ရင်းက...

“မင်းပြောတဲ့ ရုပ်ဆိုးမလား”

“ရုပ်ဆိုးရုံမကဘူး၊ နံလည်းနံတယ်။ ကြည့်ပါလား၊ ဘွတ်ဖိနပ်
တောင် မချွတ်တတ်ဘူး”

ဟုသူက ဖိနပ်ကိုထောင်ပြလိုက်တော့ ရုပ်ရုက်ခတ်ပွယောင်း
ယောင်းနှင့်အစကို အသေကြီးပူးချည်ထားသောဖိနပ်ကြိုးကြောင့် မိန့်
မှာ အသံထွက်၍ပင် ရယ်မိသွားပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်ချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“ချက်ချင်းထုတ်ပစ်ချင်တာ။ သူ့မှာနေစရာမရှိလို့သာ”

“ရုပ်ကတော့ တော်တော်ဆိုးတာနော်”

“ငါ့ မင်းကိုပြောသားပဲ။ သရဲမှတ်ပြီး လန့်ရပါ့မယ်လို့”

“ငါက မင်းနောက်တယ်ထင်နေတာ”

“အခုယုံပြီလား”

“ဒါပေမဲ့ သူက မျက်လုံးတော့လှပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါစဉ်းစား
နေတာ”

“ဘာလဲ... အဆက်အစပ်မရှိ”

“ငါ အဲ့ဒီမျက်လုံးကိုသိနေသလိုပဲ။ အရည်တွေလွဲပြီး ဝိုင်းဝိုင်း
လေး။ ဒီမျက်လုံးကို ငါရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးသိသလိုပဲ။ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ
တကယ်စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့။ ဒီလိုရုပ်ဆိုမမျိုးကို ငါတို့တစ်ခါမှမတွေ့
ဖူးဘူး။ သေချာတယ်”

“အစ်ကိုလေး လိမ္မော်ရည်ရပါပြီ”

ဟုဆိုကာ သူမက လှစ်ခဲပေါ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ သူမက လိမ္မော်
ရည်တွေကို သူတို့ထံသို့ တစ်ခွက်ချင်းလှမ်းပေးရင်း တစ်ဖျန်ကလေး
ကြည့်ခွင့်ရသွားပြန်၍ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားရပြန်ပါသည်။

လိမ္မော်ရည်ကို စမတ်တကျလေး ပီပီရီရီသောက်နေကြသော
သူတို့ကို သူမက ရိုရိုကျိုးကျိုးလေးရင်ရင်း ခိုးခိုးပြီးကြည့်နေမိစဉ်မှာ...

“ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟို... ဟို အဲ... အစ်ကိုလေး ဘာများလိုအပ်ဦးမလဲလို့ပါ”

“ဘာမှမလိုဘူး။ သွားတော့”

အမိန့်ကြောင့် သူမက နေရာမှမရွေ့ချင်သော်လည်း ရွေ့လာခဲ့ရ
ပြန်ပါသည်။ သူမ မီးဖိုခန်းထဲရောက်တော့ ဟင်းရွက်တွေသင်နေသော
ဒေါ်အေးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သူမက ဒေါ်အေးဘေးမှာဝင်ထိုင်ကာ ဟင်း
ရွက်ခြွေကုန်ခိုက်...

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အစ်ကိုလေးက သူနဲ့မိန့် စကားပြောနေရင် အနားမှာနေတာ
မကြိုက်ဘူး”

“အဲ့ဒီမိန့်ဆိုတဲ့အစ်ကိုလေးက တအားချောတာနော်၊ ပြုံးလိုက်
ရင် တအားကြိုက်တာ”

“အစ်ကိုလေးဒီးကလည်း ချောပါတယ်။ ရယ်လိုက်ရင် ပါးခွက်
ကလေးက လုံးလုံးလေးပေါ်လို့”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ နည်းနည်းလေးပဲ ရယ်ရသလဲမသိဘူး”

“အဲ့ဒီပုံက နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေရဲ့အသည်းစွဲပဲလေ”

“သူတို့နှစ်ယောက်က တအားချောကြတာကိုး၊ မြို့သူတွေက

ကြိုက်ကြမှာနော်။ ကျုပ်လိုတောသူတောင် သိပ်ကြိုက်တာ”

“မင်းရဲ့အန်တီကြီးရှေ့မှာ အဲ့ဒီလိုမပြောမိစေနဲ့။ သူက သူ့သားကို သိပ်တိုတာ”

“အန်တီကြီး... ဟုတ်လား၊ အွန်... အဲ့ဒီလိုခေါ်တာကောင်းပါတယ်။ ဪ... ဒီနေ့အချိန်တောင် အတော်လင့်နေပြီ။ အစ်ကိုလေးတို့က ဘာယိုလဲ... အဲ့ဒီကိုမသွားကြဘူးလား”

“စတုဒီယိုပါဟယ်။ အွန်... ဒီနေ့သွားကြမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး”

“ရှပ်ဆိုးမ”

အိမ်ရှေ့ခန်းမဘက်မှအော်သံက ညံ့၍ထွက်ပေါ်လာသောအခါ တွင်မူ သူမက သင်လက်စ ပဲရှည်သီးတောင့်ကို ဆတ်မုနစ်ချကာ လှစ်ခနဲထွက်သွားပြန်သည်။

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

“ငါ့အခန်းထဲမှာ ဂစ်တာရှိတယ်။ ယူလာခဲ့”

“ဟုတ်”

ဟု တစ်ခွန်းတည်းဆိုကာ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားပြန်ပါသည်။ လှေကားအတိုင်းပြေးတက်သွားသောရုပ်ဆိုးမလေးကို မိန့်က မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ကာ...

“လျင်တော့လျင်သားပဲ။ မင်းစိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရဲ့လား”

“တုံးလွန်းတယ်”

“တောသူပဲကွာ”

“စကားပြောရင်လည်း ကျုပ်၊ ကျုပ်နဲ့။ သူနဲ့ပြောရင်းလက်စကို တွန့်တွန့်သွားတယ်”

“ပြင်ခိုင်းရင် ရပါတယ်”

“အဲ့ဒီရုပ်ဆိုးကြီးကိုလည်း ပြင်လို့ရလို့လား။ တကယ်စိတ်လေတယ်။ သူ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရရင် ငါ့ရက်လောက် အိုသွားသလားထင်ရတယ်”

“အဲ့ဒါလည်း ပြင်လို့ရပါတယ်ကွာ။ ဒီလောက်တိုးတက်နေတာ”

“အဲ့ဒီခါးကုန်းကြီးကိုရော ပြင်လို့ရသလား။ ဟား... ဟား၊ ဘာတစ်ခုမှအချိုးမပြေဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကုန်းနေတဲ့ခါးကို ရိုက်ချိုး ပြန်ဆက်။ အင်း... အဲ့လိုဆိုရင်တော့မဆိုးဘူး”

ဒိုး တမင်ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြောနေတာပဲဆိုတာ မိန့်ကအလိုလို သဘောပေါက်သွားရပါသည်။ ဒါကြောင့် ဒိုးကို ဘာမှဆက်မပြောဖြစ်တော့။

“မင်းမားသားကြီးရော”

“ည(သ)နာနီလောက်မှ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ ပွဲတက်စရာရှိသေးတယ်တဲ့”

ထိုစဉ်မှာ ဂစ်တာကိုကိုင်ကာ ပြေးဆင်းလာသောသူမကို မိန့်က အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိလိုက်ပြန်သည်။ ဂစ်တာကိုကိုင်ကာ ဆင်းလာသောသူမမှာ အမှတ်တမဲ့ ကိုရွှေချောရဲ့အကြည့်ကြောင့် ပီတိဖြစ်သွားမိ၍ ခြေလှမ်းတို့ပင် မှားကုန်ရသည်။

မှားယွင်းလုလုခြေလှမ်းများနှင့် မကျွမ်းကျင်သေးသော လှေကားထစ်ချောချောများကြောင့်...

“အမယ်လေး... ယလုတ်တုတ်”

လှေကားရင်းရောက်ခါနီး ငါးထစ်အလိုမှ ဟန်ချက်ကပျက်သွားရကာ ဂစ်တာရောလူငယ် ချော်ကျသွားပါတော့သည်။ မိန့်က သူ့မြင်ကွင်းရှေ့မှာပင် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားသောသူမလေးကြောင့် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်ချည်းထရပ်ကာ အဆောတလျှင်နှင့်သွားပြီး လဲကျနေသောသူကိုယ်လေးကို ထူမတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နား၊ နာသွားသေးလဲ”

“ရှင်!”

ကိုရွှေချောရဲ့ကြင်နာမှုလေးကြောင့် ဒူးဆစ်ကွေးလေး နာကျင်

သွားတာပင် ဘယ်ပျောက်ကုန်မှန်းမသိ။ သူ့ကို အိုးတမ်းအမ်းတမ်းနှင့် မျက်လုံးလေးပြူးကာ ကြည့်နေသော သူမရဲ့ရွှမ်းလဲ့လဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံကို သူ အမှန်တကယ်ရင်းနှီးနေခဲ့တာပါ။ သို့သော် ဘယ်လိုမှထင်ပြီး စဉ်းစား၍မရ။

“လုပ်လိုက်ရင် ဘာမှအချိုးမပြေဘူး။ ငါ့ဂစ်တာအိုး ကွဲသွားရင် တော့ မင်းအသေပဲ”

မှန်တိုင်းတစ်စင်းနှယ် ဒိုးက ဝင်ရောက်လာသည်တွင် စောစောက လေပြည့်ညှင်းလေးက ဘယ်ဆီလွင့်စင်သွားမှန်းပင် မသိတော့။

“ဟာ! ဂစ်တာကြိုးပြတ်သွားပြီ။ မင်းကွာ... လုပ်လိုက်ရင်”

“တော်ပါပြီကွာ၊ ပြောမနေနဲ့တော့။ ဂစ်တာကြိုးက ပြန်တပ်လို့ရပါတယ်။ သူလည်း နာသွားတာပဲ။ ဝေး... ဂစ်တာ။ ငါ ကြိုးလဲပေးမယ်”

“ကန်တော့ပါရဲ့အစ်ကိုလေးရယ်။ ကျုပ်မှားသွားပါတယ်”

“သွားတော့၊ မင်းသွားတော့”

သူက ခပ်မာမာပြောပစ်စဉ်မှာ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ခါးလေးကုန်းကုန်းကို ပိုကိုင်ပြီး သွားလိုက်သောသူမကြောင့် မိန့်က ဟက်ခနဲနေအောင် သွားစွယ်လေးဖွေးဖွေးပေါ်သည်ထိ ရယ်လိုက်ပြီး...

“ကန်တော့ပါရဲ့ အစ်ကိုလေးရယ်။ ကျုပ်မှားသွားပါတယ်တဲ့။
ဟဲ့ဟဲ့...”

“ညစ်ရတဲ့ထဲမှာ အဲ့ဒါက ထိပ်ဆုံးကပဲ။ သူ စကားပြောအချိုး
မပြတာက အရေးကြီးဘူး။ ဒေါသဖြစ်ရတဲ့သူကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
မရှိဘူး။ သူ့ရဲ့တောကျကျစကားလုံးက ဒန့်စတွန့်ဖြစ်သွားတယ်”

“မဆိုးပါဘူး။ စကားလုံးအသစ်တွေ ကြားရတာပေါ့”

“မေမေက ဘယ်လိုလူမျိုးကိုခေါ်လာမှန်းမသိဘူး။ ချက်ချင်း
အလုပ်ထုတ်ပစ်ချင်တာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သနားပါတယ်။ သူက ရိုးသားမယ့်ပုံလေးပါ။
ဒါမျိုးက ဒီခေတ်မှာ ရှားသွားပြီကွာ”

ဟု မိန့်ရဲ့မှတ်ချက်ချစကားမှာတော့ ဒိုးက ငြိမ်ကျသွားပြန်ရ
သည်။

အခန်း (၉)

ပတ်ပတ်လည် မှန်အပြည့်ကာရံထားသော အခန်းလွတ်ထဲမှာ
ယီးလေးယိုင်ထိုး လှုပ်ရှားကခုန်နေကြသော ထိုကိုလူချောနှစ်ယောက်ရဲ့
ပုံရိပ်တွေက သူမအာရုံထဲမှာ ကွန်မြူးလှုပ်ရှား၍ ကျန်နေရစ်ပါသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တော်တော်သံယောဇဉ်ရှိပုံရသော
မိန့်နှင့်ဒိုးဆိုသည့်လူချောနှစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်မော စနောက်နေကြသံက
သူမနားထဲမှ ပျောက်ပျက်မသွား။

မျက်နှာကြက်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးချီနေသောသူမလေးကို ဒေါ်အေး
ကြည့်နေတာမှာ ကြာလှပါပြီ။ မျက်လုံးလေးတွေကအစ ပြုံးနေသောသူမ

မျက်နှာရှင်ရှင်ကြောင့် ဒေါ်အေး သက်ပြင်းချမိတာ မမှားဘူးထင်ပါရဲ့။

အိပ်ရာဝင်ချိန်မို့ မျက်နှာသစ်ထားသော သူမမျက်နှာရှင်းရှင်း ပြောင်ပြောင်လေးက တောသူဟု မထင်မှတ်ရလောက်အောင် သန့်စင် လှပါသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လေးကအစ အချိုးအဆစ်ကျနလွန်း လှတဲ့ သူမရဲ့ပင်ကိုအလှလေးကို အိမ်ကြီး၏သခင်မ ဒေါ်ရီမိစ် တွေ သွား ဟုဖြင့် ဒေါ်အေး စိုးရိမ်လှပါသည်။ ထိုအလှတရားကိုသာ ဒေါ်ရီ မိစ် တွေ သွားခဲ့လျှင် ဖိုးမီးလောင်မှာ ကေနိဖြစ်သည်။

အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိဘမဲ့ဖြစ်နေရှာသည့် မိန်းကလေး ကို ဒေါ်အေးက အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာပင် သွေးရင်းသမျှ ချစ်ခင် သွားရပါသည်။ ကောင်မလေးက တောသူမို့ ဘာမသိညာမသိ ရိုးတုံး တာမှလွဲ၍ အင်မတန်ဖြူစင်ရိုးသားသူလေးဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီမ လေးများလိုပဲ ဒိုးနှင့်မိန့်ကို စွဲလမ်းနေပုံရပါသည်။

အစ်ကိုလေးဒိုးနှင့် မိန့် အကကျင့်နေသောအခန်းလွတ်လေးကို တရိပ်တစောင်းချောင်းကြည့်နေတာကို ဒေါ်အေးက မသိချင်ယောင် ဆောင်နေပေးခဲ့ပါသည်။ အခုလည်း သူမလေးက ထိုမြင်ကွင်းကိုတွေ့ တော့ပြီး ပြုံးနေသည်ထင်ပါရဲ့။

“ဟေ့! ဘာကိုပြုံးနေတာလဲ”

“ဟဲဟဲ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဪ... ကြီးကြီး အစ်ကို လေးနဲ့မိန့်က သိပ်ခင်ကြတယ်ထင်တယ်နော်”

“အင်း... ခင်ကြတယ်။ သူတို့က မူကြိုထဲက သူငယ်ချင်းတွေ လေ”

“အစ်ကိုလေးက နည်းနည်းဆိုးပေမယ့် မိန့်ကတော့ နူးညံ့တယ် နော်”

“အစ်ကိုလေးကို သဘောဆိုးတယ်လို့ပြောချင်တာလား”

“ဟာ ကျုပ်ကိုအော်တယ်သော့။ ပြီးတော့... ရုပ်ဆိုးမဆိုပြီး ကြမ်းကြမ်းပြောတယ်”

“သည်းခံလိုက်ပေါ့။ မင်းကလည်း ကြည့်ရဆိုးနေတာကိုး”

“မိန့်ကျတော့ ကျုပ်၊ ရုပ်ဆိုးပေမယ့် ကြင်နာပေးတယ်”

“အစ်ကိုလေး မမွေးခင်တည်းက ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တာ။ ဒေါ်အေးသိတယ် အစ်ကိုလေးအကြောင်းကို။ သူ မင်းကိုကောင်းပေး လို့သာ... နို့မဟုတ်ရင် မင်း အလုပ်က ထွက်လိုက်ရတာကြာပြီ”

“ဪ... အဲ့ဒီလိုလား”

“ကဲ... အိပ်တော့။ မနက်တော့ စောစောထရဦးမယ်”

ဟု ဒေါ်အေးရဲ့လှုံ့ဆော်စကားကြောင့် သူမက မျက်နှာမိကျိတ်

မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မကြာခင်အတွင်းမှာပဲ သူမအိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

သူမအိပ်ရာထလာတော့ ဒေါ်အေးက ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့်အိပ်မောကျဆဲ။ သူမက ဒေါ်အေးနိုးသွားမှာစိုး၍ အိပ်ရာထက်မှ အသာအယာထကာ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီး သနပ်ခါးကို မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးအနှံ့ထုထုအုံ့ပစ်လိုက်သည်။ အုံ့ခဲပြီး ရွဲကျနေသော နက်မှောင်မှောင်ဆံနွယ်ရှည်များကိုမူ ရှုပ်ပွစွာပင် ခေါင်းပေါ်မှာ ဖြစ်သလိုထုံးဖွဲ့ပစ်လိုက်ပြီး လုံချည်ခါးစကိုဆွဲဖြန့်ကာ အလုံးထွေးကြီးပြုလုပ်ပြီး ဖြစ်သလိုပြင်ဆင်လိုက်ကာ မတ်နေသောခါးသေးသေးလေးကို အနည်းငယ်ကိုင်လိုက်တာနှင့်ပင် သူမရဲ့ရုပ်ဖျက်နည်းက ပြည့်စုံ၍သွားပါပြီ။

သူမ အိပ်ခန်းထဲမှထွက်လာတော့ အားကစားဘောင်းဘီတိုလေးနှင့်အစ်ကိုလေးက စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလေးနှင့် လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ပါပြီ။

အစ်ကိုလေးက သူမကို တစ်ချက်မျှသာ ပေစောင်းစောင်းကြည့်ပြီး ဖြတ်ကျော်သွားပါသည်။ သူမကတော့ အစ်ကိုလေးနောက်မှ ရိုရိုကျိုးကျိုးလေးလိုက်ကာ အစ်ကိုလေးဘေးနားမှာ ခစားနေခဲ့သည်။

ကိုယ်လက်လှေကျင့်ခန်းလုပ်နေသောအစ်ကိုလေးရဲ့ပုံက စမတ်

တကျနှင့် အချိုးအဆစ်ကျကျမို့ ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။ အဖီးအဖီးထနေသောရင်အုံ့က ကြွက်သားများနှင့် တောင့်တင်းသောလက်မောင်းသားထူထူရဲ့ကိုယ်ကာယအလှက သေသပ် လိုက်ဖက်လွန်းလှတာမို့ သူမငေးနေမိတာကို ငေးနေမိမှန်းပင် မသိနိုင်တော့ပါ။

“ရုပ်ဆိုးမ”

“ရှင်! အစ်ကိုလေး”

လျှပ်စီးလက်သလို သူနားရောက်ရှိလာသောသူမကြောင့် သူက အနည်းနည်းတော့ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ငါ ဒီနေ့ မုန့်ဟင်းခါးစားမယ်”

“ရှင်...”

သူမအံ့သြသွားရပါသည်။ အစ်ကိုလေးက မြန်မာမုန့်ကိုမကြိုက်ပါဘူးဟု ဒေါ်အေးမှတစ်ဆင့် သူမသိထားရ၍ဖြစ်သည်။

“ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ။ သွားလေ”

“ဟုတ်”

ပြုံးတူးကြောင်တောင်လေး ထွက်သွားသောသူမကိုကြည့်ပြီး သူပြုံးမိသွားပြန်သည်။ တကယ်ပဲ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လွန်းသည့် သူမကို ငေါက်ရတာ ပျော်စရာကောင်းသလိုလိုတော့ရှိသေးပင်။

သူက လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ခြင်းကို ရပ်နား၍ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာကာ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲကာ ဆင်းလာတော့ မေမေနှင့်လှေကားအဆင်း ဆုံဖြစ်ကြသည်။

“ငှက်မောနင်း”

“မောနင်း... မေမေ”

“သားတို့ သီချင်းတွေ စုဆောင်းနေတာ မပြီးသေးဘူးလား”

“လိုနေသေးတယ်မေမေ။ သိပ်စိတ်တိုင်းမကျသေးတာနဲ့”

“သားတို့က တက်သစ်စတွေဆိုတော့ တစ်ခွေတစ်ခွေ သိပ်အလှမ်းကွာဝေးလွန်းသွားရင် အဆင်မပြေမှုတွေရှိလာနိုင်တယ်”

“အကောင်းဆုံးကိုပဲ လုပ်ချင်တယ်မေမေ။ ကာကွက်တွေကအစ သံစဉ်၊ အဝတ်အစားပြင်ဆင်မှုဒီဇိုင်း၊ စကားလုံး၊ အားလုံးအသစ်တွေ ချည်းနဲ့ အကောင်းဆုံး”

“သားက မြူးဖစ်ကို ခရေစီဖြစ်နေတော့ မေမေစိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့။ လူငယ်တွေက တစ်ခုခုကိုအာရုံနှစ်ထားတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် စိတ်တွေကျဲယွဲ့တတ်လွန်းလို့။ ခြောက်... ဒါနဲ့ ခရမ်းဆင်နဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ခရမ်းဆင်! ရုပ်ဆိုးမကိုပြောတာလား”

“သားရယ်။ သူများရဲ့အားနည်းချက်ကို”

“တော်တော်ဆိုးတာမေမေ၊ မြင်စကဆို သားလန့်သွားတယ်”

“ခိုင်းရတာတွေရော သားစိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရဲ့လား”

“သွက်တော့သွက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးလွန်းတုံးလွန်းတယ်။

ဘာဆိုတာမှမသိဘူး”

“တောသူပဲ သားရယ်။ တဖြည်းဖြည်းတော့ သိလာမှာပါ”

“သူက ရယ်ဖို့တော့ကောင်းတယ်။ ပြူးတူး ကြောင်တောင်နဲ့။

သားနဲ့မိန့်ဆို ပျင်းရင် သူ့ကိုစနေကြတာ။ ရုပ်ဆိုးမလို့ သားက အကျယ်ကြီးအော်လိုက်ရင် သူ့ပျာနေတာပဲ”

“ဖြစ်ရလေသားရယ်။ ဟွန့်ဟွန့်... ဒါနဲ့ သား ဒီနေ့ စတုဒီယို

သွားဦးမှာလား”

“သွားတော့သွားဖြစ်မယ်။ မိန့်လာမှသေချာမယ်”

သားအမိနစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာကြတော့ စားပွဲပေါ်မှာ အငွေ့တထောင်ထောင်ထနေသောမုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်များကြောင့် ဒေါ်ရိုမိစံက မျက်လုံးပြူးသွားရကာ...

“ဟင်... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သားလုပ်ခိုင်းထားတာ”

“သားက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားရတာလဲ”

“အသစ်အဆန်းဖြစ်အောင်လို့။ မနေ့က ဒေါ်အေးနဲ့ ရုပ်ဆိုးမ မုန့်ဟင်းခါးစားနေကြတာ။ အဲ့ဒါ စားကောင်းမလားလို့”

သူ့ရဲ့ဖြေရှင်းချက်ကို မိခင်လုပ်သူဒေါ်ရှိမိခင်က ပြုံး၍နားထောင် နေပါတော့သည်။ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးကြတော့ ဒေါ်ရှိမိခင်ရော သူပါ အလှူ လှူ ကားကိုယ်စီနှင့် ထွက်သွားပါတော့သည်။

ဒီတော့မှ သူမနှင့် ဒေါ်အေးက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးပင် မုန့် ဟင်းခါးကိုစားပစ်ကြသည်။

“သိပ်အရသာရှိတာပဲ။ ကြီးကြီးက ဒါမျိုးလည်း အချက်ကောင်း တယ်။ ထမင်းနဲ့ဟင်းလည်း သိပ်ကောင်းတာ။ ကြာရင် ကျုပ် ဖက်တီး ပုပ်ဖြစ်မလားဘဲ”

“ကဲ... စား၊ စားပြီး အိမ်တွေသန့်ရှင်းရေးလုပ်ထား။ ငါ ဈေး သွားမယ်။ ပြောင်စင်အောင် လုပ်ထားနော်။ ဖုန်စုပ်စက်ကိုလည်း သုံး တတ်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“လေ့ကားထစ်တွေရော လက်ရန်းတွေကိုရော သေချာတိုက်။

ကြားလား”

“ဟုတ်”

“မင်းဘာလိုသေးလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိန်းကလေးဆိုတော့ ကရိုကထကများတာနဲ့”

“ရပါတယ်။ ကျုပ်ဘာမှမလိုတော့ဘူး”

“ကဲ... ဒါဆို ငါသွားမယ်နော်။ အရေးဟဲ့ဆိုရင် နောက်ဘက် အိမ်မှာ ကိုလူမောင်ရှိတယ်။ လှမ်းအော်လိုက်... သိလား”

“ဟုတ်”

ဘာပြောပြော ဟုတ်တစ်လုံးတည်းသာ ပြောတတ်သောသူမကို ဒေါ်အေး ခင်မင်ရပါသည်။ အစ်ကိုလေးရော အန်တီကြီးရော မရှိကြပြီ မို့ သူမက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး အညောင်းဆန်လိုက်ရပါသည်။

စားထားပြီးသောမုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်မှန်သမျှကို စင်ပြောင်အောင် ဆေးကြောပြီး မီးဖိုခန်းကို အရင်ဆုံးသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပစ်သည်။

ခါးကိုလည်း တမင်ကြီးကိုင်းထားဖို့မလိုသလို လုံချည်စကိုလည်း ဘုထုံးကြီးလုပ်ကာ တမင်လုပ်ဝတ်ဖို့မလိုတော့တာကြောင့် သူမမှာ အနေချောင်သွားကာ ဇီတော်တော်ကြီးပင် အဆင်ပြေနေရပါသည်။

မိန့်နဲ့ဒိုးရဲ့သီချင်းလေးတွေထဲမှ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်တို ညည်း

ကာ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို စိတ်ပါလက်ပါလှုပ်နေခိုက်မှာ ဖုန်းသံက ဝင်လာ၍ သူမက ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“အိမ်မှာ ဒီးရှိနေသလား”

“အစ်ကိုလေးမိန့်ထင်တယ်”

“ရပါတယ်။ ကိုယ့်ကို မိန့်လို့ပဲခေါ်ပါ”

“သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ။ အစ်ကိုလေးက အိမ်မှာမရှိဘူး။ စောစောကပဲ ထွက်သွားပြီ”

“ဟာ... ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကိုယ် မင်းနားမှာရောက်နေပြီ”

“ရှင်!”

သူမ အံ့သြသွားရသည်။ အမှန်ပါပဲ။ တံခါးရွက်ကိုခိုကာ စကားပြောနေသောမိန့်ပါပဲ။ ကားဆံလည်း မကြားရဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ရပါလိမ့်။ ဒါဆို သူဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်နေပါလိမ့်။ သူမမှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ပျာဝေသွားရသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ။ တံခါးလာဖွင့်လေ”

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ သူမက ယောင်နုနှင့် သော့ကိုပဲ ဆွဲကိုင်ရတော့မလို လုံချည်ကိုပဲ ပြင်ဝတ်ရမလိုဖြစ်သွားရသည်။ မိန့်ဆိုသော ကိုယ်လူချောကတော့ သူမကိုကြည့်၍ အပြုံးကြီးပြုံးနေလေရဲ့။

“အစ်ကိုလေး မရှိဘူးသော့”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ မင်းသီချင်းညည်းနေလို့ တမင်ဖျက်ပေးလိုက်တာ။ မင်း ကိုယ်တို့သီချင်းတွေကိုကြိုက်လား”

“အင်း”

“ကိုယ်သီချင်းတွေကျန်ခဲ့လို့ လာယူတာ။ ဒီးက အပြင်မှာရှိတယ်”

“ရှင်!”

ထိုအခါမှ သူမက တံခါးကို ပျာပျာသလဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်သွားမှ မိန့်က ဝင်လာပြီး စတူဒီယိုခန်းထဲမှတစ်ခုခုယူကာ ထွက်လာလိုက်ပြီး သူမထံတည့်တည့်ကြည့်ကာ...

“သူများတကာက လှချင်ကြတယ်။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ရုပ်ဆိုးချင်တာလဲ။ မင်း မပင်ပန်းဘူးလား”

ဟု အစမရှိအဆုံးမရှိပြောကာ ထွက်သွားသည်တွင် သူမရင်ထဲ ခိုးကြိုးများစွာက မြည်ဟီးသွားရသည်။

သူမက သတိတရားနှင့်အတူ မိန့်ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ဖို့လိုက်၏။

ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသောအခြေအနေကြောင့် မိန့်က နားမလည် နိုင်ဖြစ်သွားရစဉ်မှာပင်...

“ခဏ”

ဘာလဲဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့်အကြည့်တစ်မျိုး လှမ်း ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သူမက တံတွေးကို နှစ်ကြိမ်မျှမျှချပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ပုံစံမျိုးနှင့်...

“မပြောပါနဲ့၊ သွားမပြောပြပါနဲ့။ ကျုပ်အလုပ်ထွက်ရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်မှာ နေစရာမရှိတော့။ ရွာကိုလည်း မပြန်ချင်ဘူး။ ကျုပ် ငတ်သေလိမ့် မယ်သော့။ ကျုပ် ဒီမှာနေရတာ ပျော်တယ်။ အစ်ကိုလေးက ရုပ်ဆိုးမလို့ ခေါ်တာလည်းရတယ်။ ကျုပ် မိန့်ခိုင်းတာလုပ်ပါ့မယ်။ မိန့်လည်း ကျုပ် ကို ရုပ်ဆိုးမလို့ခေါ်ရင်ရပါတယ်”

သူမက ထိုစကားများကို ခက်ခက်ခဲခဲကြီးစုဆောင်းကာ ပြော လိုက်ရတာဆိုပေမယ့် မိန့်တစ်ယောက်ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။ မိန့်က လက်ကလေးပိုက်ကာ သူမလေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပစ်လိုက် သည်။ သည်တွင် သူမကတော့ မလုံမလဲနှင့် ပြေးပုန်းရကောင်းနိုး ရပ် နေရကောင်းနိုးဖြစ်သွားရပါတယ်။

မိန့်က ညာလက်တစ်ဖက်ကိုဆန့်ထုတ်လာပြီး သူမပါးမှ သနပ်ခါး

ထုထူကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သပ်လိုက်ပြီး မည်းနက်ပြောင်ရှင်းနေသော ဆံနွယ်အုံကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ထိတယ်ဆိုရုံကိုင်ကာ...

“ဆံပင်လည်းလှသားပဲ။ မျက်နှာက အဖုတွေ ရှိတယ်ထင်နေ တာ၊ မရှိဘူးဘဲ။ နီးနီးကပ်ကပ်ကြည့်မှ ဟန်ဆောင်ထားတယ်ဆိုတာ ပိုသိသာလာတယ်”

“ရှင်!”

သူမ ပို၍တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။ သူမ ဘယ်လိုပြောလို့ပြောရ မှန်းပင်မသိတော့။ သူမဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိစ္စကိုသာ အန်တီကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေးသိသွားလို့ကတော့ သူမက ကံကြမ္မာကို သူမမြင်နေရပါပြီ။ သူမ ပူပူထူထူပင် ဘာမှမတွေးနိုင်တော့အောင်ပါဘဲ။

မျက်နှာကြီးပျက်ယွင်းကာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေသော သူမကို သူ ရယ်ချင်နေလှပါပြီ။ ဒီလို အိမ်မှာအလုပ်လုပ်ရဖို့ကို အဲ့ဒီ လောက်ထိပဲ ပုံဆိုးပန်းဆိုးလုပ်ထားဖို့လိုအပ်လို့လားဟု တွေးပစ်မိသည်။ သို့သော် သူ့သားကို သိပ်သည်းလွန်းလှသည့် အန်တီရိုမိစ်၏အကြောင်း ကို သူသိထားတာမို့ ဘာမှဆက်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တစ်ခုခုကို အကြီး အကျယ်စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေပုံရသောသူမကိုသာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါ တော့သည်။

“မိန့်”

ထိုသို့ခေါ်သံက သူကြားနေကျလို ဖော့ဖော့လေးမဟုတ်ဘဲ လေးလေးပင်ပင်ကြီးပင်။

“မိန့်... ကျုပ်ပြော”

သူမက တစ်ခုခုပြောမည်ကြိုဆိုက် သူမက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမနှုတ်ခမ်းလေးက ပြန်စေ့သွားပြီး ခေါင်းငုံ့သွားရပြန်သည်။

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ရုပ်ဆိုးမ”

“အဲ့ဒါ ဖိုးခေါ်တဲ့နာမည်ပါ”

“မိဆင်မ”

“မိဆင်... အဲ့ဒါနာမည်ရင်းလား”

“နာမည်ရင်း ဟုတ်လား။ အဲ့မှတ်ပုံတင်ထဲကနာမည်ကိုပြောတာလား”

သူမရဲ့ကြောင်တောင်တောင်အမေးကို သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်တွင်...

“ခရမ်းဆင်... ခရမ်း... ဆင်”

“ခရမ်းဆင်... နာမည်က လှသားပဲ။ မင်းကိုယ်မင်း ကျုပ်လို့မပြောနဲ့။ ခရမ်းလို့ပြော”

“ခရမ်း”

“အင်း၊ အဲ့ဒီလိုမှမပြောရင် ငါလည်း ငါ့ပါးစပ်ကိုတာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

“ပြောပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့... ကျုပ်က အဲ... အဲ၊ ခရမ်း ဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် အဲ့... ခရမ်းဟာ... ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဒုက္ခပဲ”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ တောသူမလေးက ကြောင်အနေပုံကို သူမက ရယ်ချင်နေမိပါသည်။ ကျုပ်ဆိုတာကို နှုတ်ကျိုးနေသောသူမက ခရမ်းဟု နူးနူးညံ့ညံ့သုံးနှုန်းရမှာကို ရှက်နေပုံရသည်။

တကယ်ပဲ မိုးသားလွန်းတဲ့သူမလေးကို သူမရယ်ချင်သွားရပါ၏။ သူမကိုခပ်ပြီးပြီးလေးကြည့်ကာ စွက်သွားသောမိန့်ကို သူမတာပြန်ပြောရမှန်းပင်မသိတော့။

မိန့်က တကယ်ပဲ အစ်ကိုလေးကိုပြောလိုက်တော့မှာလား။ သူမစိုးရိမ်သွားရသည်။ တကယ်ပဲ မိန့်သာပြောလိုက်ရင် သူမအလုပ်ထွက်ရတော့မှာပေါ့။

ဖြစ်ပေါ်လာမယ့်အကျိုးဆက်ကိုစွန့်ပေးရန် သူမ တစ်သိကြီး

စဉ်းစားမိကာ ဦးနှောက်ခြောက်သွားတော့သည်။ ဒါကြောင့် သူမ ဘာ
အလုပ်မှဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ငူငူကြီးထိုင်နေမိပါတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဈေးသွားသောဒေါ်အေးက ပြန်ရောက်လာရာ...

“ဟေ့... ကောင်မလေး ခရမ်းဆင်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးပြီးသွား
ပြီလား”

“ရှင်... ကြီးကြီး”

“ဘာထိုင်ပိုင်နေတာလဲ”

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်... ကျုပ်လို့ပြောတာ အတော်ကြားရခက်
လားဟင်”

“အင်း... ခက်တယ်၊ တစ်မျိုးပဲ”

“ခရမ်းလို့ပြောရင်တော့ နားထောင်ကောင်းတယ်ပေါ့”

“မြို့ပေါ်မှာက ဒီလိုပဲ။ ကိုယ့်နာမည်ကို အဖျားဆွတ်ဆွတ်ပြီး
သုံးနှုန်းကြတာ။ ကျုပ်နဲ့စာရင် အဲ့ဒါက ပိုနာထောင်ကောင်းတာပေါ့”

“ကျုပ်ရှက်တယ်သေ”

“ဘာမှရှက်စရာမလိုဘူး”

“ကြီးကြီး”

“ဘာလဲဟယ်”

“ကြီးကြီးကို ကျုပ်ချစ်တယ်သေ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီကောင်မလေး”

“ကျုပ် ဒီအိမ်မှာမနေတော့ရင်ရော ကြီးကြီး ကျုပ်ကိုသတ်ရ
ပါ့မလား”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကျုပ်ဟန်ဆောင်ထားတာကိုသာ အန်တီကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေး
သိသွားရင် ကျုပ်အလုပ်ထွက်ရမှာနော်”

“မသိနိုင်ပါဘူး၊ မင်းက ပိရိသားပဲ၊ ငါကလည်း မင်းကိုသံယော
ဇဉ်ရှိပါတယ်။ သူတို့မသိအောင် ငါကူညီမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကြီးကြီး”

“ကဲကဲ... လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့၊ တော်ကြာ အစ်ကိုလေး
ပြန်ရောက်လာရင် သူက သူ့အရှေ့မှာ ကုန်းကွကုန်းကွလုပ်နေတာ
မကြိုက်ဘူး”

ဟုပြောကာ နောက်ခန်းထဲ ဈေးခြင်းကြီးမက ဝင်သွားသော
ဒေါ်အေးကို သူမက ငေးနေမိပြန်သည်။ မနက်ဖြန်ဆို ဒေါ်အေးက
အဲ့ဒီလိုဈေးခြင်းဆွဲပြီး ပြန်လာတာကို မြင်ရပါဦးမလားဟု ယူဆနေမိခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ခါတိုင်းဆို အစ်ကိုလေး ပြန်လာရင် ပျော်နေတတ်တဲ့သူမက အခုတော့ အစ်ကိုလေးပြန်လာမှာကို ကြောက်ရွံ့နေမိပါသည်။ မိန့်များ ဒီအကြောင်းကို အစ်ကိုလေးကိုပြောလိုက်ပြီလားဆိုတဲ့အတွေးမျိုးက ခဉ်းခဉ်းလာမိ၍ အလုပ်လုပ်နေရတာပင် ပျော်ရွှင်ဖို့မကောင်းတော့။ စိတ်နဲ့ခန္ဓာက တစ်ခြားစီ။

သို့သော် သူမက အလုပ်သမားတစ်ယောက်မို့ ပြတင်းမှန်များကို ကြည့်စင်အောင် သုတ်နေခိုက် ဆင်ဝင်အောက်ထဲ ကားထိုးဆိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

သူမ အကြောအချဉ်များ တောင့်ခဲသွားရသည်။ နံရံမှာ ချိတ်ထားသောသော့တွဲကိုဖြုတ်ယူကာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ခါတိုင်း ကျင်လည်စွာဖွင့်နေသောသော့ပေါက်က အခုတော့ ဘယ်လိုထိုးထိုး မတည့်တတ်တော့ပေ။

ဒါကို အစ်ကိုလေးက စိတ်မရှည်နိုင်စွာပင် စုပ်တသပ်သပ်နှင့်။ အဲ့ဒီစုပ်သပ်သံက သူမအတွက်လားဟု အမျိုးမျိုးတွေးတောကာ ကြံဖန်ကြောက်နေရတာကလည်း အမော။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ တုန်တုန်ချီချီနဲ့”

“ဟိုလေ...ဟို”

“မြန်မြန်ဖွင့်၊ ဟိုမနေနဲ့”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူမက အရဲကိုးကာ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှု၍ ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“သော့ဖွင့်တာလေးတောင် အသုံးမကျဘူး”

ဟုမြည်တွန်ကာ ဝင်သွားသောအစ်ကိုလေးကြောင့် သူမမှာ မရဲတရဲလေး သက်ပြင်းကိုခိုးရှိုက်မိပါသေးသည်။ နည်းနည်းစောပြီး ပြန်လာရုံမှအပ ပုံမှန်ဖြစ်နေပုံရသည့်အစ်ကိုလေးပုံကြောင့် မိန့်က မပြောလိုက်ဖူး။ “ကယ်ဟု လိုရာဆွဲတွေးပစ်ပါ၏။ သို့သော် မတင်မကျရှိတာကြောင့်...”

“အစ်ကိုလေး”

ခေါ်သံကြည်ကြည်ကြောင့် သူက ခြေလှမ်းတွေကိုရပ်လိုက်မိပေမယ့် ဘာမှဆက်ပြီးထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိသည်မို့ ဆက်သွားမည်ကြံခိုက်တွင်...

“အစ်ကိုလေး”

ထိုမျှပင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပါတော့၏။ သူစိတ်မရှည်နိုင်တော့။ သူမဘက် တည့်တည့်ကြီးပင်လှည့်ပစ်ကာ...

“ဘာလဲ...ဘာလဲ... ဘာလဲ”

၁၁၀ ❀ မယ်ခိုင်

“ဟိုလေ...ဟို”

“ပြောမှာလား မပြောဘူးလား... မပြောဘူးဆို ထပ်မခေါ်နဲ့။
နောက်တစ်ခါထပ်ခေါ်ရင်တော့ မင်းအသေပဲ”

ဟုပင်ကြိမ်းမောင်းကာ လေ့ကားထစ်များသို့တက်မည်ကြံခိုက်
ကျုံ့ကျုံ့လေးရပ်နေရှာသော သူမပုံလေးကြောင့် ငေါက်ပြီးကာမှ စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားရကာ...

“သံပရာရည်တစ်ခွက်ဖျော်ပြီး စတုဒီယိုခန်းထဲ ထားလိုက်။ ငါ
ပြန်ဆင်းခဲ့မယ်”

ဟုပင် တိုတိတိပြောကာ တက်သွားပြန်၏။ သူမမှာ ဝမ်းမြောက်
ပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။ ဒီလောက်ဆို မိန့်က မပြောလိုက်သေးဘူးထင်
ပါရဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မိန့်ရယ်ဟုပင် ရင်ထဲ၌ အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေမိ
ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟာ... မိန့်၊ စောလုချည်လား”

“အန်တီရော”

“အခုလေးတင်ပဲ ထွက်သွားတယ်”

“ဒီနေ့ ငါတို့ စတုဒီယိုသွားဦးမလား”

“မင်းသဘောကရော”

“အမှန်က ငါ ဒီနေ့ မင်းအိမ်မှာပဲနေမလို့လာခဲ့တာ။ ဒီမှာတွေ့

လာ။ အဝတ်အစားတွေောင် အပိုပါလာသေး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရေကူးမယ်၊ ပြိုင်ပွဲလုပ်မယ်၊ အကန့်အသိုချည်းပဲ ငြီးငွေ့လာပြီ”

“အင်း... မဆိုးပါဘူး။ သံစဉ်အကြောင်းပြောရင်းပေါ့”

“ခရမ်းဆင်ရော”

“မင်းဘယ်တုန်းက သူနဲ့သိသွားတာလဲ”

“သူ ဒီအိမ်ကိုမရောက်ခင်ကတည်းကပဲ”

“ဘာ! ဘယ်လို ငါနားကြားလွှဲသွားတာတော့မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းနဲ့ငါအကွာအဝေးက တစ်ပေတောင်ရှိမှမဟုတ်ဘူး။ မင်း

ကြားလိုက်တာ ငါပြောတဲ့စကားပဲ”

“ဒီရုပ်ဆိုးမနဲ့ မင်းကဘယ်လိုလုပ်သိနေရတာလဲ။ ငါလည်းမသိ လိုက်ပါလား”

“မင်းသိပါတယ်။ မင်းမေ့နေတာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ့မှတ်ဉာဏ်က အဲ့လောက်မထုံဘူး။ ဒီလိုခါး ကုန်းကုန်း ရုပ်ပေါက်ဆိုးဆိုးမျိုး ငါကော်မတွေ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ မင်း လူမှားတာဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်းက အဲ့လိုရုပ်ဆိုးဆိုးမျိုးကိုရှောင်တတ်လို့”

“ခရမ်းဆင်က ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ မင်းကိုဘယ်သူပြောသလဲ”

“မင်းမကန်းသေးရင် တွေ့မှာပေါ့”

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်မှတော့ ရယ်ချင်လို့ပေါ့ကွ”

“အွန်း... ရယ်စရာတော့ကောင်းတယ်။ တစ်ခါမှမကြားဖူးတဲ့ စကားလုံးတုံးကိုပြောတတ်တယ်။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ နဲ့အတယ်”

“ရိုးသားတာပါကွာ”

“ကာလုချည်လား။ မင်းကို သူ ဘာပစ္စည်းတွေနဲ့ လာဘ်ထိုးထား သလဲ”

“လိမ္မော်ရည်လေး၊ သူဈေးတိုက်တဲ့လိမ္မော်ရည်က ဒေါ်အေးထက် ကောင်းတယ်။ အွန်း တစ်ခါတစ်ရံ တောသူလေးတွေရဲ့ရိုးရှင်းတဲ့လက် ရာက ကောင်းနေတတ်ပြန်ရော”

“တောဟင်းတောထမင်းတွေရော မစားချင်ဘူးလား”

“အွန်း... မဆိုးဘူးဘေ။ အသစ်ဖြစ်တာပေါ့”

“ခွဲလို့ခွဲမှန်းမသိ”

“သိတယ်၊ ငါအမှန်ပြောနေတာ။ ငါအကြံတစ်ခုရပြီ ဒါ”

“ဘာလဲ”

“ငါတို့စာသားမထည့်ရသေးတဲ့သံစဉ်တစ်ပုဒ်ရှိနေတာ မင်းမေ့
နေပြီလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်လောက်က ရှာတွေ့ထားတာကိုပြောတာလား”

“အွန်း... အဲဒီသံစဉ်မှာ ငါတို့နည်းနည်း ခပ်ငေါ့ငေါ့၊ တောဆန်
ဆန်စကားလုံး နည်းနည်းထည့်သုံးလိုက်ရင် လန်းသွားနိုင်တယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သံစဉ်က အမြူးကြီးကွာ။ ရှားရှားပါးပါးရထား
တာ။ ပျက်ကုန်မယ်”

“ဟား... ငါ့ကိုယုံစမ်းပါကွာ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“တောစကားကျကျလည်း ဟုတ်ရမယ်ကွာ။ လူတွေအားလုံး
လက်ခံနားလည်လွယ်တဲ့အသုံးအနှုန်းလည်း ဟုတ်ရမယ်။ တောဆန်ပြီး
ခေတ်မီရမယ်။ ခပ်လေးလေး၊ လေးလေး”

“ရှုပ်နေတာပဲ”

“မင်းပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ခက်ခက်ခဲခဲဟာကမှ ပိုအောင်
မြင်တတ်တယ်လေ”

ထိုစကားလုံးမှာတော့ ဒိုးက ငြိမ်ကျသွားရသည်။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် စူးစမ်းသလိုကြည့်နေကြတဲ့အကြည့်တွေက ဝေးလွင့်နေရာ

မှ နီးကပ်လာကြပြီး ပိုမိုခိုင်မာလာရပါသည်။

“လုပ်မယ်”

ဟုပင် ပြိုင်တူပြောလိုက်မိကြတော့သည်။

“ရုပ်ဆိုးမ”

တစ်ဆက်တည်းမှာ ဒိုးရဲ့အော်သံမာမာက လွှမ်းမိုးသွားပါ၏။

“ရှင်၊ အစ်ကိုလေး”

ဟင်းမွှေတဲ့ဖွန်းကောက်ကြီးကိုကိုင်ကာ ပြူးတူးပြဲတဲပြေးထွက်
လာသောသူမကြောင့် မိန့်က ဟက်ခနဲရယ်လိုက်မိပေမယ့် ဒိုးကတော့
ရယ်ချင်နေသောစိတ်ကို အလိုခြံဆုံးသိမ်းဆည်းထားပုံနှင့် အောင့်သက်
သက်ကြီး တည်နေရပါသည်။

“အဲဒီဖွန်းရိုးကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မွှေမလို့”

“ဘာ!”

ဖွန်းရိုးကြီးကိုထောင်ကာ ယမ်းပြပြီးပြောလာသော ခရမ်းဆင်ရဲ့

ပုံက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ ဒယ်ဒိုးထဲထည့်ရောမွှေတော့မည့်ပုံ။ ရှူး

ရှူးရှားရှားဖြစ်သောဒိုးရဲ့ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ဒိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်နေ

သောခရမ်းဆင်ရဲ့ပုံကိုလည်းကောင်းကြည့်ကာ ကျိတ်ပြီးနေမိသူက မိန့်

သာ ဖြစ်တော့၏။

“ဟို... ဟင်း... ဟင်းအိုကိုပြောတာပါ”

“ဒေါ်အေးက ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ဟို... ဟိုဟာထဲ ခဏဝင်နေလို့”

ဟုဆိုကာ လက်ညှိုးကို တောင်ထိုးမြှောက်ထိုးနှင့်ပြောလာပုံက ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လွန်းလှတာကြောင့် မိန့်မှာ ဟက်ခနဲပင် ကျိတ်ရယ်မိနေပါသည်။

တခွပ်ခွပ်နှင့်အသံပင်ထွက်လာသော မိန့်ရဲ့ခြေထောက်ကို ဒိုးက ခပ်တည်တည်နေဆိုသောအဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့် ကနိပ်မိလိုက်ပြီး သူပင် ခပ်တည်တည်နှင့် အောင့်သက်သက်ကြီးနေမိလိုက်၏။

“သွား... အဲဒီဖွန်းကြီးချပြီး လာခွဲ”

“ခဏလေးစောင့်၊ ကြီးကြီးက ပြီးတော့မှာ၊ ငွေ့လက်စကြီး”

“ဘာ!”

သူက ဒေါသထွက်သွားရပေမယ့်လည်း သူမက မျက်လုံးကြီးပြီး ကျယ်လာကာ...

“အနံ့... အနံ့ အဲ... တူးပြီ၊ လုပ်ပါဦး... ပလုတ်တုတ်၊ ကန်တော့နော်အစ်ကိုလေး၊ ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပျာပျာသလဲဆိုကာ လှစ်ခနဲ ကမောက်ကမနှင့်ပြေးဝင်သွားသောသူမပုံကြောင့် မိန့်မှာ အသံထွက်အောင် ပေါ်တင်ကြီးရယ်လိုက်မိပေမယ့် ဒိုးကတော့ အောင့်သက်သက် ငူငူကြီး ကျန်နေရစ်ပါသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား၊ ဒိုး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီရုပ်ဆိုးမကိုတော့ မင်းဩဇာ မညောင်းပါလား”

“ခွီးတဲ့မှ”

“ဟား... ဟား၊ မင်းပုံက အီးမှန်ထားတာ ကျနေတာပဲ”

“ဟေ့ကောင်၊ ရွံစရာတွေမပြောနဲ့၊ တင်းနေတာနော်”

“ရယ်ချင်ရင်လည်း ရယ်လိုက်ပါကွာ၊ မင်းပုံက အောင့်သက်သက်ကြီး၊ အပေါ်သံမထွက်ရရင် အောက်သံထွက်လာလိမ့်မယ်”

“တကယ်စိတ်တိုချင်စရာကောင်းတယ်၊ ဘာတစ်ခုမှကို အချိုးမပြေဘူး”

“ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ပါကွာ၊ မဆိုးဘူးကွာ၊ နောက်နေ့ဆို ငါတို့မပျင်းရတော့ဘူး၊ မင်းအိမ်လာပြီး အပျင်းပြေရမှာပဲ”

“သူက ဟာသမယ်မှမဟုတ်တာ”

“မာသမယ်ရဲ့ပြက်လုံးကတောင် သူရဲ့ကြောင်တောင်ထက်ပိုကို မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပဲ ကိုးရိုကားရားနဲ့၊ မင်း သူ့ကိုခေါ်တာ

ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခိုင်းမလို့ပေါ့။ အဲ့ဒီရုပ်ဆိုးမကို ခိုင်းစရာမဟုတ်ရင် ငါက အလှ-

ကြည့်ဖို့ခေါ်နေရမှာလား”

“ခိုး”

“ဘာလဲ”

“မင်းရဲ့ရုပ်ဆိုးမ”

“မင်းရဲ့ မပါနဲ့ကွာ။ ရုပ်ဆိုးမ”

“ထားပါတော့ကွာ။ သူ့သာ ရုပ်ဆိုးမ မဟုတ်ဘဲ လှပတဲ့တော
သူလေးဆိုရင်ရော”

“နေပူလွန်းလို့ သမုဒ္ဒရာရေတွေ ခန်းခြောက်ကုန်ပြီ။ ဒါလည်း
ဖြစ်နိုင်တယ်။ လကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းနဲ့ငါ ရှိပွဲသွားလုပ်ကြမယ်။ ဒါလည်း
ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ငှက်တွေက မြေပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ပြီး လူတွေက
ကောင်းကင်မှာ ဝဲပျံနေကြတယ်။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်း
ပြောတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အကယ်၍ပေါ့ကွာ”

“မဖြစ်နိုင်တာကို ပြောမနေနဲ့”

“ဒီတစ်ခုတော့ မင်းဖြေကြည့်ကွာ။ ဒီနေ့ မင်းခိုင်းတာတစ်ခုကို

ငါလုပ်ပေးမယ်”

“အိုကေ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်လုပ်ပေးရမှာနော်”

“အွန်း”

“သူဟာသူ လင်းတမဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါင်းမဖြစ်ဖြစ် ငါစိတ်မဝင်စား
ဘူး။ သူ့ကိုခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတာပဲ။ ခိုင်းဖို့ပဲ ငါသိတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ မင်းအဖြေက တိမ်စောင်းနေပြီ။ ငါမေး
တာ အဲ့ဒီအဖြေမျိုးနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့မေးခွန်းမဟုတ်ဘူး”

“မင်း၊ ဂျပန်ဝက်အူမလုပ်နဲ့နော်”

“သူ့သာ လှပသူဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ဆက်လုပ်ရမရ သိချင်
တာ”

“အဲ့ဒါ မေမေကိုမေး။ ငါ့ကိုမမေးနဲ့”

“အခု ငါက မင်းကိုမေးနေတာ။ မင်းပြီးရင် ပြီးတာပဲကို”

“ငါ မင်းကိုပြောပြီးပြီရော။ ငါစိတ်မဝင်စားပါဘူးလို့။ ရုပ်ဆိုးမ၊
အဲ့ဒီလိုခေါ်လိုက်ရင် ငါ့အရှေ့ရောက်နေရင်ပြီးပြီ။ အဲ့ဒါဆို ဆက်ခန့်မယ်”

“အခုသူ အဲ့ဒီလိုပဲ ရောက်လာတာပဲ”

“အင်းလေ၊ အဲ့ဒါကြောင့် သူတည်မြဲနေတာပေါ့”

“လှရင်လည်း ခန့်မှာပေါ့”

“နှစ်လုံးလေးနဲ့ ကပ်ရှပ်နေပြန်ပါပြီ။ ဟေ့! ရှပ်ဆိုးမ”

“ရှင်”

ဟုထူးသံနှင့်အတူ အပြေးလေးရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ အစ်ကိုလေး”

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာသောက်မလဲ”

“အဲ... လိမ္မော်ရည်”

“လိမ္မော်ရည်ဖျော်လာခဲ့။ ငါးမိနစ်နဲ့အပြီးနော်”

“ဟုတ်”

BURMESE
CLASSIC
.com

ဟုပင် တစ်လုံးတည်းပြောကာ ပြေးဝင်သွားပြန်သည်။ မိန့်က ပြေးဝင်သွားသော ခရမ်းဆင်ကိုကြည့်ပြီး ဒိုးဘက်လှည့်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ ရှုတည်တည်ကြီးပြီးနေသောဒိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာပြုနေတာလဲ”

“ပြုံးချင်လို့ ပြုံးတာပေါ့ကွ။ ပြုံးတာတောင် မင်းကို သံတော်ဦး တင်ရမလို့”

“ဘာမှလည်း ခိုင်းစရာဟုတ်တိပတ်တိမရှိဘဲနဲ့ ခေါ်နေရတာ လဲ”

“မင်းလိုပေါ့။ သူက ပြုံးတုတ်နဲ့ပြေးထွက်လာရင် ပျော်စရာ

ကောင်းလို့”

“ရပါပြီ”

ဟုအော်ကာ လိမ္မော်ရည်နှစ်ခွက်ကို ဗန်းကလေးနှင့်ထည့်ကာ ထွက်လာသော ခရမ်းဆင်ကြောင့် သူရော မိန့်ပါ မျက်လုံးပြူးသွားကြ သည်။

“မင်းကို ငါ ငါးမိနစ်စောင့်မယ်လို့ပြောထားတာ။ အခု နှစ်မိနစ် ပဲ ရှိသေးတယ်။ ပြန်ဝင်၊ ငါးမိနစ်မှလာခဲ့”

“ရှင်... ခြောက်၊ အင်း... ဟုတ်”

ရိုရိုလေး တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် ဝင်သွားသောသူမကို မိန့်က ကြင်နာသွားမိပါသည်။

“ဒိုး... မင်းသက်သက်ညစ်နေပြီ”

“သူက မြန်လွန်းနေတာကိုးကွ”

“ဟာ... ကြာရင်လည်း ကြာတယ်လို့ မင်းပြောဦးမှာ”

“ခဏလေး ဟဲ့... ဟဲ့... ဟေ့... ရှပ်ဆိုးမ”

“ရှင်”

“လာခဲ့တော့”

ထိုအခါမှ သူမက ဗန်းလေးကိုင်ကာ ကုန်းကုန်းလေးထွက်လာခဲ့

ပြန်သည်။ ထိုအခါမှာတော့ ဒိုးကထရပ်ကာ သူမရဲ့ဗန်းလေးထဲမှလိမ္မော်
ရည်တစ်ခွက်ကိုယူကာ နှုတ်ခမ်းဖျားနှင့်ထိရုံလေး သောက်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဒါ... မင်း အခုဖျော်ခဲ့တာမှဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်၊ မိန့်လာတာမြင်တည်းက ဖျော်ထားတာ”

“ဘာ... မင်းက”

“ဟုတ်”

“ငါတို့ဘာသောက်မယ်မှန်းမသိသေးဘဲ ကြိုလုပ်ထားတာပေါ့”

“ဟုတ်”

“ငါတို့ ဒါမသောက်ဘူးဆိုရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မိန့်က လိမ္မော်ရည်ကို တစ်ကျိုက်တည်းကုန်အောင်သောက်ပါ
တယ်။ သေချာပါတယ်။ မိန့်က လိမ္မော်ရည်ပဲသောက်မှာ”

“ရော့... ယူသွား၊ မင်းလိမ္မော်ရည်တွေ”

“ဟင်”

“လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အသစ်ပြန်ဖျော်ခဲ့။ (၅) မိန့်အတွင်း
နော်။ ဒီထက်ကြာရင် မင်း၊ လိမ္မော်ရည်နဲ့အပက်ခံရမယ်”

“ဟုတ်”

ဟုသာ တစ်လုံးတည်းဆိုကာ ပြေးထွက်သွားသောသူမကြောင့်
မိန့်က ထိုင်နေရာမှထကာ ဒိုးရဲ့ပခုံးကိုလှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“မင်းသက်သက်ရစ်နေတာမဟုတ်လား၊ ဒိုး”

“သီချင်းရေးမှာမဟုတ်လား။ လာသွားမယ်”

ဟုဆိုကာ ဒိုးက စတူဒီယိုခန်းထဲ ဦးတည်လိုက်သည်တွင် မိန့်
က မှင်တေတေနှင့်လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ပစ္စည်းတူရိယာတွေ များပြားလွန်း
လှသောအခန်းထဲရောက်တော့ မိန့်က ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
သလို ဒိုးက ဂစ်တာတစ်လက်ကိုကောက်ကိုင်ကာ လွယ်လိုက်ပြီး
တစ္ဆေမိန့်နှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းကြီးတီးပစ်လိုက်သည်။

“ရုပ်ဆိုမ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို အော်ပစ်လိုက်သော ဒိုးအသံကြောင့် မိန့်
ပါ လန့်သွားရပါသည်။

“ရောက်နေပါပြီ အစ်ကိုလေး”

“ရောက်နေတာ ဘာဖြစ်လို့မဝင်သေးတာလဲ”

“အစ်ကိုလေး မဝင်ခိုင်းသေးလို့ပါ”

“မင်းသေမယ်ဆိုရင်လည်း ငါမသေခိုင်းရင် မသေဘူး”

“ဟုတ်၊ အဲ... မဟုတ်”

သူမက အစ်ကိုလေးဒီးကို လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက် ကမ်းပေးလိုက်ပြီး မိန့်ထံသို့ တစ်ခွက်လှမ်းပေးလိုက်သည်တွင် ကြည်စင်သောအပြုံးစာစ်-ပွင့်ကို မိန့်က လက်ဆောင်ပေးလိုက်၍ သူမရင်ထဲ ကြည်လင်သွားရပါသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးပြနေကြသော ထိုနှစ်ယောက်က သူ့မျက်စိထဲမှာ နည်းနည်းခရော့စ်ဖြစ်သွားသည်။

“ရှပ်ဆိုးမ”

“ရှင်! အစ်ကိုလေး”

“အဲ့ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ သွားတော့”

“ဟုတ်”

“ငါမခေါ်ရင် မလာခဲ့နဲ့နော်”

“ဟုတ်”

ကုန်းကုန်းလေး ထွက်သွားသောသူမကို မိန့်က ကြည့်ရင်း...

“သူက ဟုတ်တစ်လုံးတည်း ပြောတတ်တယ်ထင်တယ်နော်”

“မင်း သူ့ကိုကြိုက်နေပြီလား မိန့်”

နော်။ ငါကြိုက်ရင် မင်းက သူနဲ့အောင်သွယ်လုပ်ပေးမလို့လား”

“ဝပ်ပေးမယ်ဆို ခါးရိုးအရင်ပြင်ခိုင်းမလို့လား”

“ပြင်စရာမှမလိုတာ”

“ပါမီ (၁၀၀၀) ဆိုရင်တောင် လူလုံးကြီးကို ပေါ်တင်မြင်ရပါတယ်။ အခု မင်းမျက်စိက ပါမီ (၅၀) တောင် မတက်သေးဘူး”

ဟု ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြောကာ လိမ္မော်ရည်ကိုတံစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီး ဂစ်တာကို တဒေါင်ဒေါင်နှင့် တီးခေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီနောက်မှာတော့ သီချင်းရေးရင်း သံစဉ်ရှာရင်းနှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးကပ်လှယ်နေလိုက်ကြတာ လူမှုရေးကိစ္စရပ်များကိုပင် မေ့ပြော၍ စစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား နှစ်နာရီမျှငြိမ်နေကြပြီးမှ ဒီးက စိတ်ရှူးပေါက်ပေါက်နှင့်...

“မိန့်... မင်းကို ငါတစ်ခုခိုင်းရဦးမှာနော်”

“ငါ မင်းကိုလုပ်ပေးမယ်လို့ပြောပြီးသားပဲ”

“မင်းကတိတည်တယ်နော်”

“ယောက်ျားပါကွ”

မိန့်က သာမန်အာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ဒီးက မှတ်တောတော

ပြုံးကာ...

“ရှပ်ဆိုးမ”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

“ဒေါ်အေးကိုပြောလိုက်။ ငါရေကူးမယ်”

“ဟုတ်”

“ဝိုင်နီရယ်၊ အသားကြော်ရယ်၊ အသီးတစ်ပွဲရယ်။ ရေကူးကန်
နား အဆင်သင့်ပြင်ထား။ ခြောက်... မင်းရော ရေကူးကန်နားမှာရှိ
နေ”

“ဟုတ်”

သူမထွက်သွားတော့မှ မိန့်က ဒိုးကိုနားမလည်နိုင်ကြည့်ကာ...

“ဒိုး၊ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ခါတိုင်း မင်းရေကူးရင် ဒါတွေ
သုံးလေ့မရှိဘူး”

“ငါရေကူးမယ်လို့လည်း မင်းကိုမပြောရသေးပါဘူး”

“ဒါဆို”

“မင်းကို ငါက ဒိုင်းမလို့”

“ဘာ!”

“ဟား... ဟား... ဟား... ကတိနော်။ မပူပါနဲ့။ မင်းရဲ့တွဲ
ဖက် ရှင်ဆိုးမပါမှာပါ”

“အီး၊ မင်းရှားသွားပြီလား”

“ငါပျင်းနေတာ”

“သေချာတာကတော့ ငါမရှားဘူး”

“မင်း ယောက်ျားလား။ မိန်းမလား”

“ဒါပေမဲ့”

“ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ”

“ငါက ထားပါတော့။ ခါတိုင်းလည်း မှန်ခန်းထဲမှာ ကနေကျ။
ဒါပေမဲ့ အခုဟာက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့။ ဒါလည်း ရပါတယ်။ မင်း
နဲ့ငါအကြ. ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ခရမ်းဆင်ကိုတော့ မင်းနှိပ်စက်ရာ
ကျတယ်”

“အဲ့ဒါ ငါမသိဘူး။ ငါသိတာ နောက် (၅) မိနစ်ကြာရင် မင်း
ငါ့ကို ကပြဖျော်ဖြေရတော့မှာပဲ”

ဟု ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်တွင် မိန့်မှာ အကြံအစိုက်သွား
ရသည်။

အသံ (၁၁)

သူနဲ့မိန့် အဝတ်လဲခန်းထဲမှ ထွက်လာကြတော့ ခရမ်းဆင်ကို
ရေကူးကန်ဘေးမှာ ကျောက်ရုပ်ပမာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘေးနားမှာ
စားသောက်ဖွယ်ရာတွေက သန့်ပြန့် စနစ်ကျစွာ။

ဒိုးက စတုဒီယိုခန်းထဲဝင်ကာ သီချင်းသံကိုမြှင့်တင်လိုက်သည်
တွင် သံစဉ်တွေက အိမ်တစ်ခွင်လုံး ညံ့ပွက်သွားရသည်။ ထိုအခါမှ
သူက ခုံရှည်မျှောလေးပေါ်မှာ ဟက်လက်လှန်အိပ်ချကာ အသီးတစ်လုံး
ကိုကောက်ဝါးပြီး ဝိုင်နီကိုမော့ချလိုက်ကာ မိန့်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်
သည်။

ဒိုးရဲ့ပုံကို မိန့်က အမြင်ကပ်သွားရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ နိုင်ငံခြား
ကမ်းခြေမှာ အပန်းဖြေနေတယ်လို့များ ယူဆလေရောသလား။

“ရုပ်ဆိုးမ”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

“မင်း သူနဲ့တွဲကရမယ်”

“ရှင်”

“ဘာမှရှင်မနေနဲ့။ တီးလုံးသံတွေ မကြားဘူးလား။ ဒီလောက်
မြူးနေတာ... သူနဲ့တွဲက”

“ဟို... ကျုပ် မကတတ်ဘူးသော့”

“မိန့်... သူမကတတ်ဘူးတဲ့။ အဲ့ဒါ မင်းတာဝန်ပဲ”

“ကျွတ်”

ဒိုးရဲ့ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြုအမူကို မိန့် အမှန်တကယ်စိတ်ပျက်
သွားမိပါသည်။

“ရုပ်ဆိုးမ”

“ရှင်”

“ကလေး”

“ကျုပ်... မကတတ်”

“ဒါဆို ရေကူး”

“မကူးတတ်ဘူး”

“မင်းကို ငါအခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်။ ရေကူးမလား၊ ကမလား။
ကစို့ပဲရွေးချယ်လိုက်ပါ။ ရေက နစ်တယ်။ အခန့်မသင့်ရင် မင်းသေ
သွားနိုင်တယ်”

ဆောင့်ကြားကြားနိုင်လွန်းလှသည့်ဒိုးရဲ့အပြောမှာတော့ သူမက
မိန့်ကိုခိုးကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ သူမနှင့်တွဲကရမှာကို လုံးဝဥသယုံ စိတ်
ညစ်နေပုံရသောမိန့်ပုံစံလေးသွဲ့သွဲ့ကြောင့် သူမမှာ ဘာမှတွေးမရနိုင်
အောင်ပါဘဲ။

သူမလို တောသူမ ရုပ်ဆိုးလေးက မိန့်လိုက်လူချောတစ်ယောက်
နှင့် ဒိုးပြောသလိုကြီး တွဲမကတတ်သည်မှာအမှန်ပင်။ မိန့်လိုလူချောကလည်း
သူမနှင့် လုံးဝတွဲချင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဧကန်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု
တွေးမိပါသည်။

ပြီးတော့ သူမကိုစေခိုင်းနေတာက သူမရဲ့အရှင်သခင် ကိုလူ
ချောလေးဒိုး။ သူ့အမိန့်ကိုလည်း သူမက ဘယ်လိုလွန်ဆန်ဝံ့လိမ့်မလဲ။
သူမရင်ထဲမှာ တွေးမရနိုင်စွာပါဘဲ။ သူမ ဘာကိုမှမတွေးတတ်တော့
သည့်အဆုံး...

၁၃၂ ဇွဲ ဖယ်နိုင်

“ဗွမ်း!”

ရေကန်ထဲသို့ပင် မျက်စိစုံမှိတ် ခုန်ချပစ်လိုက်တော့သည်။ ဒိုးမှာ အလွန်ပင် အံ့သြသွားရသည်။ ရေမကူးတတ်ပါဘူးလို့လည်းဆိုသေး။ ရေကန်ထဲလည်း ခုန်ချသွားသေးတာမို့ အံ့သြကြီး အံ့သြနေမိသည်။

“ကူပါဦး... ကျုပ်ရေမကူးတတ်ဘူး”

သူမရဲ့သနားစဖွယ်အော်သံလေး ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာတော့ ဒိုး ရောပိန်ပါ လန့်သွားရသည်။ ဒိုးက ထိုင်နေရာမှထကာ ရေကန်ထဲခုန် ဆင်းမည်ကြံစိုက်...

“ဗွမ်း...”

ခနဲဆိုသောအသံကြီးနှင့် မိန့်က ရေကန်ထဲ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ဒိုးက နောက်ဆုတ်နေခဲ့ပေမယ့်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ နုံးချည်သွားရပါ သည်။ သူ့ရဲ့နောက်ပြောင်မှုသက်သက်က သူမအသက်ကို ချွေယူသွားမည် ဆိုပါလျှင် သူ့ဘယ်လိုဖြေရှားလဲဆိုတာမျိုးကို စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း မှာပင် အကြိမ်ကြိမ်တွေးမိသွားပါသည်။

“ခရမ်းဆင်... ခရမ်းဆင်”

ဒိုးက မှတ်တက်စွာ ရပ်နေမိဆဲမှာပင် မိန့်က ခရမ်းဆင်ရဲ့ကိုယ် ခန္ဓာလေးကိုမ,ကာ တက်လာခဲ့ပါပြီ။

“ခရမ်းဆင်... ခရမ်းဆင်... ခရမ်းဆင်”

“အင်း...”

“မင်းသတိရတယ်နော်”

“ဟုတ်”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ဒိုးက နောက်တွဲဟာကို မင်းဘာဖြစ် လို့ ခုန်ချလိုက်ရတာလဲ။ ရေလည်း မကူးတတ်ဘဲနဲ့”

“ကျုပ်မသေဘူးနော်”

“အွန့်ဟွန်း”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန့်”

ဟုဆိုကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်လှဲနေရာမှ ကုန်းထလိုက်သည်။ သည် တွင် ပြေလျော့နေသော နက်မှောင်ဖြောင့်စင်းသည့်ဆံပင်ခွေက ဖရို ဖရဲ ကျလာခဲ့ပါသည်။

ရေစိုသွား၍ အံ့ခဲနေသော သနပ်ခါးထူထူကြီးများကလည်း မျက်နှာပေါ်မှာမရှိတော့ပြီမို့ မျက်နှာလေးမှာ ပကတိ ဖြူစင် ရှင်းသန့် လျက်။

ဤသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဒိုးက မှတ်တက်စွာ ငေးမောမိသွား ခိုက် သူမလေးမှာ သူမကိုယ်သူမ သတိပြန်ဝင်လာကာ စုတ်ချည်းထ

ပြောသွားတော့သည်။ သည်တော့မှ မိန့်က ပြူးကြောင်ကြီးရပ်နေသော
ဒိုးနားကပ်လာခဲ့ကာ...

“ဒိုး... မင်းနောက်လိုက်တာ လူသေမှုဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ငါအဲ့ဒီလောက်မရည်ရွယ်ပါဘူး။ သူ့ကိုချင်ရုံသက်သက်ပါ”

“သနားပါတယ်ကွာ။ ခိုးလွန်းတယ်”

“သူ့ဆံပင်က အရှည်ကြီးပဲ”

“မင်းမသိဘူးလား”

“မင်း သူ့ကိုမအံ့သြဘူးလား”

“မင်းအိမ်ကိုမရောက်ခင်တည်းက ငါ သူ့ကိုသိနေတယ်လို့ပြော
သားပဲ”

“သူ့မျက်နှာမှာ ဘာအဖုံဖုံလည်းမရှိဘူး”

“ငါအစောကြီးကတည်းက သိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲ့လို ရုပ်ဆိုးဆိုးကြီးလုပ်ထားရတာလဲ”

“သူ့မှာ မိဘမရှိတော့ဘူး။ အလုပ်ရချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“အဲ့ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“မင်းအမေအကြောင်းသိရဲ့နဲ့”

“မင်းသိနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမပြောတာလဲ”

“မင်းပဲ စိတ်မဝင်စားဘူးဆို”

“သူက လိမ်ထားတာပဲ”

“မင်း သူ့ကိုအလုပ်ထုတ်မလို့လား”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မထုတ်ပါနဲ့လို့ပြောမလို့၊ သူက ငါ့ကိုတောင်းပန်တယ်။ မပြော

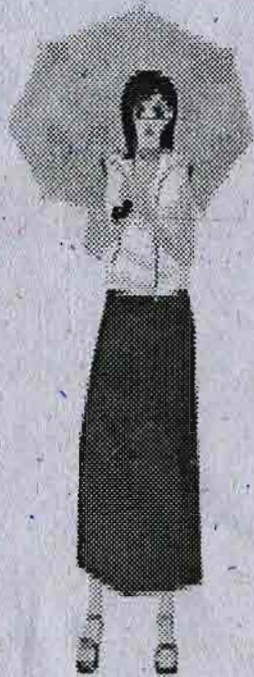
ဖို့”

“အဲ့တော့ ငါက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရမယ်ပေါ့”

“မခက်ပါဘူးကွာ”

ထိုအခါမှာတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြား စကားသံတို့က
တိတ်ဆိတ်သွားပြန်တော့သည်။

အခန်း (၅၂)

သူ့အပြင်ကပြန်လာတော့ ဧည့်ခန်းဆက်တီပေါ်မှာ မိဒီယိုကြည့်ရင်း ငိုက်မြည်းနေသောသူမကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်စောင့်တော်တော် စိတ်ချရပုံရသည်။

တံခါးမကြီးမှင့်၍ ငိုက်မြည်းနေပုံများ သူဝင်လာတာကိုပင် မသိသည်ထိ။ အိပ်မက်ထဲမှာ နတ်သား (၅၀၀)နှင့် ကနေပုံရသည်။ ပြီးလိုက်မဲ့လိုက်နှင့်။

ဒီလောက်အိပ်ရေးကြီးတဲ့မိန်းကလေး တစ်ညလုံးငိုက်နေရပါစေဟူသောစိတ်နှင့် သူက တိတ်တဆိတ်ဖြတ်ကျော်သွားမယ့်အပြင် အိပ်

ငိုက်နေသောသူမကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ ခြေလှမ်းတို့က ဆက်မရွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရန်ပြန်သည်။

ပန်းပေါ် ခေါင်းလေးမှီကာ အိပ်ပျော်နေသောသူမရဲ့ပုံက သူ ခြေလှမ်းတွေကို ဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူမရဲ့ပေါ်လျော့မှုကို နည်းနည်း လေးခေါ်သဖြစ်ရပေမယ့် တစ်နေကုန် အိမ်အလုပ်လုပ်ရ၍ ပင်ပန်းပြီး ပျော်နေသောသူမကို အိပ်ချင်တိုင်းလည်း အိပ်ခွင့်မရသည့်အဖြစ် မို့ သူကြင်နာသွားမိပြန်တာပါ။

သူ ခေတ္တမျှ သူမကို ပေစောင်းစောင်းနှင့်ရပ်ကြည့်ပြီး နောက် ပြန်လှည့်ကာ သူမရဲ့တာဝန်ဖြစ်သောတံခါးမကြီးကို အသာအယာလေး ဆွဲပိတ်ပြီး သော့ခတ်ပေးလိုက်သည်။

ဘာကြောင့်များ ညင်ညင်သာသာလုပ်နေရတာလဲ။ သူမနီးသွား မှာစိုးလို့လား။ သော့တံကို နံရံမှာချိတ်ပြီး မှန်သားပြင်ပေါ်မှာ လှုပ်ရှား နေသောပုံရိပ်တွေကို အနားပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီအချိန်ထိ သူမက နီးမလာသေးပါ။ ဘယ်လောက်ထိများ အိပ်ချင်နေပါသလဲ။ ကရုဏာ လေးနှင့်အတူ ငိုက်မြည်းနေသောသူမလေးကို ဆိုဖာဆက်တီပေါ် လဲ လျောင်းစေလိုက်သည်။

သူမကတော့ ပန်းမွှေ့ရာပေါ် ရောက်ရှိသွားသည့်အလား တော်

တော်အဆင်ပြေသွား၍ထင်သည်။ ကျေနပ်စွာပင် မျက်စိကြိုးမှိတ်၍ ပြုံးနေပေသေးသည်။ ပြုံးလိုက်သူလိုက်နှင့် လူတစ်ယောက်လုံးဝင်လာတာ ကိုတောင် မသိလောက်အောင် အိပ်မောကျနေသောသူမကို သူရယ် ချင်သွားမိ၍ ဟက်ခဲနေအောင် ဖါးခွက်လေးပေါ်သည်ထိ ပြုံးလိုက်မိပါ သည်။

သူမက သူကြည့်နေရင်းမှာပင် အညောင်းလေးတွေဖြေငြိမ်း၍ ပါးပြင်မှ သနပ်ခါးထူထူကြီးများကို ကုတ်ခြစ်ပွတ်သပ်နေပြန်ပြီး တစ်ဖက် သို့အနည်းငယ်ရွှေ့ကာ အိပ်ပျော်သွားပြန်ပါသည်။

ကလေးတစ်ယောက်နှင့်တူသော သူမရဲ့အိပ်ပျော်နေပုံကို သူ သဘောကျသွားမိသည်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေတာကို ဒါ သူ ပထမဆုံးတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက တောသူမလို့သာပြောတာ အိပ်မောကျနေပုံက သေ သေသပ်သပ်နှင့် ချစ်စရာလေးဖြစ်နေပါသည်။ ပီတိကလေးငယ်တစ် ယောက်ပုံနှင့်။

လှပသောမျက်နှာဖွေးဖွေးကို တမင်တကာမျက်ထားရသော သနပ်ခါးထူထူကြီးများကလည်း ပျက်ယွင်းစပြုနေပြီမို့ သူမအလှလေး တွေက ဖုံးမနိုင်ဖိမရပေါ်လွင်နေခဲ့ပါသည်။ နက်မှောင်သောထိပ်ပင်လှလှ

ကြီးများကိုလည်း ရှုပ်ပွဲအောင် တမင်လုပ်ပြီး ပင်ကိုလှသောကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအဆစ်လေးကိုပင် မလှအောင် တမင်ဖျက်ဆီးထားရသော အလုပ် လိုချင်နေသည့်သူမကို သူကရုဏာလေး သက်ဝင်သွားမိသည်။ သူမ သာ ရေကန်ထဲ ခုန်မဆင်းသွားခဲ့လျှင် တကယ်ပဲ ရုပ်ဆိုးမလေးဟု သူထင်နေဦးမှာအမှန်ဖြစ်သည်။ သူ၊ သူမကိုနည်းနည်းစိတ်ဆိုးသွား မယ်မယ့် သူခေါ်လိုက်ရင် အမြဲအဆင်ဆင့်ဖြစ်နေတတ်သော၊ တုံးအ ပေမယ့် ဘာမှစောဒကမတက်ဘဲ ခိုင်းသမျှကို အလျင်မြန်ဆုံးလုပ်ဆောင် ပေးတတ်သောသူမကို သူ ဒီပြစ်မှုလေးတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။

လိမ်ထားတာကို လူမိသွား၍ သူရှေ့မှာ မဝံ့မခဲဖြစ်နေရရှာသော သူမကို သူအနည်းငယ်ပြောဆိုချင်ပါသော်လည်း အနည်းငယ်တိုးဝင် လာသော ကောင်သည်စိတ်လေးကြောင့် ဘာမှမသိသလို ဟန်ဆောင် နေခဲ့ရပါသည်။ ပင်ကိုဖြောင့်စင်းနေသောခါးရိုးကို တမင်ကြီးဟန်လုပ် ကိုင်ထားရသောသူမကိုကြည့်ရတာတော့ သူ မသက်မသာရှိလှပါသည်။

အိပ်ပျော်နေသောသူမရှေ့မှာ ရပ်နေတာကြာပြီဖြစ်၍ သူ့ခြေလှမ်း တို့ကို ရွှေ့လျားလိုက်သည်။ နာရီကိုကြည့်မိလိုက်တော့ ည (၁၁)နာရီတိ တိရှိနေပြီမို့ လေသာဆောင်မှာပင် ထွက်မရပ်ဖြစ်တော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲ သို့ပင် တန်းဝင်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး အတွင်း မှာ ခုံဝတ်ထားသောအင်္ကျီကျပ်ကျပ်ကို ချွတ်ဖို့ရွယ်လိုက်စဉ်မှာ...

“သား... မေမေ အခန်းထဲဝင်လာမယ်နော်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေ မအိပ်သေးဘူးလား”

“သားကိုစောင့်နေတာ ပြောရောရှိလို့”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကားရပ်သံကြားတာက ကြာနေပြီ၊ သား အောက်ထပ်မှာ ဘာ လုပ်နေလားလဲ”

ထိုအမေးစကားမှာတော့ သူက ဘာပြန်ဖြေလို့ ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။ လိမ်ညာပြီး ဖြေရမှားလား။ ဒါလည်းမဟုတ်။ သူ၊ မေမေ့ကို ဘယ်သောအခါမှာမှ မလိမ့်ခဲ့ဖူး၍ မလိမ်တတ်။ ဒါကို အမှန် အတိုင်းဖြေရမှာလား။

ဒါလည်း ဖြေဖို့လိုမလို့၊ သူအတွေးတို့က ဦးခေါင်းဘစ်ဝိုက် ပြေး လွှားနေခဲ့ပါသည်။ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသောသူ့ကို ဒေါ်ရီ မိမိက အကဲခတ်ကာ...

“ဟဲ့... ကလေးမက အိပ်ဝိုက်နေလို့ နီးနေတာလား”

“အဲ... အင်း”

“သား... ဒီကလေးမကိုခိုင်းရတာ အဆင်မပြေရဲ့လား။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ကုန်းကုန်း၊ ကုန်းကုန်းနဲ့ သွက်လက်ချက်ချာရဲ့လား။ အဆင်မပြေရင်ပြောနော်။ မေမေ အသစ်တစ်ယောက်ရှာပေးမယ်”

“အဲ... ပြေပါတယ်၊ အဆင်ပြေပါတယ်။ မရှာပါနဲ့တော့ မေမေ ပင်ပန်းပါတယ်”

“သားအဆင်မပြေဖြစ်ရင် မေမေ့ကိုအချိန်မရွေးပြောနော်။ မေမေ ချက်ချင်းအလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ပြေပါတယ်၊ အရမ်းပြေတယ်။ မထုတ်ပါနဲ့တော့၊ သူနဲ့က နေသားကျနေပြီ။ ဟဲ့ဟဲ့... ရုပ်ဆိုးမလို့အော်လိုက်ရင် လူရောက်လာ ပြီးမှ ထူးသံကြားရတာ”

“အင်း... သားအဆင်ပြေရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ”

“မေမေပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“ဪ... အင်း၊ မနက်ဖြန် မေမေ စင်္ကာပူသွားစရာရှိတယ်”

“ဟာ... ရုတ်တရက်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုမှာ ဖက်ရှင်ပြောရှိတယ်။ အဲ့ဒါ မေမေတို့ကုမ္ပဏီ တံဆိပ်နဲ့ ပွဲဝင်မလို့”

“ဟား... ဒိုးမေမေက စိတ်ကူးလေးတွေ လန်းဆန်းလာပြီ။ ဆု

တွေ အများကြီးရပါစေ”

“Thank you... သား”

“ဘယ်လောက်ကြာခဲ့မှာလဲ”

“တစ်လလောက်ပေါ့”

“တစ်လ”

“အင်း”

“သားတော့ မေမေ့ကိုလွှဲမနေရတော့မှာပဲ”

“တော်လဆိုတာ ခဏပါသားရယ်”

“အလုပ်တွေကရော”

“ရတယ်။ မန်နေဂျာနဲ့လွှဲထားတယ်”

“သားသွားကြည့်ပေးရမလား”

“အမယ်လေး... လိမ္မာလိုက်တဲ့သားလေး။ ရပါတယ်၊ ငါ့သား ပင်ပန်းနေပါ့မယ်”

“အဲ့ဒါကြောင့် မေမေ့ကိုချစ်ရတာ”

“ကဲ... အိပ်တော့။ အိပ်ချင်နေပြီလား”

“Good Night မေမေ”

“Good Night... Good Night”

မေမေထွက်သွားတော့ သူပြုံးပြုံးကြီးပင် အိပ်ရာထဲလွဲချပစ်တော့
သည်။ ကြည်နူးမှုတွေကို အိပ်စက်ခြင်းက လွှမ်းမိုးသွားရ၏။

အန်း (သု)

သု၊ မေမေကိုလေယာဉ်ကွင်းပျံပြီး အပြန်မှာတော့ မှန်ပြတင်းတွေ
ကို ကုန်းကွကုန်းကွနှင့် ဖုန်သုတ်နေသောသူမကို တွေ့လိုက်ရသည်။
သူက ဝေ့ရုံလေးဝေ့ထားသောမှန်တံခါးရွက်နှစ်ချပ်ကို အသာအယာ
တွန်းကာ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်တွင် သူမမှာ ဖုန်သုတ်နေရာမှ ငြိမ်သက်
စွာရပ်နေပြီး သူ့ကိုကြည့်လာပြန်သည်။

သူမနှင့်သူ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြတော့ သူ့မျက်နှာကြီးမှာ တစ်
ကျပ်သွားရပြီး ပူအိုက်လာသလို ရှိလာပါသည်။ သူ့ဦးနှောက်ထဲလည်း
အလျင်အမြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူမကို ဘာခိုင်းရမလဲဆိုတာကိုပေါ့။

“ရှင်ဆိုးမ”

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ အစ်ကိုလေး”

“လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်ဖျော်လာခဲ့”

“ဟုတ်”

“ဪ၊ ငါစတုဒီယိုခန်းမှာရှိမယ်”

“ဟုတ်”

သူမက ကုန်းကွက်ကုန်းကွက်နှင့်ထွက်သွားသည်တွင် သူမက အပေါ်
ဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပစ်ကာ ဆက်တိုပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး သူမထိုင်ချပစ်
လိုက်သည်။ လည်ကုတ်တစ်ဝိုက် ပုဆိုးကလာ၍ ပခုံးပေါ် ရှည်မျောမျော
ကျနေသော ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်များကို သိမ်းကျုံးယူကာ ခုံပေါ်မှာ
အသင့်ရှိသော သရေကွင်းနှင့် ဖြစ်သလိုစုစည်းပစ်လိုက်သည်။

သည်တွင် ရှေ့နောက်မညီသော ဆံပင်တိုတိုလက်ကျန်တို့က
မျက်နှာပေါ် ဖရှိမရဲဘဲကျလာရပြန်သည်။ ရီမုတ်ခံကိုကိုင်ကာ တိဗ္ဗီကို
ဖွင့်လိုက်တော့ သတင်းကြေညာသူက ချုံမြိန်သောမျက်နှာနှင့်နှင်းဖြင့်
ကိုယ်ပြောလိုသည့်အကြောင်းအရာကို စိတ်ရှိလက်ရှိပြောနေလေရဲ့။

“အစ်ကိုလေး၊ လိမ္မော်ရည်ရပါပြီ”

“ဪ... အင်း၊ တင်ထားလိုက်”

“စတုဒီယိုခန်းထဲမှာဆိုလို့ ရှာနေသေးတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမက လိမ္မော်ရည်ထည့်ထားတဲ့ခန်းကို သူ့ရှေ့စားပွဲ
ပေါ်မှာချကာ သွားမည်ပြုတော့...

“မပင်ပန်းဘူးလား”

“ရှင်!”

“မေမေ တစ်လတိတိခရီးထွက်မယ်။ ဒီတစ်လအတွင်း ပုံမှန်
နေလို့ရတယ်။ အဲ့ဒီသနပ်ခါးကြားကြားကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ် မလန့်
ချင်ဘူး”

“ရှင်!”

“နားမလည်ဘူးလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“မိန့်ကိုတော့ မိန့်လိုခေါ်ပြီး ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုလေးလို့
ခေါ်ရတာလဲ”

“အစ်ကိုလေးက ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ရှင်မို့ပါ”

“တောသူမက ဒါတော့သိသားပဲ။ ကောင်းပြီလေ၊ ငါက မင်းရဲ့
အလုပ်ရှင်ဆိုတော့ ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်းလုပ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်၊ အစ်ကိုလေးရဲ့အမိန့်ကိုနာခံရပါမယ်လို့ ကြီးကြီးသင်

၁၄၈ ဇွဲ မယ်ခိုင်

ထားပါတယ်”

“ကြီးကြီး... ဟုတ်လား။ ဒေါ်အေးကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်”

“နောက်ကို မင်း၊ ငါ့ကိုစကားပြောလာရင် အဲ့ဒီကျုပ်၊ ကျုပ်ဆို
တာမျိုးကြီး မပြောနဲ့”

“အဲ့ဒီဆို ကျုပ်က ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“လာပြန်ပြီ။ ဒီ၊ ကျုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကန်တော့နော်”

“အဲ့ဒီ ကန်တော့ဆိုတာမျိုးကြီးလည်း မပြောနဲ့။ ခရမ်းဆင်
တောင်ပန်ပါတယ်အစ်ကိုလေး... ဟုတ်လား။ ပြောကြည့်”

“ဟုတ်၊ ခရမ်းဆင်... အဟဲ့၊ တောင်ပန်ပါတယ်အစ်ကိုလေး”

“မင်းနဲ့ငါက ရွယ်တူလောက်ပါပဲ။ ဒီတစ်လအတွင်း ငါ့ကို ဒိုး
လို့ခေါ်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်”

“ကန်တော့ပါရဲ့လို့နေရာမှာ ဆော့ရီးဖြစ်ဖြစ်၊ တောင်ပန်ပါတယ်
ဖြစ်ဖြစ် သုံးနှုန်းလို့ရနေတာပဲ”

“အကျင့်ပါနေလို့ပါ”

“အခု ငါက ဒါကိုပြင်လို့ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်... ပြင်ပုံမယ်”

“အခုလောလောဆယ် မင်းမျက်နှာပေါ်က သနပ်ခါးကြားကြား
ကြီးတွေကို ပုံမှန်အတိုင်းပြင်လာခဲ့”

“ဟုတ်”

“ဟေ့... ဟေ့၊ ခဏနေဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“အဲ့ဒီဟုတ်ကိုလည်း ‘ဟုတ်’ အဲ့ဒီလိုဟေ့ဟေ့လေးပြော။ မင်းရဲ့
‘ဟုတ်’က ငါတောင် လန့်သေတော့မယ်”

“ဟုတ်... အဲ... ဟုတ်”

“ဘာတွေဟုတ်နေကြတာလဲ”

ဟုဆိုကာ အထုပ်ကြီးဆွဲ၍ သံယောင်လိုက်ကာ မိန့်ကဝင်လာ
၍...

“မိန့်... ဒီနေ့ မင်းနဲ့ငါ ချိန်းထားတာမရှိပါဘူး”

“ချိန်းထားမှ လာရမှာလားကွ”

“အဲ့လိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ မင်းရောက်လာပုံက ထူးဆန်း
နေလို့။ အထုပ်တွေနဲ့ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့”

“ငါ မင်းအိမ်ကိုပြောင်းလာတာ”

“ဘာ၊”

“ပြောင်းချင်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ အန်တီက ငါ့ကို ဖုန်းဆက်လို့ သူ့သားနဲ့ တစ်လလောက် နေပေးပါဆိုလို့”

“ရပါတယ်ကွာ။ ဒုက္ခရှာလို့”

“ရပါတယ်။ ငါက မင်းကိုနေပေးချင်နေတာ”

“သဘောတွေကောင်းလှချည်လား”

“ခရမ်းဆင်... ကိုယ့်ကိုထုံးစံအတိုင်း”

“ဟုတ်”

“ဪ... ကိုယ်ခိုက်ဆာနေတယ်၊ မုန့်ရော”

“ဟုတ်။ ဪ... မိန့်၊ မုန့်က ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ကောင်းမယ်ထင်တာပေါ့”

“ဟုတ်”

“ဒိုး”

“ဘာလဲ”

“မင်းရဲ့ရှုပ်ဆိုးမလေးနဲ့ မင်း ဘာတွေဟုတ်နေကြတာလဲ”

“သင်စရာရှိတာ သင်ကြားပေးနေတာ။ သိပ်အချိုးမပြေလို့”

“အချိုးပြေပါတယ်ကွာ။ လှလှလေးပါ”

“မိန့်... မင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မီးတောက်ချင်ပြန်ပြီ”

“ရိုးရိုးလေးပါ”

“ဆန်းလာမှ မင်းနဲ့ငါတွေ့မယ်”

“တိုလှချည်လား။ ဘာလဲ၊ မင်းကြံနေတာလား”

“ခွေးနာ၊ လျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ကြားသွားဦးမယ်”

“မရိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါက အိမ်ကစေ့စပ်ပေးထားတဲ့ သဒ္ဒါပို ရှိပြီး သားပဲ။ အပျော်တဲ့ရေအောင်လည်း သူက မင်းနဲ့ပတ်သက် ဆက်နွယ် နေတယ်လေ။ ငါစည်းစိနာပွဲပါတယ်ကွာ။ ပြီးတော့ သူက အရိုင်းတုံး လေးဖြစ်ပုံရတယ်။ ငါက သူ့ကိုခင်ရုံလေးပါ။ ဒီထက်မပိုဘူး”

“မင်းကို ဘယ်သူက ရိုက်စစ်နေလို့လဲ”

“သိဘူးလေ။ မင်းမျက်လုံးက ငါ့ကိုတရားခံဖမ်းနေသလို”

“မင်းက ဘယ်တုန်းက ဝရမ်းပြေးဖြစ်သွားတာလဲ”

“ခွေးနာ၊ မင်းပါစပ်ထဲရောက်တော့မှ ငါ ထောင်လုံးလုံးကျတော့ မယ်”

“မိန့်... ရပြီ”

“ဪ... အင်း”

ဟုဆိုကာ လှမ်းပေးလာသော လိမ္မော်ရည်နှင့်မုန့်ကို မိန့်က လှမ်းယူပြီး မော့ချလိုက်သည်။

“အရမ်းကောင်းတယ်။ ငါ့ကို အမြဲပဲ လိမ္မော်ရည်ကောင်းကောင်း ဖျော်ပေးတဲ့ခရမ်းဆင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရဦးမယ်”

“ဟာ... အဲ့လောက်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ။ ဒါနဲ့ ခရမ်းဆင် မင်း ဒီရန်ကုန်ရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သုံးလ”

“ဪ၊ မင်းအပြင်ထွက်ဖူးသလား”

“အပြင်”

“အင်း... ဟိုသွားဒီသွား လျှောက်လည်တာပေါ့ကွာ”

“ဟင့်အင်း”

“ရုပ်ရှင်တွေဘာတွေရော ကြည့်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အိုကေ... ဒီတစ်လအတွင်း မင်း ရန်ကုန်မြို့ကိုနဲ့ပြီလို့သာ မှတ်လိုက်တော့”

“ရှင်”

“မင်းအပြင်မသွားချင်ဘူးလား”

မိန့်ရဲ့ထိုမေးခွန်းမှာတော့ သူမက မသံမဇဲလေးနှင့် သူမရဲ့အရှင် သခင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဒိုးက မသိလိုက်မသိဖာသာပင် သတင်းကိုသာ သဲသဲမဲမဲကြည့်နေလိုက်၏။

“ဘာလဲ... မင်း ဒိုးကိုကြောက်နေတာလား”

သူမပြန်မဖြေပါ။

“ဒိုးကြောင့်ဆိုရင် မင်းအပြင်ထွက်ဖို့ပြင်တော့။ ဟေ့ကောင် ဒိုး။ ငါ ခရမ်းဆင်ကိုအပြင်ခေါ်သွားမယ်။ မင်းရောလိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကမောက်ကမ၊ လုပ်ရင် အရှက်ကွဲနေဦးမယ်”

“ငါ့နောက်ကိုလိုက်သွားလို့ ပြောလိုက်ဦး။ မင်းကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတယ်”

ဟုမိန့်က ဒိုးနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်စဉ် ဒိုးက သူမကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းအပြင်သွားချင်သလား”

“ရပါတယ်၊ အစ်ကိုလေးခွင့်မပြုရင် မသွားပါဘူး”

“မင်းသဘောပါ။ သွားချင်ရင်သွား”

“သွားချင်ပါတယ်။ အစ်ကိုလေးခွင့်ပြုမလား”

“မင်းသဘောလို့ ငါပြောပြီးနေပြီပဲ”

“ပြန်လာရင် အစ်ကိုလေး မဆူရဘူးနော်”

သူဘာမှပြန်မဖြေတော့ဘဲ သတင်းကိုသာ သဲမဲကြည့်နေလိုက်သည်။

“အလှဆုံးပြင်ခဲ့နော်”

“ဟုတ်”

သူမမှာ ရွှင်ဖြူသွားရပါသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မမက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သူမ ပျော်လွန်း၍ ထမင်းချက်နေသော ဒေါ်အေးကို အနောက်မှသိုင်းဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲ... ဗုဒ္ဓေါ! လန့်လိုက်တာဟယ်။ ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့”

“ဘာလို့လဲ”

“မိန့်က ကျုပ်ကိုအပြင်ခေါ်သွားမယ်တဲ့သော့”

“ဟုတ်လို့လားဟယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုပဲပြောခဲ့တာ။ လှလှလေးပြင်ခဲ့တဲ့”

“မယ့်နိုင်စရာဘဲ။ အစ်ကိုလေးရော ခွင့်ပြုရဲ့လား”

“မင်းသဘောတဲ့”

“အဲ့ဒါ မိန့်က သူသူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ပြောတာပဲ။ အလိုက်သိစမ်းပါ”

“သိတော့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သွားချင်တယ်သော့။ ကျုပ်တစ်ခါမှအပြင်မသွားဖူးဘူး။ အစ်ကိုလေးဆူရင်လည်း ပြန်လာမှပဲ... ခံတော့မယ်။ ရိုက်ရင်လည်း ကျုပ်ခံမယ်သော်။ ကျုပ်က အပြင်သွားချင်တယ်”

သိပ်ဆန္ဒပြင်းပြနေသော သူမလေးကြောင့် ဒေါ်အေးက သက်ပြင်းလေးရှိုက်ကာ...

“အေး... သွားသွား၊ လှလှပပလည်း ပြင်သွားဦး။ အစ်ကိုလေးတို့က နာမည်ကြီးတွေ။ မင်းကြောင့်အရှက်မရစေနဲ့၊ လှအောင်ပြင်သွား။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်းရောရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်သော့။ ပွဲတွေဘာတွေသွားတဲ့ဝတ်စုံရှိပါတယ်”

“သိပ်လည်း ကြာကြာကြီးမနေနဲ့ဦး။ တော်သင့်ရုံဆို တော်ပြီ။

အိမ်သန့်ရှင်းရေးတွေလုပ်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်”

“ကဲကဲ... သွားပြင်တော့”

“ဟုတ်”

ခန့်ပေါက်ကာ တစ်ချိုးတည်းပြေးထွက်သွားသောသူမကို ဒေါ်အေးက ပြေးပြီးကြည့်နေဖြစ်လိုက်ပါ၏။ သူမထွက်သွားပြီးလို့ နာရီဝက်အကြာမှာ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကြီးကြီး...”

ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ မယုံနိုင်ချင်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမလှလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နက်မှောင် ဖြောင့်စင်းနေသော ဆံပင်ရှည်ရွဲရွဲကြီးများကို ဒီအတိုင်းဖြန့်ချထားပြီး ပါးအို့ရဲရဲလေးပေါ်မှာ ပါးကြားကွက်ပါးပါးလေးကို ညီညီညာညာလေး လိမ်းထားသော သူမက ဗေဒါရောင်ပေါ် အဖြူအပွင့်နတ်ကလေးများပါသောဝမ်းဆက်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှပါသည်။

“လှလိုက်တာသမီးရယ်။ သမီးကို အဲလောက်လှလိမ့်မယ်လို့ ကြီးကြီး တကယ်ထင်မထားဘူး”

“ကျုပ်သွားတော့မယ်နော် ကြီးကြီး”

“အေးကွယ်၊ အေးအေး...”

သူမက ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာပြေးထွက်လာပြီး အစ်ကိုလေးနဲ့ မိန့်

ရိုနေရာ နေရာနားရောက်တော့ ဣန္ဒြေလေးဆယ်ကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်လိုက်ပြီး...

“မိန့်”

ခေါ်သံကြောင့် မိန့်ရောဒိုးပါ လှည့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် နှစ်ယောက်သားမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ မှန်မှန်လေးနှင့် အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်စွာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ကျက်သရေရှိလှနေသူလေးက မကြာခင်ကမှ သူတို့ရှေ့က ပြေးထွက်သွားသော ဒိုးရဲ့ရုပ်ဆိုးမလေးမှဟုတ်ပါလေစ။

ရှက်ပြီးလေးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မခိုတရိုကလေးကြည့်နေသော သူမမျက်လုံးကြည်ကြည်လေးက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ညှို့ကြိုးမှလွှတ်သောမြားတစ်စင်းပမာ အရှိန်ပြင်းပြင်းပင် တည်တည်ကြံ့ခိုက်မှန်သွားခဲ့ပါသည်။

အလှစစ်ဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တာလား။ သနပ်ခါးရေကျလေးနှင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး တည်ငြိမ်စွာလှနေသောသူမကို သူတို့နှစ်ယောက် ဘာစကားမှမဆိုနိုင်ကြတော့။ သို့သော် မိန့်က လက်ဖြောက်တစ်ချက်တီးကာ...

“အရမ်းလှသွားပြီ ခရစ် ခင်ရေ”

မိန့်ရဲ့ချီးကျူးစကားကို မခိုတရိုလေးပြီးကာ ပဲများပြနေသော သူမကို သူ တဒင်္ဂလေးတော့ ဒေါသဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကဲ... ကိုယ်နဲ့ ဒီနေ့ တစ်နေကုန်လျှောက်လည်မယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“သွားရအောင်လေ”

“ဟုတ်... အစ်ကိုလေး၊ ကျုပ်... အဲ၊ ခရမ်းဆင် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

သူ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ရှူတည်တည်နှင့်ပင် တိဗ္ဗီကိုစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ချက်ဝန်းကတော့ ဘာရုပ်ပုံလွှာမှမမြင်။ ကားစက်နှိုးသံကြားတော့မှ သူက ထိုင်နေရာမှထရပ်ကာ မှန်ချပ်မှတစ်ဆင့် ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်သည်တွင် မိန့်ရဲ့ကားပေါ်မှာ ပြုံးရွှင်ရယ်မောစွာ ပါသွားသောသူမကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

မိန့်ရဲ့ကားလေး အိမ်ဝင်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ သူ့စိတ်ထဲတစ်ခုခုကို အလိုမကျသလိုဖြစ်သွားရသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခုခုကိုဒေါသထွက်မိသလိုပင်။

စိတ်ထဲမှာဖြစ်တည်မှုတွေက မငြိမ်မသက်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်

နေကုန်၏။ ဒါကြောင့် ဘေးနားမှာ အသင့်ရှိသော ဆိုဖာဆက်တီကိုပင် ဘုန်းခနဲဒုန်းခနဲမြည်သွားအောင် နှစ်ချက်သုံးချက်ဆင့် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းသက်ဆီမှ တဘုန်းဘုန်းမြည်သံကြောင့် ဒေါ်အေးမှာ ဟင်းချက်နေရင်းပင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပြေးထွက်ပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ဒေါသထွက်နေသောအစ်ကိုလေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ဒေါ်အေးစိတ်ထဲ တွေးမရနိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒေါ်အေး... ဒေါ်အေး... ဒေါ်အေး”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး၊ လာပြီ”

“ဒီခုံတွေက မညီမညာနဲ့။ ဧည့်ခန်းမှာလည်း ဖုန်တွေချည်းပဲ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အသုံးကိုမကျဘူး။ အပြင်ထွက်ရမယ်ဆိုရတော့ ငမ်းငမ်းတက်... ပြေးတောင်ပြေးတယ်”

“အစ်”

“ဟာ... ကြောင်တောင်တောင်နဲ့။ တစ်အိမ်လုံးကြောင်ကုန်ကြပြီလား။ ဦးလူမောင်ရော”

“ဒေါ်အေး ခေါ်ပေးပါမယ် အစ်ကိုလေး”

“တော်ပြီတော်ပြီ၊ ခေါ်မနေနဲ့တော့။ မြင်လိုက်ရရင်လည်း ကြောင်

၁၆၀ ဇွဲ မယ်ပိုင်

တောင်တောင်နဲ့ စိတ်ညစ်စရာကောင်းနေဦးမယ်”

ဟုရောက်တတ်ရာရာပြောကာ အနောက်ဘက်သို့ ရှူးရှူးရှူးရှူး
နှင့် လျှောက်လာလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး၊ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ”

“မစားသေးဘူး၊ ဘာထမင်းမှမစားချင်ဘူး၊ ရေကူးမယ်”

“ဒေါ်အေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဝေးဝေးနေ”

ဟု သူ့ လူကြီးကိုပင် မပြောစဖူး ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးပြောပစ်
ကာ အဝတ်အစားပင်မလဲနိုင်တော့ဘဲ ရေနံထဲသို့ ဘုန်းခနဲနေအောင်
ခုန်ချပစ်လိုက်သည်။

သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူမသိပါ။ အလိုမကျဖြစ်နေ
တယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ဘာကိုအလိုမကျနေတာလဲဆိုတာမျိုးကိုလည်း
မစဉ်းစားတတ်ပြန်ပါ။

သူ့စိတ်တစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။
တောင်နှင့်မြောက် သွယ်တန်းနေသောရေကူးကန်ကို အပြန်ပြန်အလှန်
လှန် ကူးခတ်ပစ်လိုက်သည်။

မာသည်ထိကူးပစ်ပြီးမှ ရေနံဘောင်ပေါ်တွင် လက်တင်ကာ

တောသူလေး ဇွဲ ၁၆၁

အမောဖြေလိုက်ပါ၏။ ဒီတော့မှ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေခြင်းတွေက လျော့
ပါးစပြုလာသည်။

သို့သော် မတင်မကျဖြစ်နေသည့်စိတ်အစဉ်ကတော့ လျော့ကျ
မသွားခဲ့။ အဝတ်လဲခန်းထဲဝင်ကာ ရေစိုအဝတ်များကိုချွတ်ပုံပြီး အဝတ်
ခြောက်များကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ပြီးချိန်ထိ သူမနှင့်မိန့်က ပြန်မရောက်
ကြသေး။

စတုဒီယိုခန်းထဲဝင်ကာ ရောက်တတ်ရာရာနှင့် ကီးဘုတ်ကို သံ
စဉ်မကျ တဒုဒ္ဒနှင့်တီးပစ်လိုက်သည်။ ဒါလည်း စိတ်က မငြိမ်နိုင်သေး
တာကြောင့် လိမ်ကံတာကို တဒွမ်ဒွမ်နှင့်မြည်အောင် ခေါက်ပစ်ပြန်သည်။

သည်တွင် သူ့ဦးနှောက်ထဲ စိတ်ကူးအသစ်ဝင်လာကာ ကွန်ပျူတာ
ရှေ့ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။ သူ သံစဉ်တွေရှာပြီး သီချင်းရေးတော့မည်ဖြစ်
သည်။ သို့သော် ခလုတ်တွေပါ ရွေ့လျားမသွားတဲ့သူလက်တွေကို သူ
ဒေါသထွက်ပြန်ပါသည်။

နောက်ဆုံး သူဘာမှလုပ်လို့မရတော့တဲ့နောက် အပေါ်ထပ်သို့
ပြေးတက်ကာ လေသာဆောင်မှာရပ်ပြီး လမ်းမဘက် ကြည့်နေလိုက်
သည်။ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ၍ လေသာဆောင်တစ်လျှောက် ခေါက်တဲ့ခေါက်
ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိသည်မှာ ငါးမိုင်မျှခရီးရှိသွားပြီလားလို့

၁၆၂ ❀ ဖယ်နိုင်

မှောင်ရိပ်မှလောက်မှ မိန့်ရဲကားကိုမြင်လိုက်ရ၍ လေသာဆောင်
မှာ ရပ်နေသောသူက ဘယ်နားပြေးပုန်းလို့ပုန်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပြန်
သည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ပင် ရောက်တတ်ရာရာနှင့် ပြေး
ဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်မှာ မှောက်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဘောင်းဘီအိတ်
ထောင်ထဲမှ ဖုန်းက တခုခုနှင့်ပြည်လာ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ မိန့်ဆီက
ဖြစ်နေသည်။ သူက စိတ်မပါလက်မပါနှင့် နားထောင်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အိပ်နေတာ”

“အိပ်ပျော်နေတာလား”

“အင်း”

“နွေခေါင်ခေါင်မှာ မိုးသီးတွေ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်ကျတော့
မယ်နဲ့တူတယ်”

“ငါအိပ်ချင်လို့အိပ်နေတာ”

“ဪ... ဒါဆို ဆက်အိပ်။ ငါပြန်တော့မယ်”

“ဟင်! မင်း ငါ့အိမ်ကိုပြောင်းလာတာဆို”

“နောက်တာပါကွာ။ မင်းရဲ့ရှုပ်ဆိုးမလေးက အတော်တော့ ပျော်
စရာကောင်းသားကွာ။ မင်းရဲ့ရှုပ်ဆိုးမလေးနဲ့ ငါတကယ်ပျော်သွားပြီ”

“အဲ့တော့ ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ပြောပြတာလေကွာ။ မင်းကလည်း စိတ်ချည်မဲ့။ သူက တော်
တော်တုံးတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့... သူတုံးတာလေးက ဒေါသဖြစ်စရာ
မကောင်းဘူး။ ပျော်စရာလေ။ နောက်နေ့လည်း ငါ သူ့ကိုလာခေါ်ဦး
မယ်။ သိလား”

“မင်းပြောမှာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ဟုပင် ဘုကြီးပြောပစ်ကာ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်
မှ ထရပ်ကာ အိမ်အောက်ထပ်ဆင်းရန် ခြေထောက်ကိုရွယ်ပြီးမှ တစ်ခု
ခုကိုသတိရသွားကာ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း သူ အခန်းထဲမှာနေလို့မရပြန်ပါ။ ဒါကြောင့်ပင်
တစ်ခုခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ပြီး လေ့ကားအတိုင်း ဆင်းခဲ့ပါတော့
သည်။

သူ့အောက်ထပ်ကိုရောက်တော့ ကြမ်းခင်းတွေကို ဖုန်သုတ်နေ
သောသူမကို တန်းတွေ့လိုက်ရသည်။ သူက သူမကို လုံးဝကရုမစိုက်တန်
နှင့် ဖြတ်ကျော်သွားပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာသည်။

“ဒေါ်အေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“ထမင်းစားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်အေးပြင်လိုက်ပါ့မယ်”

“နေနေ... ဒေါ်အေးက အသက်ကြီးပါပြီ။ အခုလိုအချိန်ရောက်ရင် နားသင့်ပြီ”

“အစ်”

“ဘုရားလေးဘာလေး မရှိဦးဘူးလား။ ဒီအရွယ်ဆို တရားရှာရတော့မယ်လေ”

“ဒေါ်အေး၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှ”

“အပေါ်ထပ်က ဘုရားခန်းက သပ္ပာယ်တယ်။ အဲ့ဒီမှာ သွားရှိဦးလိုက်”

“ဪ... ဪ... အင်း”

“ရုပ်ဆိုမ”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဖုန်း... ဖုန်း”

“ဘာမှဖုန်းမနေနဲ့။ လာခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်”

ဒေါ်အေးမှာ ဘာမှမပြောလိုတော့ဘဲ ခပ်ယိုယိုလေးရပ်နေသော ခရမ်းဆင်ကိုပဲ ကြင်နာစွာကြည့်ကာ ထွက်သွားပါတော့သည်။

“ထမင်းပွဲပြင်၊ ငါထမင်းစားမယ်”

“ဟုတ်”

“မြန်မြန်လုပ်၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“ဟုတ်”

သူမမှာ အပြစ်ရှိထားသူတစ်ယောက်နယ် ကြောက်အားလန့်အားနင့် တုန်တုန်ယင်ယင်။ အစ်ကိုလေးမျက်နှာက ခါတိုင်းထက် သူနိမ့်နိမ့်နေ၍ သူမက လန့်နေရတာပါ။ အိုးထဲမှာရှိသော ဝက်သားနှပ်ချက်ကို ခွက်သေးနှင့်ခပ်ထည့်ကာ စားပွဲပေါ်ချလိုက်တော့...

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ အဆီတွေ မစားဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ကန်တော့ပါရဲ့၊ အင်း... အဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်အစ်ကိုလေး”

“တော်ပြီတော်ပြီ၊ ဘာတစ်ခုမှအချိုးမပြေဘူး။ ထမင်းလည်း စားချင်စိတ်ကုန်ပြီ။ နို့တစ်ခွက်ဖျော်ခဲ့။ သင့်တော်တဲ့မုန့်စာစရာ ယူလာခဲ့”

“ဟုတ်”

သူက စားပွဲပေါ်မှာ ငှက်ကြီးထိုင်ကာ အမိန့်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရပါပြီ အစ်ကိုလေး”

“မြန်လှချည်လား။ မင်းဟာ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား”

ဟုသံသယနှင့်ပြောကာ မော့ချလိုက်သည်တွင်...

“ဒီနို့က ဘာဖြစ်တာလဲ။ အဲ့ဒီလောက်ထိ ချိုအိနေတာ။ ငါက ဘယ်လိုသောက်မလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြန်ပြင်ပေးပါမယ် အစ်ကိုလေး”

“မင်း၊ ဒီနေ့ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်!”

ဒီနေ့ သူမ ဘယ်လိုမှထူးထူးခြားခြားမဖြစ်တာ သေချာပါသည်။ အစ်ကိုလေးကသာ ဒီနေ့မှ ခါတိုင်းထက်ပို၍ ဂျီကျနေတာပါဟု သူမက ပြန်မပြောရဲ၍ ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

“မင်းတာဝန်ကို မင်းမသိဘူးလား”

“ရှင်!”

“ငါ့ခိုင်းတာလုပ်ရမယ်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို ပြောင်စင်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဒါကို မင်းမသိဘူးလား”

“ဟုတ်၊ အခုလုပ်”

“မင်းအပြင်သွားရင် ဒီလိမ္မော်ရည်က ငါ့ဟာ့ငါ့ချော်သောက်ရ မှာလား။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးက ဒေါ်အေးတာဝန်လား”

“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“ပြောလိုက်ရင် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့။ မင်းအလုပ်ထွက်ချင်နေပြီ လား”

“အလုပ်တော့ မထုတ်ပါနဲ့အစ်ကိုလေး။ နောက် အပြင်မသွား နဲ့ဆိုလည်း မသွားတော့ပါဘူး။ ဒီအိမ်မှာနေရတာ ကျွပ်၊ အဲ... ခရမ်း ဆင် ပျော်လို့ပါ”

“မင်း ဒီနေ့အပြင်မှာနေတာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ”

“(၅)နာရီပါ”

“အခု ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ”

“ညနေ (၈)နာရီပါ”

“မင်း၊ (၁)နာရီထိုးမှအိပ်ရာဝင်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ရှင်”

“မနက်မိုးလင်းလာရင် အောက်ထပ်မှာ ဖုန်တစ်မှုန်မှ ငါ့ခြင်ချင် ဘူး။ လှေကားတွေရော အပေါ်ထပ်တွေရော၊ ရေကူးကန်ရော၊ အားလုံး

တစ်အိမ်လုံး ပြောင်စင်အောင်လုပ်။ ငါပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ထားရင် တော့ မင်းအထုပ်ပြင်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်ပါ့မယ် အစ်ကိုလေး”

“ငါ လေသာဆောင်မှာရှိမယ်။ စားစရာတစ်ခုခုစီစဉ်ပြီး လာဖို့”

“ဟုတ်”

ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် ထွက်ခွာသွားသောအစ်ကိုလေးကို သူမက ဝမ်းနည်းစွာကြည့်နေလိုက်စဉ် ဒေါ်အေးက ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

“သမီးစိတ်ပျက်နေပြီလား”

“အစ်ကိုလေးက ဘာဖြစ်လို့ဒေါသကြီးရသလဲ”

“တစ်ခါတလေတော့ အဲ့လိုပဲ နည်းနည်းကျိကျိတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေးက သဘောကောင်းပါတယ်”

“ဒီနေ့တော့ ပိုဆိုးနေသလိုပဲနော်။ အဲ့ဒါ ကျုပ်၊ အဲ့... ခရမ်းဆင် မိန့်နောက်လိုက်သွားလို့လားဟင်”

“သိနေရင်လည်း နောက်တော့ အသွားအလာဆင်ခြင်ပေါ့။ သူ ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် ထမင်းမစားဘူး။ ရေ အကြာကြီးကူးတယ်။ ဂစ်တာတွေ အကျယ်ကြီး ကြားမကောင်းအောင်တီးတယ်။ အပေါ်တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်းလိုက်နဲ့”

“အဲ့ဒါ အစ်ကိုလေးစိတ်တိုလို့ပေါ့နော်”

“အင်း၊ အဲ့ဒါ သူစိတ်တိုနေရင် လုပ်မြဲအလုပ်တွေပဲ။ သူဒေါသဖြစ်ရင် ကြီးကြီးတို့က လန့်ရတယ်။ ဘယ်မှာနေရမှန်းမသိ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတဲ့အခါတွေမှာလည်း ပျော်စရာလေးပါ။ အကျိုးတွေဘာတွေ လက်ဆောင်ရတယ်”

“ခရမ်းဆင်က ကံဆိုးတာထင်တယ်။ အစ်ကိုလေးကောင်းတဲ့ အချိန်နဲ့ မကြုံဖူးဘူး”

“ကဲကဲ... မင်းကို အစ်ကိုလေးဆိုင်းထားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြီးကြီး... ကျုပ်၊ အဲ့... ခရမ်းဆင်၊ အစ်ကိုလေးဖို့တာလုပ်ပေးသွားရမလဲ”

“လုပ်ချင်ရာသာ လုပ်သွားလိုက်။ ဘယ်လိုဟာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သူစိတ်ကြည်နေရင် စားမယ်။ မကြည်နေရင် မစားဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက တွေးဆရခက်သွားပါပြီ။ ထမင်းလည်း မစားရသေးဘူးဆိုတော့။ သူမ တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပုံနှင့် ဆီချက်အိုးကို အမြန်ဆုံးတည်လိုက်ကာ ကြက်သွန်နီနှင့် ကြက်သွန်ဖြူကို ပါးပါးလှီးပြီး ဆီပူသပ်ကာ ချလိုက်ပြီး ခရမ်းချဉ်သီးကို ငါးပိလေး နည်းနည်းထည့်ကာ ပြုတ်လိုက်သည်။

ဆီအိုးပြန်တည်ကာ ပြုတ်ထားသောခရမ်းချဉ်သီးကို ထည့်မွှေလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ထမင်းကို အိုးထဲမှူးယူကာ ဇလုံသန့်သန့်ထဲမှာထည့်ပြီး ကြက်သွန်ဆီချက်နည်းနည်း၊ ခရမ်းချဉ်သီးချက်နည်းနည်းနှင့် ဆား၊ အချိုမှုန့်နည်းနည်းစီထည့်ကာ ရောနယ်လိုက်ပြီး ဆီအိုးပြန်တင်ပြီး ကြာဥတစ်လုံးကို ပုံမပျက်ကြော်ကာ နယ်ပြီးသားထမင်း ထည့်ထားသောပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ တင်လိုက်ပြီး ဇွန်းတပ်ကာ ဗန်းကလေးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် အဖန်ရည်တစ်ခွက်ကို ဖန်ခွက်ကြည်လေးထဲ ထည့်ကာ ထမင်းပန်းကန်ပြားနှင့်အတူ ဗန်းကလေးထဲထည့်ပြီး လက်ကိုသေချာအောင် ဆေးကြောပြီး ဗန်းကိုမ၊၍ အပေါ်ထပ်လေသာဆောင်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကိုလေး၊ ရပါပြီ”

“ဘာကြီးလဲ”

“တအားကောင်းတဲ့အစားအစာ။ အစ်ကိုလေး ကြိုက်မှာပါ”

“ထမင်းကြီးပဲ”

“ထမင်းသုပ်လေ”

“ထမင်းသုပ်”

“ဟုတ်၊ ကျုပ်၊ အဲ... ခရမ်းဆင်တို့ရွာမှာ လုပ်စားနေကျလေ။

တအားစားကောင်းတာ။ အမေလုပ်ကျွေးနေကျ”

“ဟုတ်လား”

သူပြောလည်းပြောကာ တစ်ဇွန်းကော်ပြီး မြည်းကြည့်လိုက်သည်။ အရသာခံတတ်သည့်လျှာပေါ်မှာ ဤတောစာလေးက ရစ်စဲသွားရသည်။

“ကောင်းသားပဲ။ ဒါက ဘာကြီးလဲ”

“အဖန်ရည်လုပ်လာတာ။ အစ်ကိုလေးက အဲ့လိုပဲ၊ ကော်ဖီပဲသောက်တော့ အပြောင်းအလဲလေးလေ။ ပြီးတော့ ထမင်းသုပ်နဲ့ အဖန်ရည်က ဘက်ညီတယ်”

“ချထားခဲ့၊ မင်းသွားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်”

သူ့အရှေ့မှာ ဦးလေးညွတ်လို့ ခရမ်းဆင် ဝင်သွားသည်တွင် ဗိုက်ထဲမှ ပိုးမျိုးတစ်ထောင်က တစို့တစွပ်စွပ်နှင့်မြည်လာခဲ့ပါသည်။ သူမလည်း မြင်ကွင်းထဲမှပျောက်သွားရော ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ထမင်းသုပ်ပန်းကန်ပြားကို ဇွန်းဖြင့်နှိုက်ပြီး စားဟန်ပြင်တော့ အစိတ်ကိုသတိရသွားပုံမျိုးနှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်လိုက်ပြန်သည်။

သူ့ကို မည်သူမှကြည့်မနေတာ သေချာမှ တစို့စို့မြည်နေသော
ဗိုက်ကို အသံတိတ်သွားအောင် ဖြည့်တင်းလိုက်တော့သည်။ ထိုထမင်း
သုပ်နှင့် အာခံတွင်းက ခင်မင်သွားကြ၍ တစ်ခဏအတွင်းပင် ထမင်းများ
တစ်စေ့မကျန်အောင် ကုန်သွားရပါသည်။

နောက်ဆုံး အဖန်ရည်ခွက်ကိုခွာချလိုက်တော့ ဗိုက်ကြီးမှာ ဖောင်း
ကား ပြည့်ကယ်သွားရသည်။ သူမှတ်မိသလောက်တော့ အစာကို အခု
လိုမျိုးကြီး ဗိုက်ပြည့်ကျပ်သွားအောင် တစ်ခါမှမစားခဲ့ဖူးပေ။ ဗိုက်ဆာဆာ
နှင့်စားလိုက်သည်ဖြစ်၍ အခုလို ဗိုက်အကျပ်ကြီးဆိုလည်း နေရခက်လာ
ပြန်သည်။

အခုလိုမျိုးကြီးကျတော့လည်း ဘယ်လိုနေလို့နေရမှန်းမသိဖြစ်နေ
မိသည်။ ဗိုက်ထိုးနေရမှာလား။ ဒါလည်းမဟုတ်သေး။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်
နေရမှာလား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ ရောက်တတ်ရာရာနှင့် နောက်ဆုံးတော့
ခုန်နေမိပါတော့သည်။ သူတွေးတာက ဒီလိုဆိုရင် အစာမြန်မြန်ကြွ
နိုင်မည်ပေါ့။

သို့သော် ဗိုက်တစ်ခြမ်းအောင့်လာတာတစ်ခု အဖတ်တင်နေပါ
သည်။ သူ ဘယ်လိုမှမနေတတ်တော့သည့်အဆုံး လေသာဆောင်ရှိခွဲ
ရည်ပေါ်မှာပင် ပက်လက်လှန်ပြီး အိပ်ချလိုက်တော့၏။ ရောက်တတ်

ရာရာလုပ်နေ၍ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားသောအရှိန်နှင့် ထမင်းသုပ်
အရှိန်တို့နှစ်ခုပေါင်းမိပြီး ခဏတွင်းမှာပင် လေသာဆောင်လေအေးအေး
က အိပ်စက်ခြင်းဆီသို့ခေါ်ဆောင်သွားတော့၏။

အခန်း (၁၄)

အကျင့်ပါနေပြီဖြစ်တဲ့မျက်ဝန်းအစုံက နံနက် (၅)နာရီခွဲတိတိတွင် နီးထလာခဲ့ပါသည်။ ကျောရိုးတစ်လျှောက်နှင့် လက်ပြင်ရိုးတစ်ဝိုက်မှာ ပုရွက်ဆိတ်များ အုံ့နေသကဲ့သို့ တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေရသည်။

သူ တစ်ညလုံး ဒီရုံမှာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ကိုး။ သူ အိပ်နေရာမှထလိုက်တော့ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် လွှမ်းခြုံထားတဲ့စောင်ပါးပါးတစ်ထည်က လျှောခနဲပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။

သူက ကျသွားသောစောင်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ရာ
၏။ သေချာပါသည်။ သူအိပ်စဉ်က ဒီစောင်ကိုခြုံမအိပ်ခဲ့ပါ။ ဒါဆို

ဒေါ်အေးများ လာခဲ့သွားပေးတာလား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ခြံစောင့်
ဦးလူမောင်။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဦးလူမောင်က နောက်ဖေးအိမ်လုံး
လေးမှာသာ နေလေ့ရှိပြီး အကြောင်းမရှိဘဲ အိမ်ကြီးထဲဝင်လေ့မရှိ။
ကျန်တစ်ယောက်လားဟုတွေးလိုက်မိသောအခါတွင်မူ သူနှုတ်ခမ်းလေး
ကာ ကွေးညွှတ်ကာ ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

ဘေးဘီဝဲယာကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း ညကစားထားသော
ပန်းကန်လက်ကျန်တို့ကိုမတွေ့ရတော့၍ သူနှုတ်ခမ်းလေးမှာ ကွေးညွှတ်
နေလိုက်ပုံမှာ ကျောရိုးမှနာကျင်မှုများကိုပင် မေ့လေ့လှ။

အဝတ်လဲခန်းထဲဝင်ကာ အားကစားဝတ်စုံကိုလဲဝတ်ပြီး ထွက်
လာချိန်မှာတော့ သူနည်းနည်းအေးသွားရသည်။ ခါတိုင်းဆို သူအဝတ်
လဲပြီးထွက်လာလျှင် လှေကားရင်းမှာ သူ့ကိုအသင့်ရပ်စောင့်နေသော
သူမကိုတွေ့နေကျမို့ပါ။ သူမဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ အိပ်ရာများ မနီး
သေးလို့လားဟုတွေးမိပြီး တံခါးခေါက်ရန်အတွက် သူမအိပ်စက်ရာ
အခန်းနားသို့ တိုးကပ်ခဲ့ပြီးမှ တံခါးမခေါက်ဖြစ်တော့ဘဲ ရွယ်နေသော
လက်များကိုပင် ပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာကိုထွက်ရန်အတွက် ဧည့်ခန်းမကြီးကိုအဖြတ်
တွင်မူ မှင်တက်မိချင်စရာမြင်ကွင်းက စောင့်ကြိုနေခဲ့ပါသည်။ မှန်ပါ

သည်။ ဧည့်ခန်းဆက်တီရည်ပေါ်မှာ မှန်သုတ်သည့်ဖော့တိုးများကို
လက်မှာဆုပ်ကိုင်ပြီး အိပ်ပျော်နေသောသူမရယ်ပါ။

ထိုအခါမှာ မနေ့က သူမကို မတန်တဆခိုင်းမိသည်များကို ပြန်
အမှတ်ရလာရသည်။ ထိုအခါမှာတော့ မောမောနှင့်အိပ်မောကျနေသော
သူမကို သူ ကြင်နာသွားမိပါတော့သည်။

မှန်ပြတင်း၊ ကြမ်းပြင်နှင့် လှေကားလက်ရန်းများမှာ အထူးပြောင်
ရှင်းကြည်စင်နေတာကြောင့် သူ သက်ပြင်းဖျော့ဖျော့ကိုရှုရှိုက်လိုက်ပြီး
ငိုက်ကျနေသောသူမဦးခေါင်းလေးကို ပြင်ပေးဖို့ကြိုခိုက် လှုပ်ရွလှုပ်ရွနှင့်
ဖြစ်လာသောမျက်ခွံမှိမှိကြောင့် နီးကပ်သွားရာမှ အမြန်ဆုံးခွာပြီး ခပ်
လှမ်းလှမ်းနေရာသို့အရောက် ပြေးရပ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမက အိပ်မှုနံရံဝါးနှင့် မျက်လုံးလေးများကိုပွတ်သပ်ရင်း ထ
ထိုင်လိုက်တော့ လှေကားရင်းမှာ ဂူကြီးရပ်နေသော အစ်ကိုလေးကြောင့်
ဟန်ချက်ကိုထိန်းကာ ရုတ်တရက်ထရပ်ပစ်တော့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုလေ။ ခရမ်းဆင် နောက်ကျသွား
ပါတယ်”

“အဲ့ဒီလိုပြောနေမယ့်အစား အမြန်ဆုံး မျက်နှာသွားသစ်ဝတ်ကာ
ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်”

သူ့အရှေ့မှ ဖျာဖျာသလဲပြေးထွက်သွားသော သူမပုံလေးကို သူပြုံးလိုက်မိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မတင်မကျကြီးရယ်ပါ။ သူမ အိပ်သွားသော ဆိုဖာဆက်တီရှည်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး နီမုတ်ခံကို ကိုင်ကာ တီဗွီကိုဖွင့်လိုက်တော့ သတင်းကြေညာသူက သတင်းပြောလျက်သားပင်။

“ဟင်! အစ်ကိုလေး”

“ဘာလဲ၊ ပြုံးတူးကြောင်တောင်နဲ့”

“ဟို... လေး၊ လေး... လော့ကျင့်ခန်း”

ဟု လေးလေးပင်ပင်ပြောကာ လက်ကားရားခြေကားရားနှင့်လုပ်ပြလာ၍ သူ့မှာ ဟက်ခနဲနေအောင် ပါးခွက်လေးပေါ်သည်ထိ ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။

သူမမှာ ကြည်စင်သော ထိုအပြုံးနုကို ငေးသွားရပြန်ပါသည်။ သူ့ကိုပြုံးတူးကြောင်တောင်နှင့်ငေးနေသော သူမရဲ့ရွှမ်းလဲ့စိုပြည်သည့် မျက်ဝန်းလှလှကို သူတအင်အတွင်းမှာ နှစ်သက်မိသွားပါ၏။ မျက်နှာသစ်ပြီးကာမှမို့ ပြောင်ရှင်းဖြူနုနေသောအလှက ဝင်းပနေသည်။

“မင်း ခေါင်းမပြီးခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“ရှင်... အင်း... အဲ... ဟုတ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုလေး စိတ်မရှည်မှာစိုးလို့ပါ”

“သွား... သွားပြီးလိုက်”

“ဟုတ်”

သူမက သူ့ရှေ့မှာ လှစ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခဏအကြာမှာ ပြန်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

“မြန်လှချည်လား။ မင်းဆံပင်ကြီးက ဒီလောက်ရှည်တာ”

“ကျင့်သားရှိနေပြီမို့ ခဏလေးဆို ရှင်းသွားတယ်”

“နောက်လှည့်စမ်း”

“ရှင်... ခြောက်”

သူမက ဘာမှစောဒကထပ်မတက်ဘဲ လှည့်ဆို၍ လှည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါမှာမှ နက်မှောင်ပြီး ရွှဲကျနေသောဆံပင်ရှည်ကြီးများကို နောက်ကျောမှာ လှပတင့်တယ်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ရင်အစုံက အေးချမ်းသွားရပါ၏။ သို့သော် တန်ဖိုးရှိမည်ဟုထင်ရသော ကလစ်ကြီးကြီးကို အမြင်မှာတော့ မျက်မှောင်ကြီးနှစ်ခုမှာ တွန့်ချိုးသွားရသည်။

“ဒီဆံညှပ်ကို အရင်က မင်းပန်တာ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ဟိုလေ၊ မိန့်က အဲ့ဒါ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးခဲ့တာ”

“မင်းက သူများပေးတိုင်းယူနေကျလား”

“ရှင်”

“ပေးတိုင်းယူတာယ်ဆိုတာ ခပ်ပေါ့ပေါ့မိန့်မမျိုးတွေရဲ့အလုပ်”

“ရှင်... အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး။ မိန့်က”

“တော်တော့၊ ပြောလိုက်ရင် မျက်ရည်လေးကထဲလို့၊ မာယာတွေ”

အစ်ကိုလေးရဲ့စကားရင့်ရင့်က သူမနုလုံးသားကို နာကျင်စေရပါသည်။ တကယ်တော့ သူမက ထိုကလစ်ကို လိုချင်လွန်း၍တော့မဟုတ်ပေမယ့် မိန့်က အမှတ်တရလက်ဆောင်ဆိုရင် မငြင်းကောင်းဘူးဟု ပြောပြီး ပေးခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အခုတော့ ထိုကလစ်လေးစာစ်ခုကြောင့် သူမရဲ့သိက္ခာက အစ်ကိုလေးရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ စုတ်ပြတ်သွားခဲ့ရပါပြီ။ သူ့စကားကြောင့် မျက်ရည်လေးစဲတက်ကာ အတော်ကြေကွဲသွားပုံရသောသူမကြောင့် သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပြန်သည်။ သူ့ရဲ့ပင်ကိုစရိုက်က နူးနူးညံ့ညံ့မပြောဆိုတတ်သူမို့ သူ့စကားကြောင့် ခံစားသွားရသောသူမအတွက် နူးညံ့တဲ့စကားလုံးစာစ်ခုကို သူ့ဘယ်လိုရှာဖွေရမှန်းမသိ။ သူမက တစ်ခုခုကိုပြောလိုဟန်နှင့် ချောင်းဟန်လိုက်သည်။

“အဟွန်း... ဟွန်း... ရှပ်ဆိုမ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“မင်းအပြင်သွားချင်သေးလား”

“မသွားချင်တော့ပါဘူး အစ်ကိုလေး”

“မသွားချင်ရင်လည်းပြီးရော”

“အစ်ကိုလေးဆိုင်းတာပဲလုပ်ပါ့မယ်”

အမှန်တော့ သူမက စိတ်ကောင်းစင်ကာ သူမကို အပြင်ခေါ်သွားမလို့ပဲဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဘူးခံနေသောသူမကြောင့် သူ ဇွတ်ကြီးမပြောသာတော့။

အသုံး (၁၅)

“ဟေ့ကောင်၊ ခရမ်းဆင်ရော”

“ရှိမှာပေါ့”

“မင်းမျက်နှာကြီးကလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ။ အီးမှန်ထားတာ ကျနေတာပဲ”

အမှန်တကယ်ပဲ သူ့မျက်နှာမှာ သူနိမ့်နိမ့်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လာတာလဲ”

“မလာရတော့ဘူးလားကွ”

“ဒီနေ့ နားရက်လေ။ စတူဒီယိုကိုလည်း သွားစရာမလိုဘူး။ အိမ်

မှာ အေးအေးဆေးဆေး အပန်းဖြေရမှာ”

“အွန်း... သိတယ်လေ”

“ဒါနဲ့များ လာနေသင့်ယုက်သေးတယ်”

“မနောင့်ယုက်ပါဘူးကွာ။ အခုပဲ သွားမှာပါ။ ခရမ်းဆင်ကိုလာ
ခေါ်တာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟိုနေ့တုန်းက သူရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်လို့ပြောထားတာလေ”

“သူမအားဘူး”

“ဖိစက်ကြောင်မနေနဲ့၊ အန်တီလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး” အချင်း
ချင်းတွေကပ်ပြီး ပါဝါမထုတ်ချင်နဲ့။ လိမ္မော်ရည်လည်း မင်းဟာမင်း
ဖျော်သောက်လို့ရတယ်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်မယ်ဆိုလည်း ပြန်မှလုပ်
လို့ရတယ်”

“သူက အိမ်အကူ”

အဲ့ဒီအကူတွေ စာရင်းမရှိဘူး။ သူနဲ့ငါသွားလာရတာ ပျော်စရာ
ကောင်းတယ်။ အသစ်ဖြစ်တယ်”

“အဲ့တော့ မင်းတို့မယ်ဆိုပါတော့”

“အတည်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာ!”

“လန့်လိုက်တာကွာ။ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ”

“မင်းဘေးကကောင်မလေးတွေ သူထက်အများကြီးသာတယ်”

“မတူဘူးကွာ၊ အဲ့ဒါလေးတွေက ကာလာစုံလေးတွေ။ အခုက
အဖြူရောင်သက်သက်။ ပါးကွက်ကြားလေးနဲ့ ရှင်းရှင်းလေး။ ဆံပင်ရှည်
ကြီးက နက်မှောင်နေတာပဲ။ သိပ်ကျက်သရေရှိတယ်။ ဒီထဲမှာ အေး
ချမ်းသွားတာပဲ”

ဟုဆိုကာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံကိုပုတ်ပြလျှင် ဒီးမှာ ဘာကြောင့်
မှန်းမသိ၊ ကျွဲမြီးတိုသွားချင်သည်။

“စဉ်းစားနေ့၊ သူက တောကျတယ်”

“ဆိုရိုးစကားတစ်ခုကို မင်းမကြားဖူးဘူးလား။ ကျွန်မှာ ကုလား
မယားမှာ တောသူတဲ့”

“မင်းက အမှန်ကြီးပါလား။ ဟမ်း... မိန့်”

“အခုလောလောဆယ်အချိန်ထိတော့ သိပ်မသေချာသေးဘူး။ ငါ
ရင်ခုန်သံကို တီးဆတ်မယ့်သူမျက်လုံးလေးတွေအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်”

“မင်းမှာ သဒ္ဒါပို၊ ရှိပြီးသားနော်”

“ငါသိပါတယ်။ စေ့စပ်ထားတာပဲ။ လက်ထပ်ထားတာမှမဟုတ်

သေးတာ။ ဘယ်အချိန်ပြင်ပြင်ရသေးတယ်”

“အမွေပြတ်အစွန့်ခံချင်နေပြီလား”

“မင်းဆိုရင်ရော ဒီအမွေတွေကိုဂရုစိုက်မှာမို့လား”

“အဲ့ဒါ အခြေခံကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အရည်အချင်းပဲ”

“သူက တောကျပေမယ့် သိပ်ပြီး ခိုးရှင်းဖြူစင်တယ်။ ဘာဆိုတာမှမသိတာ။ စိတ်နည်းနည်းပျက်မိပေမယ့် အဲ့ဒါလေးကပဲ ချစ်ဖို့ကောင်းနေပြန်ရော။ ငါက မင်း ဒါတွေကို ဗီဒီယိုထဲမှာ မမြင်ဖူးဘူးလားလို့မေးတော့ သူက ခေါင်းခါတယ်။ ငါ တော်တော်အံ့သြသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ဗီဒီယိုမကြည့်ဖူးဘူးလားလို့မေးတော့ သူဘာပြန်ပြောလဲသိလား”

ထိုအခါမှာတော့ သူက စိတ်ဝင်တစားလေး နားစွင့်မိလိုက်သည်။

“ရွာမှာက ဗီဒီယိုတစ်လုံးတည်းရှိတာတဲ့။ သူကြီးက ဆီဖိုးကုန်လွန်းလို့ တစ်လနေမှ နှစ်ကားလောက်ပဲ ပြပေးတာတဲ့။ တော်လှန်ရေးကားတို့ဘာတို့ပဲ အပြုများတာတဲ့။ ဟား... ဟား... ရယ်ရတယ်နော်”

“အဲ့ဒါကြောင့် သူ တောကျတာပေါ့”

“ပြီးတော့ သူက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ရွာမှာတည်းက သိနေတာတဲ့”

“ဪ... ငါတို့သိချင်းခွေကို ကြည့်ဖူးလို့နေမှာပေါ့”

“သူက သိပ်မိုးသားတာကွ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုကြိုက်လွန်းလို့ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပုံစတာကို သူ့သူငယ်ချင်းဆီကတောင်းထားပြီး ခေါင်းရင်းမှာ ကပ်ထားတာတဲ့။ မိုးသားတယ်နော်။ ပြီးတော့ သူက မေးသေးတယ်။ ဒီအိမ်အိမ်ဆိုတာ ဘာလဲတဲ့”

“အဲ့တော့ မင်းက ရွှံ့ပြီးမဖြေလိုက်ဖူးလား”

“သူ အမှန်တကယ်မသိတာဟ။ မိုးနဲ့မိန့်ကို အတိုကောက်ရေးထားတာပါလို့ ငါက ရှင်းရှင်းဖြေလိုက်တော့ သဘောကျသွားတဲ့သူပုံလေးက တကယ်ချစ်စရာလေး”

“မင်းနဲ့က ရင်းနှီးလှချည်လား။ တစ်အိမ်တည်းက ငါတောင် အဲ့လောက်...”

“မင်းမျက်နှာကြီးက မှုန်တင်းနေတာ။ သူ မင်းကိုကြောက်တာ အဲ့ဒါကြောင့်ပေါ့”

“ကြောက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းကို သူကြောက်တယ်တဲ့။ ရုပ်ဆိုးမလို့ခေါ်လိုက်ရင် သူ တုန်တုန်သွားတယ်တဲ့”

“အဲ့ဒါ မင်းကိုပြောစရာလိုလို့လား”

“သူက မိုးသားပွင့်လင်းတယ်လေ။ သိပ်ပဲမများစွာတော့။ ငါ

၁၈၈ ဇွဲ မယ်ခိုင်

က သူ့ကိုရှော့ပင်နီးခေါ်သွားတယ်။ ကြိုက်တာယူဆိုတာ ဘာမှမယူဘူး။ အဲ့ဒါနဲ့ ငါလည်း ကလစ်တစ်ခုဝယ်ပြီး ဆံပင်ကိုလည်း ကိုင်ကြည့်ချင်တာနဲ့ ပန်ပေးလိုက်တာ။ အတင်းငြင်းတယ်သိလား... အဲ့သြစရာပဲ”

“တော်ပါတော့ကွာ။ ချီးမွမ်းခန်းက ဖွင့်လို့မပြီးနိုင်ဘူး”

“ကျန်သေးတယ်... ငါတို့စတိတ်ကျောင်းတုန်းက ဟိုကောင်အဲလေးကို မင်းမှတ်မိသေးလား”

“ငါတို့နဲ့ အမြဲဖိုက်နေကျကောင်လား”

“သူနဲ့ငါ အဲ့ဒီနေ့က တွေ့တယ်။ သူ့ကိုအပြတ်ငမ်းနေတာ။ ငါ့မိန်းကလေးလားတဲ့။ ငါကတော့ ကြုံတုန်း ဖောရှော့ရိုက်လိုက်တာ။ ငါ့ကို အပြတ်အားကျနေကြတာ။ ငါကလည်း သွေးကြွပြီး သူ့လက်ကို တောင် ဆွဲကိုင်ပြလိုက်သေး”

“ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပြောတော့ပါဘူး၊ မင်းအားကျမှာလို့”
ထိုစဉ် ခရမ်းဆင်မှာ လိမ္မော်ရည်နှစ်ခွက်ကို မန်းလေးနှင့်ထည့်၍ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟာ! အလိုက်သိလှချည်လား”

ဟု မိန့်ကာ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးလေး ပြောလိုက်ပေမယ့် ဒိုးကတော့ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့်...

“မင်းကို ဒါတွေဘယ်သူယူခိုင်းလို့လဲ”

ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်ပင် ပြောပစ်လိုက်သည်။ သည်တွင် ရွှံ့ပြီး တွန့်သွားသောခရမ်းဆင်ကြောင့် မိန့်ကာ ပြူးပြီးရွှင်ရွှင်ပင် နေရာမှထရပ်ကာ...

“မင်းမသောက်ချင်ရင်လည်း နှစ်ခွက်လုံး ငါကုန်အောင်သောက်နိုင်တာ”

ဟုပြောပြောဆိုဆိုပင် လိမ္မော်ရည်နှစ်ခွက်လုံးကုန်အောင် မော့ချပစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ် ရှပ်ရှပ်လက်မှတ်ဝယ်ထားတယ်။ မင်းကြည့်မှာမဟုတ်လား”

“ဟို၊ အားနာစရာကြီး။ ခရမ်းဆင် မလိုက်တော့ဘူး မိန့်။ အိမ်မှာ လုပ်စရာက အများကြီး”

ထိုအခါမှာတော့ မိန့်ရဲ့အကြည့်က ဒိုးထံသို့ရောက်သွားရပါသည်။ ဒိုးက ဘာမှမသိသလို ဂရုမစိုက်ဘဲရှိနေတာကြောင့် ဒါ ဒိုးကြောင့်ဆိုတာ သူ့အလိုလိုနေရင်း သဘောပေါက်သွားပါသည်။

ဒါကြောင့် သူက ဟက်ခနဲနေအောင် သွားစွယ်လေးပေါ်သည်ထိ ရယ်လိုက်ပြီး နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ၊ ဒါဆို ငါပြန်ပြီနိုး။ မင်းအေးဆေးအနားယူတော့။ ကိုယ်ပြန် မယ် ခရမ်းဆင်”

“ဟုတ်”

ဟုတ်ဟုသာ ဟန်လုပ်ပြီးပြောလိုက်ရပေမယ့် ထိုအခွင့်အရေး ကြီးကို နှမြောနေမိပါသည်။ မောင်းထွက်သွားသောမိန့်ရဲ့ကားသံလေး ကို နားစွင့်၍ နေရာမှာပင် ငြိမ်သက်နေမိ၏။

“ဟိတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“ရှပ်ရှပ်မကြည့်ရလို့ မတ်တတ်ကြီးအသက်ထွက်သွားတာလား”

“ရှင်!”

“အဝတ်အစားသွားလဲ၊ အပြင်သွားမယ်”

“ရှင်!”

“(၁၅)မိနစ်ထက်ကြာရင် အထုပ်ပြင်ပြီး ရွာပြန်”

“ရှင်!”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ငါပြောလိုက်တာ မြန်မာစကားကြီးပဲ”

“ဟုတ်”

ထိုအခါမှ နေရာမှ လှစ်ခနဲပျောက်သွားသောသူမကိုကြည့်ပြီး သူဟက်ခနဲနေအောင် ကျိတ်ပြီးလိုက်မိသည်။ သူမကို အဲ့လိုလေးအမိန့် ဆန်ဆန်ငေါက်ငမ်းရတာကမှ ပျော်စရာတစ်ခုလိုလိုပင်။

နောက် (၁၅)မိနစ်တိတိကြာသောအခါတွင်မူ သူမက ဗေဒါရောင် ဝမ်းဆက်နှင့် ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုဝမ်းဆက်လေးနှင့် သူမဟာ သိပ် လှတယ်ပိုပေမယ့် သူက ထုံးစံအတိုင်း...

“... ဒါပဲရှိတာလား။ လူတကာမှတ်မိတော့မယ်”

“ရှင်!”

“သွားလဲခွဲ”

“မရှိ... အဲ့”

“ကြာတယ်ကွာ၊ လာတော့”

ဟုပင် စိတ်မရှည်သလိုပြောကာ သူမလက်ကိုခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ဆွဲပြီး ခေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကိုလေး”

“သူများတွေအရှေ့မှာ ငါ့ကိုအဲ့လိုမခေါ်နဲ့”

“အဲ့ဒါဆို”

“ငါနာမည်က ခိုးပဲ။ ခိုးလိုခေါ်”

“အဲ့လိုကြီး မခေါ်တတ်...”

“မိန့်ကိုတော့ မိန့်လိုခေါ်ရတာ ခံတွင်းတွေ့နေတယ်ပေါ့”

“အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းဘယ်တွေ့ရောက်ပြီပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး။ အင်္ဂလိပ်လိုတွေ ရေးထားတဲ့နေရာပဲ။ ခရမ်းဆင်လည်း မဟုတ်တတ်ဘူး။ ဈေးတွေလည်းရောင်းတယ်။ ဆော့စရာတွေလည်းရှိတယ်။ ပြီးတော့ အစားအစာရောင်းတဲ့နေရာကိုလည်း မိန့်က ခေါ်သွားတယ်။ သိပ်စားလို့ကောင်းတာ။ အနီရောင်တိုက်ကြီး”

သူမအပြောမှာတော့ သူက ဟက်ခနဲရယ်မိလိုက်ပြန်သည်။ သူမက တွေးဆဆနှင့် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“မိန့်ကိုလေ လူတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ခရမ်းဆင်ကိုလည်း မိန့်ရဲ့မိန်းကလေးလားတဲ့”

“အဲ့တော့... မိန့်က ဘာပြန်ဖြေလဲ”

“အေးတဲ့၊ အရမ်းအားနာဖို့ကောင်းတာပဲ။ ခရမ်းဆင်က ဘာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ အဲ့တုန်းကမိန့်ကို တအား... အားနာတာပဲ”

“အရူးမ... မင်းကို သူက အားနာရမှာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မိန့်က ချောတယ်၊ နာမည်ကြီးတယ်၊ ချမ်းသာတယ်။ ခရမ်းဆင်က ရုပ်ဆိုအေး တောသူ၊ ဆင်းရဲတယ်။ အဲ့တော့... မိန့်ကိုအားနာရမှာပေါ့”

အဲ့ဒီလောက်ထိ ခိုးသားလွန်းပြန်တော့လည်း သူမကို သူကြင်နာမိသွားပြန်သည်။ ဒီနေ့တော့ သူဘယ်တော့မှမလုပ်ဖူးခဲ့တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မိန်းကလေးအဝတ်အစည်းများနှင့် အလှပြင်ပစ္စည်းများ၊ ဖိနပ်များကို ခရမ်းဆင်ဖို့ ရွေးပေးမိနေခြင်းပါပဲ။ သူ့ကိုသိသောလူများက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် ကြည့်နေကြပေမယ့် ဒါကို သူ ခါတိုင်းလို အနေကျပ်ခြင်းမျိုးမရှိဘဲ ပျော်နေမိသလိုပင်။

လူတိုင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူမဟာ သူချစ်သူပါလို့ တွေးနေကြမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒါကို သူသိနေပေမယ့် သူပျော်နေမိသည်။ သူမက သူငယ်ပေးသမျှကို ရှုနဲ့တန်တန်လေး ယူနေပုံမှာ ပီတိကလေးတစ်ယောက်နယ်။

သူမရဲ့ချစ်စရာအပြုအမူလေးကို သူနှစ်သက်သွားမိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မိန့်လိုအသည်းစားဘုရင်တစ်ယောက် ကြေဆွမ်းသွားရသည်ထင်ပါရဲ့။

၁၇၄ ❀ ဖယ်နိုင်

ယိုင်ကျလှလှ သူ့နှလုံးသားကို သူ မထိန်းချုပ်ချင်တော့။ လူတွေ ထင်နေကြသလို သူမနှင့်သူက အမှန်တကယ်ပဲ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြ သလို ခံစားမိလာပါ၏။ လူရှုပ်ထွေးသောနေရာများတွင်မူ သူမလက် ကလေးကို ဆွဲကိုင်ထားရသည်ကို သူနှစ်သက်မိပါသည်။

သူ မနှစ်သက်သော လူရှုပ်ထွေးတဲ့နေရာမျိုးမှာ အခုတော့လည်း မပွမ်းကျပ်တော့သလို။ သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ထားသည်ကို လူအများ က တစိုပ်တစောင်းအကဲခတ်နေကြတာကိုပဲ ကြည်နူးမိနေသလိုလို။

အခန်း (၁၆)

ဒီနောက်ပိုင်းမှာ သူ ခါတိုင်းလို သူမကို တင်းတင်းကြီးမဆက်ခံ ဖြစ်တော့။ သူမကို ပြီးပြီဖြစ်လာသည်။ သူပြုံးပြီမိတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ ရှက်စနိုးလေး မဆိုတရီဖြစ်သွားတဲ့ သူမရဲ့ဟန်ပန်လေးကို သူနှစ်သက် မိ၍ပါ။ အခုတော့ သူ အရင်လို ဒေါသမကြီးဖြစ်တော့ပါ။

သို့သော် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး လာခဲ့သောမိန့်ကြောင့် ကြည်နူးခြင်းတို့မှာ အဝေးဆုံးလူတွေ စင်ကုန်ရသည်။

“ဒိုး”

“ဖြေးဖြေးခေါ်ပါကွာ၊ လန်လိုက်တာ”

“မင်းသွေးအေးလှချည်လား၊ ခိုး”

“ဒီမှာ ဘောလုံးကန်နေတယ်။ အာရုံသိပ်မများချင်ဘူး”

“မင်း၊ အားမွေးထားတော့။ မကြာခင် မင်း၊ မုန်တိုင်းနဲ့တွေ့ရတော့မယ်”

“ကွေ့ပတ်ပြီးမပြောနဲ့။ တည့်တည့်ပြော”

“ရော့... ဒီဂျာနယ်ကိုလှန်ကြည့်လိုက်ရင် မင်းသိလာမယ်”

ဟုဆိုကာ ဂျာနယ်ကို သူ့ရှေ့မှောက်သို့အရောက်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ သူက စိတ်မပါလက်မပါနှင့် ဂျာနယ်ကိုလှန်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ခရမ်းဆင်ရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ထားသောသူ့ရဲ့ပုံကို ဖိပ်ပြင်ပြင်ကြီးတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ ဟက်ခနဲနေသည်ထိ ပါးခွက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါခရမ်းဆင်ကို ရှော့ပင်နီးခေါ်သွားတယ်။ တော်တော်လျှင်တဲ့သတင်းထောက်တွေ။ ငါတောင် မသိလိုက်ဘူး”

“ခေါင်းစဉ်ကိုလည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်ဦး”

“တွေ့သားပဲ။ ခိုး၊ ရည်းစားရနေပြီတဲ့”

“မင်းဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

“ငါက ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

“မင်း ခရမ်းဆင်ကိုကြိုက်နေပြီလား”

“အဲ့ဒီမေးခွန်း ငါ မင်းကိုမေးရင်ရော”

“ယောက်ျားပဲကွာ၊ ရဲရဲပြောစမ်းပါ။ မသေချာသေးရင်တောင် အဖြေက မင်းရင်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိပြီးလောက်ပြီ”

“ငါကြိုက်နေရင်ရော မင်းက ငါ့ကိုကူညီမလို့လား။ မင်း အဲ့ဒီလောက်ထိ သဘောကောင်းလို့လား”

“ငါ၊ သူမကိုကြိုက်နေတယ်လို့ မင်းဆွပ်စွဲချင်တာလား”

“မကြိုက်ဘူးလား”

“မင်းနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းပါ၊ ဒီ။ အကယ်၍ ငါကြိုက်ချင်ခဲ့ရင်တောင် ရည်းစားတစ်ပါးမှမထားခဲ့ဖူးတဲ့မင်းကြောင့် ငါနောက်ဆုတ်နေမှာပဲ။ ငါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“အိုကေ... မင်းသူငယ်ချင်းပီသတယ်”

“မင်း သူ့ကိုပြောပြီးပြီလား”

“မပြောချင်ဘူး”

“မင်းစဉ်းစားပေါ့၊ အမှန်ကြွေသွားပြီဆိုရင်ပေါ့။ ဒီကိစ္စကို မင်းအမေသိရင် မလွယ်ဘူး”

“စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေပြန်ပါပြီကွာ။ မင်းက ငါ့ကိုမြှောက်ပေးနေတာလား။ နှိပ်ကွပ်နေတာလား”

“အမှန်အကန်မဟုတ်ရင်တော့ ခက်ခဲတဲ့လမ်းကို မလျှောက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“အပျင်းပြေကစားချင်လောက်အောင်လည်း ငါ့မှာ အချိန်မပိုပါဘူးကွာ”

“မင်း တကယ်ပဲ ကြွေသွားတာလား ဒီး”

“ဒီအထဲမှာ ငါပျော်နေတယ်။ နေလို့ထိုင်လို့ တော်တော်ကောင်းတာကွ။ လမိုက်ညဆိုရင်တောင် ကြယ်တွေ ငါ့ဆီပြေးလာနေသလိုပဲ”

“အဲ့လောက်မိလင်ရှိရင်လည်း ချကွာ။ ငါ မင်း...မှာရှိမယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူ သဘောအကျကြီးကျကျက မိန့်ရဲ့လည်ပင်းကို ဖက်ပစ်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ အစ်သေနေဦးမယ်”

“ဒီနေ့ မင်းကိုငါတော်တော်ချစ်နေတယ်...ဟဲ...ဟဲ”

“မင်း အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်လုပ်ကြည့်ပါလား”

ထိုအခါမှာတော့ ဒီးက တွေတွေလေးငြိမ်ကျသွားရပြန်သည်။

“ရင်ထဲကလာတဲ့ ကာရန်တွေကလွှတ်တယ်။ ငါတို့ခွေအတွက် သီချင်းခွေတွေနည်းနေသေးတယ်။ ငါ သံစဉ်အေးလေးတစ်ခု ရှာတွေ့ထားတယ်”

“ကော်ပီလား။ အုန်းကျူပ်စ်လား”

“ဒီခွေက ကော်ပီပါလို့လားကွာ။ အုန်းကျူပ်စ်ပဲပေါ့”

“အိုကေ၊ မနက်ဖြန်ရစေရမယ်”

“အိုး...ဝိုး...မိုက်တယ်ကွာ”

ဟုဆိုကာ ပုံစံစွန်းကို ပုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သည်တွင် ခရမ်းဆင်က လိမ္မော်ရည်နှစ်ခွက်ကို ဗန်းကလေးနှင့်ထည့်ကာ မ၊ပြီး ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ဒါကိုလည်း မိန့်ကမြင်ရော ခရမ်းဆင်လက်ထဲမှ လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်ကို မပြောမဆိုနှင့်ယူလိုက်ပြီး...

“အဲ့...ခရမ်းဆင် သိပ်လှနေပါလား”

“အဟဲ”

“အင်္ကျီလေးတွေက ရယ်ဒီမိတ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်၊ အဟဲ...အစ်ကိုလေး လက်ဆောင်ဝယ်ထားပေးတာ”

“အလဲ့၊ တိုးတက်နေပါလား။ ကိုယ်အပြင်သွားမယ်၊ ချိတ်ဦး

မလား”

“ဟို... အဲ”

မိန့် တမင်တကာနောက်နေတယ်ဆိုတာ သူသိနေ၍ မိန့်ရဲ့ပခုံး
ကိုဆွဲဖက်ကာ ခရမ်းဆင်ကိုတည့်တည့်ကြည့်ပြီး...

“မင်းသွားတော့။ ဒီကောင် မင်းကိုတမင်နောက်နေတာ”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ ခရမ်းဆင်မှာ မခိုတရို့လေးပြီးကာ ပြေး
ထွက်သွားတော့သည်။ ပြေးပြသွားသော ခရမ်းဆင်ရဲ့ချစ်စရာအပြုံးလေး
ကို မိန့်က ဟတ်ထိသွားပုံနှင့် မိန့်မိန့်ကြီးလုပ်ကာ...

“မင်းကို ဘယ်သူဖျော်ခိုင်းသေးလဲ... လိမ္မော်ရည်ကို ငါတို့
မသောက်ဘူးဆို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မဟုတ်သေးဘူး... ရှိသေး
တယ်... (၅)မိနစ်အတွင်းဖျော်ခဲ့။ ဒီထက်နောက်ကျရင် လိမ္မော်ရည်
နဲ့အပက်ခံရမယ်”

“ခွေးနာ”

“အဲ့ဒီလိုမပြောတော့တာ အဲ့သြစရာပဲ”

“မင်းပြန်မှာလား။ ငါဆွဲထုတ်ရမှာလား”

“ငါက မင်းလက်ထဲက အီးပါ။ ရှူချင်ရှူ စားချင်စား။ မင်းကြိုက်
သလိုလုပ်နိုင်တယ်”

“ခွေးနာ”

“ဪ... မင်းကို ငါအဓိကပြောဖို့မနေတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဒီတစ်ခါ ခွေကာဗာပုံကို ငါစိတ်ကူးရထားတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“စတိုင်လ်တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်သွားအောင်ပေါ့။ ငါတို့ဆံပင်တွေ
ကို အရောင်ပြောင်းလိုက်ရအောင်”

“ဟာ... နှမြောစရာကြီး။ ဒီအရောင်နဲ့ အဆင်ပြေနေတဲ့ဟာကို”

“အသစ်ရှိနေလို့ပေါ့ကွာ”

“ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ဆံပင်ကို ပင်ကိုရောင်အနက်ပဲ ဆိုးမယ်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ပုံကို
ပြောင်းပစ်မယ်။ ဆင်တူပေါ့ကွာ”

“အဲ့လိုလုပ်လို့ အဆင်မပြေဘူးထင်တယ်။ ငါ့မျက်နှာက ရှည်
တယ်။ မင်းမျက်နှာက နည်းနည်းတိုင်းတယ်။ ငါနဲ့လိုက်တဲ့ဆံပင်ပုံနဲ့ မင်း
နဲ့လိုက်တဲ့ဆံပင်ပုံက မကိုက်ညီဘူး”

“အခုငါရှာတွေ့ထားတဲ့ပုံက နှစ်ယောက်လုံးနဲ့လိုက်နိုင်တယ်။ ငါ
လိုကွာ၊ နဖူးပေါ် ဒီလိုပြေကျနေတဲ့ဆံပင်ကို မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာပဲ ဝဲနေ
တဲ့ပုံစံလေ။ နားရွက်ကို ဖော်ထားမယ်။ အမြဲတမ်းအုပ်ထားတာတွေချည်း

ပဲဆိုတော့ ရိုးနေပြီ”

“ဒါဆို ဆံပင်နည်းနည်းတိုလိုက်ရမှာပေါ့”

“လုံးလုံးလေးညှပ်ပြီး တစ်ဖက်ကို နည်းနည်းချွန်ချွန်လေး ထွက်သွားမယ်။ ငါက ညာခွဲဆိုတော့ ညာဘက်ပေါ့။ မင်းက ဘယ်ခွဲဆိုတော့ ဘယ်ဘက်ပေါ့”

“အိမ်မောင်လိုလား”

“နည်းနည်းတော့ဆင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတူဘူး”

“အိုကေ၊ လုပ်ကြည့်ကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်းက စိတ်ကူးကောင်းလှချည်လား”

“ခရမ်းဆင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ အဲ့ဒီစိတ်ကူးရလိုက်တာ သူကြောင့်ပဲ”

“ဘယ်လို”

“သူနဲ့ငါ လျှောက်လည်ကြတဲ့နေ့က သူ့အကြောင်းတွေ ငါတော်တော်များများသိခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူက တောကျပေးမယ့် ဝေဖန်တတ်တယ်ကွ။ ငါတို့ကို သူရွာမှာတည်းက သိနေတာလို့ မင်းကိုငါပြောတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“လမ်းမှာ ငါတို့သီချင်းဖွင့်ထားသံလည်းကြားတော့ သူက ရုတ်တရက်ပြောခဲ့တယ်။ ငါတို့က ဝတ်စုံကိုတူညီဝတ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်ပုံတော့ လုံးလုံးကြီးကွဲနေတယ်။ ဆံပင်ပုံရောတူလိုက်ရင် တစ်ယောက်တည်းက စရိုက်နှစ်မျိုးနဲ့ကနေတယ်လို့ ထင်ရမှာတဲ့။ အဲ့ဒီမှာ ငါအတွေးဝင်သွားတာ”

“အကျိုးဒီလိုလည်း ငါစဉ်းစားထားတာရှိသေးတယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“နွေရာသီဖက်ရှင်ပေါ့ကွာ။ နှစ်ထပ်တွေ အရှည်တွေကြီးဆိုတော့ ရိုးနေပြီလားလို့။ ဂျင်းပင်နံကို အရောင်ရင့်တာကြီးရွေးပြီး အကျိုးကိုတော့ တစ်ထည်တည်း... ပါးပါး”

“အိုးကေ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ခေါင်းပါလား”

ဟု သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝမ်းပန်းတသာ ရင်ချင်းအပ် ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။ မိန့်ပြန်သွားတော့ သူ အားကြိုးမာန်တက်ပင် စတူဒီယိုခန်းထဲဝင်လာကာ ကွန်ပျူတာကိုဖွင့်လိုက်သည်။

သူသီချင်းတွေကို စိတ်ကြိုက်ရေသားနေမိသည်မှာ မိုးချုပ်ချုပ်သွားမှန်းပင်မသိပါ။ စတူဒီယိုခန်းထဲကို ဝင်သွားတာကြာပြီဖြစ်ပြီး ပြန်ထွက်မလာဘဲ ငြိမ်သက်နေသောအိုးကြောင့် ခရမ်းဆင်မှာ ချောင်းကြည့်

မြောင်းကြည့်နှင့်...

ဘာလိုအပ်သလဲဟုမေးရအောင်လည်း ဒေါ်အေးက သွားမမေးနဲ့။ သူက အာရုံရနေရင် စကားပြောတာ မကြိုက်ဘူးဟု ဟန်တားထားသောကြောင့် ထိုအခန်းထဲဝင်ပြီးလည်း ဘာမှမပြောရဲ။

“ကြီးကြီး၊ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီသော့။ အစ်ကိုလေး ထွက်မလာဘူး”

“သူက တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဲ့လိုပဲ၊ ထမင်းမဟင်းမေ့၊ ဝင်မသွားနဲ့နော်။ သူ့ကိုစကားသွားပြောရင် မင်းအအော်ခံရမယ်”

“ဟုတ်”

သို့သော် သူမက ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ တစ်ချိန်လုံးထိုင်နေသော အစ်ကိုလေးကို မရဲတရဲလေးတော့ တရိပ်တစောင်း အကဲခတ်နေဖြစ်ပါသည်။

သူမနှင့်ဒေါ်အေးက အိပ်တံခါးတွေ သေချာပိတ်ကာ အိပ်ရာဝင်ချိန်ထိ အစ်ကိုလေးက ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်မလာခဲ့ဘူးပါ။ အိပ်ရာထဲမှာ ရောက်နေတဲ့သူမက အစ်ကိုလေးကို စိတ်ပူနေရပါသည်။ အစ်ကိုလေး ဗိုက်ဆာနေပြီလား။ အမြဲတမ်းခိုင်းနေသူဖြစ်၍ ဘာများလိုအပ်နေဦးမလဲဆိုတာမျိုးကို အကြိမ်ကြိမ်တွေးနေမိပါသည်။

သို့သော်လည်း ဒေါ်အေး၏ဟန်တားထားသောစကားများကြောင့် သူမအစ်ကိုလေးကို ဘာမှသွားမမေးရဲပါ။ သူမ အိပ်နေရပေမယ့်လည်း စိတ်ထဲမှာ မတင်တကျရှိလှပါသည်။

ဒါနဲ့ပဲ သူမက အိပ်ပျော်သွားလေရာ တစ်ရေးနီးတော့ အစ်ကိုလေးဆိုသည့်အတွေးမျိုးက ဖျတ်ခနဲဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။ နာရီကိုကြည့်မိလိုက်တော့ ညသန်းခေါင်ယံ။ (၁၂) နာရီတိတိရှိနေပါပြီ။

ဒေါ်အေးကတော့ သူမဘေးမှာ ရှူ့ရှူ့ရဲရဲနှင့် အိပ်မောကျဆဲ။ သူမအိပ်ရာလဲမှ လူးလဲထပြီး အစ်ကိုလေးရှိရာ စတုဒီယိုခန်းထဲသို့ မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ကွန်ပျူတာကြီးဖွင့်ရင်းပင် ခုံကိုမှီ၍ အိပ်ပျော်နေသောအစ်ကိုလေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ ဘာကိုမှ တွေ့တွေ့ထူးထူးစဉ်းစားပြီး တွေးတွေးဆဆနှင့် ကြောက်ရွံ့မနေတော့ဘဲ ထိုအခန်းထဲသို့ပင် ခပ်ရဲရဲဝင်ချကာ ခုံကိုမှီ၍ အိပ်ပျော်နေသော အစ်ကိုလေးရဲ့ခေါင်းစောင်းစောင်းကို တည့်မတ်ပေးလိုက်သည်။

အစ်ကိုလေးမှာ သိပ်ပင်ပန်းသွား၍ထင်သည်။ အသက်ရှူသံထဲ ပြင်းပြပြဖြစ်နေပါပြီ။ အိပ်ပျော်နေသောအစ်ကိုလေးကို သူမ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငေးမောနေမိပါသည်။

နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကအစ ပိပိရီရီနဲ့ စမတ်တကျရှိလာသည့် အစ်ကိုလေးကို သူမနှစ်သက်မိနေပါသည်။ အိပ်နေတာလေးပင် စမတ် ကျကျနှင့် ကြည့်ကောင်းလွန်းလှသည့်အစ်ကိုလေးကို သူမ တစ်ညလုံး ငေးကြည့်နေချင်ပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း အစ်ကိုလေးကို သူမ ကြောက်ရွံ့ တဒင်္ဂသာ ငေးမောပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်မည်အပြု ကွန်ပျူတာကိုသတိရသွား ကာ ပိတ်ပေးဖို့ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမက မိတ်တတ်၍ မီးခလုတ် ကိုသာ ပိတ်ချပစ်လိုက်၏။ ရုတ်တရက် မှောင်သွားသောအသိတစ်ခု ကြောင့် သူ ဖျတ်ခနဲနိုးလာခဲ့ပါသည်။

“ရုပ်ဆိုးမလား”

“ဟုတ်”

“မီးပြန်ဖွင့်လိုက်”

“ရှင်... ဟုတ်”

ထိုသို့ပြောပြီးမှ အိပ်မုန်စုန်ငါးဖြစ်နေမိခြင်းက ပြယ်သွားကာ ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲခေါင်းထောင်လာရသည်။ ထိုစဉ် မီးကလည်း ပွင့် လာ၍ သူမကိုမြင်လိုက်ရပါသည်။ သူက သူမကိုသံသယစိတ်နဲ့ကြည့် လိုက်။ ကွန်ပျူတာကိုကြည့်လိုက်ကာ...

“ဟား... သွားပါပြီကွာ။ မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“သူ” ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ကျုံးအော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟို... ဟို၊ အစ်ကိုလေး အိပ်ပျော်နေတာနဲ့ပဲ ပိတ်... ပိတ်”

“မင်း၊ ငါရေးထားတာတွေကို save ရော လုပ်လိုက်သလား”

“ရှင်”

“save ဆိုတာရော ဘာလဲသိရဲ့လား။ ဘာမှနားလည်မှားမဟုတ် ဘူး။ ဒီတောသူမ ဟား... စိတ်တိုလိုက်တာ။ သွားတော့သွားတော့။ ကြာလာရင် မင်းကို ငါတစ်ခုခုလုပ်မိတော့မယ်”

သူ တကယ်ပဲဒေါသထွက်သွား၍ထင်သည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲနေရပါ၏။ သူမ ဘာအမှားလုပ်လိုက်မိလို့လဲ။ သူမ နားမလည်ပါ။ သူမက စေတနာလေးနှင့်ပိတ်ပေးလိုက်တာကို သူက အသိအမှတ်မပြု တဲ့ပြင် အော်ငေါက်သေးတာတောကြောင့် သူမ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်လာ၍ သူမမှာ လန့်သွားရသည်။

“တောက်! ဟားကွာ... ဘုန်း”

သူ စိတ်တိုတိုနှင့်ခုံကိုသာ ဘုန်းခနဲကန်ပစ်လိုက်သည်။ အစ်ကို လေးကလည်း ဘာကြောင့်မှန်းသိ သိပ်စိတ်ဆိုးနေသလို။ သူမက

၂၀၈ ❀ ဖယ်နိုင်

လည်း ကြောက်ရွံ့နေရပါ၏။ အရင်က အစ်ကိုလေး သူမကိုအော်ဝေါက်
သည်ထက်ပို၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါသည်။

အစ်ကိုလေးက သူမကို ကြင်ကြင်နာနာပြောဆိုဆက်ဆံပြီးကာမှ
ရုတ်တရက် ဒီကိစ္စလေးနှင့် ကြမ်းရှုစွာ ပြောင်းလဲသွား၍ သူမရင်နှင့်
မဆုံအောင် ဝမ်းနည်းရပါသည်။

ဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုလေးရဲ့ဒေါသတွေသာ ပြောလျော့မယ်ဆိုရင်
သူမ ဘာပဲလုပ်ပေးရလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးဖြစ်မည်သာ။ ခုတော့...

အခန်း (၁၇)

“ဒီကောင် ဘာပဲတွဲဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုလည်း စကားမပြော
ဘူး”

ဟုဆိုကာ မိန့်က အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော သူမနားကပ်
ပြီးပြောလာသည်တွင် သူမက မိန့်ကို မနေ့ကကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
ပြောပြလိုက်သည်။

သည်တွင် မိန့်က သူမကိုခပ်စူးစူးကြည့်ကာ...

“အဲ့ဒီနေရာမှာ မင်းဖြစ်နေလို့ကံကောင်းသွားတယ်။ ငါ့မေ့ဆို
အထိုးခံရမလားပဲ”

“ရှင်!”

“သူ မနေ့က တစ်နေ့ကုန် အဲ့ဒီအခန်းထဲက မထွက်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အာရုံရှိမှလုပ်လို့ရတာ။ သူ့ပင်ပန်းထားသမျှ မင်းမဆင်မခြင် လုပ်လိုက်တဲ့စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း အကုန်ပျက်စီးသွားပြီလေ”

“ရှင်!”

“သူ ဒေါသမဖြစ်ဘဲနေမလား”

“ခရမ်းဆင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ အဲ့လိုမျိုးကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်လို့ပါ။ အစ်ကိုလေးကျေနပ်အောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ခရမ်းဆင် မှားတာပါ”

“သိပ်လည်းဝမ်းနည်းမနေနဲ့တော့၊ ခဏပါ... သူဟာသူ ပြန် ကောင်းလာလိမ့်မယ်”

“အစ်ကိုလေးကျေနပ်အောင် ခရမ်းဆင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် ဝိန”

“ ဂျိယ့်... ဒီအကြံတောင်းတာလား”

“ဟုတ်”

ထိုအခါမှာတော့ မိန့်က ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးလိုက်ပြီး သူမကို တည့်တည့်ကြီးစိုက်ကြည့်ကာ...

“သူပါးကို ငွှေးငွှေးပေးလိုက်”

“ရှင်၊ အဲ... ခြေ... အင်း”

သူမရင်နှင့်မဆုံအောင် ခြောင်းဆန်သွားရတာပါ။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဟာတာတာကြီးနှင့် နှလုံးခုန်သံက ဘယ်ဆီလွင့်စင်သွားမှန်းပင်မသိ။ သွေးခုန်နှုန်းတွေကလည်း အပေါ်တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်ကုန်ရသည်။

သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးနီမြန်းကာ လိပ်ပြာလွင့်စင် သွားပုံနှင့် သူမကို သူဟက်ခနဲနေအောင် သွားစွယ်လေးများပေါ်သည်ထိ ရယ်မိလိုက်ပါသည်။ သူ့စကားက တကယ်ပဲ သူမကိုလှုပ်ရှားသွားစေ သည်ထင်ပါသည်။

“မင်းရင်ခုန်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ရှင်!”

“မင်း သူ့ကိုမကြိုက်ဘူးလား”

“ရှင်!”

“သူက မင်းကိုကြိုက်နေတယ်” ခြေ... မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို

ချစ်နေတာ”

“ရှင်!”

“သူသီချင်းရေးနေတာလေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်မိသွားတဲ့အကြောင်း။ အဲ့ဒါမျိုးက ဟတ်ထိမှ လှတာလေ။ သူ အာရုံတွေ ထွေနေတယ်။ မင်းသာကူညီလိုက်ရင် အသစ်တွေအများကြီးဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားတာက သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်း။ မင်းသာ ကူညီလိုက်ရင် နှစ်ပုဒ်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ သုံးပုဒ်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်”

“ရှင်!”

“ကိုယ်ပြောတာ မမေ့နဲ့နော်”

ဟုဆိုကာ မိန်းက သူမကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ထွက်သွားခဲ့ပေမယ့် သူမက နေရာမှမရွှေ့ဘဲ ငူငူကြီးရပ်နေမိဆဲ။ မိန်းပြောသွားခဲ့သော စကားတွေဟာ အတုလားအစစ်လားဆိုတာ ဝေခွဲမရနိုင်အောင်ပါဘဲ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူမ၊ အစ်ကိုလေးထံ မသွားခဲ့ဖြစ်နေရပါသည်။ အစ်ကိုလေး သူမကိုအော်ထား၍လား။ မိန်းရဲ့စကားတွေကြောင့်လား။ သို့သော် အစ်ကိုလေးရှိနေသော စတူဒီယိုခန်းထဲကိုတော့ တစ်ခါတစောင်းအကဲခတ်နေဖြစ်ပါသည်။

သူက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပြီးချိန်မှ ညောင်ညော

နေသောကျောရိုးကို ဆန့်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ တစို့စို့မြည်နေသောခိုက်ကိုဖြည့်တင်းရန်အတွက် သူ့ရဲ့ရုပ်ဆိုးမလေးကိုသတိရလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှာတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးချိုသွားရပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပြန်တည်သွားရသည်။

“ရုပ်ဆိုးမ”

“သို့ဖြစ်မှ ကိုလူမောင်နဲ့ ပန်းပင်တွေစိုက်နေတယ် အစ်ကိုလေး။ ဒေါ်အေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အဲ့လိုသွားလုပ်နေတာက သူ့အလုပ်လား”

“အခုခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

“နေဦး၊ သူ အိမ်သန့်ရှင်းရေးရော လုပ်ပြီးပြီလား”

“အိမ်ပေါ်ရောအိမ်အောက်ရော လုပ်ပြီးပါပြီ”

“သူ ဒီနေ့ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲလား”

“ဟင်း... ဟုတ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပါပဲ။ နည်းနည်းတော့ ဝိုင်နေတယ်။ ရွာကိုလွှမ်းလို့နေမှာပေါ့”

“ထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်။ ကျွန်တော် ရေချိုးပြီး ထမင်းစားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

သူက ဒေါ်အေးအရှေ့မှာမှ တည်တည်လေးပင် သူမကိုရမစိုက်
နေခဲ့ရပေမယ့် လေကားတစ်ဝက်လည်းရောက်ရော တဘုန်းဘုန်း
ပေါ့ပြေးသက်ကာ လေသာဆောင်ဘက်ထွက်ရပ်ပြီး အောက်ဘက်သို့
ချင်းမြောင်းကြည့်ရှုလိုက်သည်။

သည်တွင် ဦးလူမောင်နှင့်အတူ ပန်းအိုးတွေမြေဆွနေသောသူမ
ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ သူ့စိတ်ထဲသက်တောင့်သက်သာရှိသွား
သည်။

သူရေချိုးပြီးဆင်းခဲ့တော့ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော
ထမင်းပိုင်းက သူ့ကိုကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။ ခါတိုင်းတော့ သူထမင်းစားနေ
ရင် သူ့ဘေးမှာ အမြဲရှိနေတတ်တဲ့သူမနေရာမှာ ဒေါ်အေးက ရပ်နေ၍
သူ့စိတ်ထဲနည်းနည်းတော့ အလိုမကျဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော်လည်း ဒေါ်အေးအရှေ့မှာမှ ဣန္ဒြေလေးဆောင်ကာ သူမ
သူနားမှာမရှိရင်လည်း ဘာမှသတိမရှိသည့်ပုံနှင့် နေလိုက်သည်။ သူမ
ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟုမေးချင်မိသည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ဒေါ်အေးက လိမ္မော်ရည်ခွက်ကိုလှမ်းပေးလာ
သည်တွင် သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့။

“ရှပ်ဆိုးမ၊ သူဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“အစ်ကိုလေးက သူ့ကိုမြင်ရင် ပိုဒေါသဖြစ်မှာမို့လို့ အရှေ့
နေတာပါ”

“ဘာ!”

ထိုအခါမှ သူ့အော်ငေါက်မသောအဖြစ်ကိုသတိ

“အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်ရှေ့က ဒန်းပေါ်မှာထင်တယ်”

“မိုးချုပ်နေပြီ။ အဲ့ဒီမှာ ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ”

“အခုပဲသွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဟုဒေါ်အေးကပြောကာ သွားမည်အပြုတွင်...

“နေ... နေ... လုပ်စရာရှိတာလုပ်။ ကျွန်တော်လည်း ညောင်း
နေတာနဲ့ ခြံထဲလမ်းလျှောက်ထွက်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ မလုံမလဲပြောပြီး ဒေါ်အေးရှေ့မှထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံ
ထဲရောက်တော့ ဒန်းပေါ်မှာ ဂူငူကြီးထိုင်ကာ ငိုနေသောသူမကိုတွေ့
လိုက်ရသည်။

လရောင်အောက်မှာ သူမပုံလေးက ရိုးရှင်းစွာ ကျက်သရေရှိရှိ
လှပနေပါသည်။

“အဟွန့်... အဟွန့်”

သူ့ချောင်းဟန်သံပြုပြီး သူမဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်တွင် သူမက ပျာပျာသလဲထရပ်ကာ...

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ အစ်ကိုလေး”

“ငါက အကြောင်းရှိမှ ဒီနေရာကိုလာရမှာလား”

“ရှင်!”

ထိုအခါမှာတော့ သူမအိမ်ထဲဝင်ဖို့သာ ရှိပါတော့၏။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါ သူ့အိမ်ပဲ။ သူ့နေချင်တဲ့နေရာမှနေမှာပေါ့။

ရှိရှိကျိုးကျိုးလေး သူ့အရှေ့မှ ထွက်ခွာစပြုနေသောသူမကြောင့် သူက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ရုံပြီးပြီး ပြန်တည်ပစ်ကာ...

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“အိမ်ထဲ”

“မဝင်နဲ့ဦး။ အဲ့ဒီမှာရပ်နေ”

“ဟုတ်”

“မင်း ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ဟား... မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့လို မဟုတ်ပါဘူးအစ်ကိုလေး”

“ဒါဆို ဘာလို့ ငါ့ရောက်လာမှ အိမ်ထဲဝင်ရတာလဲ”

“အစ်ကိုလေးတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရ

အောင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုလေး၊ ခရမ်းဆင်ကိုမြင်ရင် ပိုအေးသထွက်မိမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါတော့သိနေသားပဲ”

“တောင်မနပ်ပါတယ် အစ်ကိုလေး။ ခရမ်းဆင် တကယ်ပဲမသိလို့ပါ”

“ပြီးသွားပြီ။ ထပ်ပြောမနေနဲ့တော့”

“ဟုတ်”

“မင်းစကားပြောရင် လူကိုကြည့်ပြီးမပြောတတ်ဘူးလား”

“ရှင်!”

“ရဲရဲကြည့်ပါ။ မင်းလုပ်ပုံက ငါက ဘီလူးဆိုးကြီးကျနေတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုလေးက နတ်သားပါ”

“နတ်သားဟုတ်လား၊ ဟား... ဟား။ ပြောတာမဆိုးဘူးဘဲ”

“အစ်ကိုလေး စိတ်မဆိုးတော့ဘူးလား”

“ငါ့ပုံက စိတ်ဆိုးနေပုံပေါက်လို့လား”

“အစ်ကိုလေး ကော်ဖီသောက်ဦးမလား။ ခရမ်းဆင် သွားပေးမယ်လေ”

ပေးမယ်လေ”

“မသောက်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ခရမ်းဆင်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုကာ သူမက သူ့အရှေ့ထွက်ခွာသွားမည်အပြုတွင် သိပ် လျင်မြန်လှသောသူ့ရဲ့သနားလှတဲ့လက်တွေက သူမရဲ့လက်ကောက်ဝတ် ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

သည်ကွင် အကြည့်နှစ်ခုက တဒင်္ဂလေးဆုံစည်းမိသွားရာ သူက အမ်းတမ်းနှင့် လက်ကိုဖြည့်လွှတ်လိုက်မိသည်။

“ဆောရီး”

ပါးစပ်မှလည်း ယောင်နုနုနှင့်ပြောမိပြောရာ။ ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြန်ဆန်နေတဲ့ သူမက သူ့ရှေ့မှ အမှားမှားအယွင်းယွင်းနှင့်ထွက်ခွာမည် အပြု...

“ရှပ်ဆိုမ”

“ရှင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရှပ်ဆိုမ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကလုတဲ့မိန်းကလေး ပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုခေါ်မိနေသလဲမသိဘူး”

သူ့ထံမှစကားသံတို့က တိတ်ဆိတ်သွားရပြန်သည်။ သူ့ထံမှ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းမှလွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေရပါ

သူကလည်း ဘာပြောလို့ပြောရုန်းမသိဖြစ်နေရသလို သူမနှလုံး သားတစ်ခုလုံးကလည်း ဆောက်တည်ရာမဲ့နေရပါ၏။ သူက ရုတ်တရက် ဆိုသလို သူမရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်ပစ်လိုက်သည်။

နီးကပ်သွားသောအသိတစ်ခုကြောင့် သူမရင်အရံမှာ မြောင်းကန် သွားရသည်။ မကြည့်ရဲကြည့်ရဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် သူ့ခပ် မြင့်မြင့်ကိုမော့၍ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သူမနှလုံးသားလေး ပူနွေးလ

သူမကို ရွမ်းရွမ်းစားစားကြီးစိုက်ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်စူးစူး ကိုလည်းကောင်း သူ့ရဲ့ကိုယ်နံ့သင်းသင်းကိုလည်းကောင်း ရင်ခုန်သွားမိ သည်။

ထိုစဉ် ချောမွတ်ပြီး ရှင်းသန့်စိုစေနေသောသူ့မျက်နှာကြီးက သူမ မျက်နှာနားလေး တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာရပါသည်။ လိုက်ကာနောက် ကွယ်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသောဒေါ်အေးက မျက်စိကိုပိတ်ချ ပစ်ကာ လိုက်ကာစကို ပြန်ဆွဲချပစ်လိုက်သည်။

လူကြီးဆိုတာ မြင်နေတာကိုလည်း မမြင်ယောင်ဆောင်၊ သိနေ တာကိုလည်း မသိယောင်ဆောင်ရမည်မဟုတ်ပါလား။ ဒေါ်အေးရင်ထဲမှ တင်းကျပ် ရှုပ်ထွေးနေမိတာတော့အမှန်ပါပဲ။

အသံ (၁၈)

“မင်း၊ ဒီနေ့ ငါနဲ့ ပွဲတစ်ခုကိုလိုက်မလား”

“ရှင်”

“မိန့်ရဲ့မွေးနေ့လေ”

“မလိုက်တော့ပါဘူး”

သူမစိတ်ထဲက မပါပေမယ့် ဖြေသင့်တာကိုပဲ ဖြေလိုက်ရပါသည်။

ဒီလိုပွဲမျိုးကို သူမ မလိုက်သင့်ဘူးမဟုတ်လား။ လူချင်းသာတွေ့ကြားထဲမှာ သူမလို အိမ်အကူတစ်ယောက်က ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မွေးနေ့ရှင်က မင်းကိုဖိတ်တာတာ”

“ခရမ်းဆင် မလိုက်တော့... ”

“အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ မင်းသုံးလစာအပြတ်ခံရမယ်”

“ရှင်!”

“မင်းအတွက် စီစဉ်ထားတဲ့အဝတ်အစားက ရှေးကြီးတယ်”

“ရှင်!”

“မင်း အလှဆုံးပြင်ခဲ့နော်”

“အစ်ကိုလေး”

သူပြောပြီး လောကားပေါ်အတက်မှာ ရှေ့ခေါ်သံမကြာင့် ရင်နေ လိုက်သည်။

“မွေးနေ့ည့်ဆိုတော့ လူမဟုတ်အများကြီးပေါ့”

“အင်း”

“မိန့်ကအဆိုတော်ဆိုတော့ တခြားအဆိုတော်တွေရောလာမှာပေါ့”

ထိုအခါမှာတော့ သူကနှုတ်ခမ်းများကို တွန့်ရှုံလေးပြီးကာ သူမ အက် လှည့်လာသည်။

“မိန့်က ပါတနာပေါ့တယ်လေ။ မင်းတွေ့ဖူးချင်တဲ့လူတွေအားလုံး လာကြမှာ။ ဘယ်လိုလဲ... မင်းလိုက်မှာလား”

“အင်း”

ပုတ်သင်ညိုမလေးလို ခေါင်းညိတ်လာသော သူမပုံလေးကို သူ အသည်းပားသွားမိ၍ သူမရဲ့ခေါင်းလေးကိုဖွဖွပုတ်ကာ လောကားဟိုင်း ပြန်တက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမမှာ သူပုတ်သွားသောခေါင်းလေးကိုဖွဖွပုတ်ကာ ကြည့်ရှုနေ မိပါသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် သူတင်ပေးသောအထုပ်ကိုပွေ့ယူ၍ မီးဖို ခန်းထဲမှ ဒေါ်အေးနားသွားရပ်ကာ...

“ကြီးကြီး”

“အင်း”

“ခရမ်းဆင်၊ မိန့်ရဲ့မွေးနေ့ည့်ကိုလိုက်ရမယ်ဟဲ့”

“ဘယ်သူကလဲ”

“အစ်ကိုလေးက”

“မင်းမှာ ဝတ်စုံရှိရဲ့လား။ အဲ့ဒီမှာက လှကြတဲ့လူတွေချည်းပဲ”

“ဒီမှာလေ အစ်ကိုလေးပေးသွားတာ။ ဒါဝတ်ပြီး လိုက်ရမှာ”

“အင်း... လှလှပပပြင်ပြီး လိုက်သွား။ အစ်ကိုလေး သိက္ခာမကျ စေနဲ့”

“ဟယ်”

ဟုဆိုကာ ပြေးထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူမ အသည်းထဲဝင်သွားပြီး

နာရီဝက်မျှအကြာတွင် အစ်ကိုလေးက အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာပြီ...

“ခရမ်းဆင် မပြီးသေးဘူးလား”

ဟုအသံပေးလာ၍ သူမက အခန်းထဲမှ အစ်ကိုလေးကိုချောင်းကြည့်မိလိုက်သည်။ ဂျင်းပင်နံအဖြူရောင်ပေါ်မှာ မိုးပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီလေးကိုဆင်ယင်ထားပြီး သိပ်စမတ်ကျပြီး ကြည့်ကောင်းနေသောအစ်ကိုလေးကို သူမ အဝင်းပြီးမှ အခန်းတံခါး၏နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာခဲ့လိုက် သည်။

သူထံ ခေါင်းလေးငုံကာ နို့ရို့လေး လျှောက်လာနေသောသူမကို သူငေးနေမိလိုက်သည်မှာ သူ့ကိုယ်သူပင် မေ့လျော့သွားသည်ထိ။ ပန်းဖျော့ရောင်ဝမ်းဆက်လေးက ဖြူပင်းဝင်းအသားရောင်ပေါ်မှာ ထင်းထင်းလင်းလင်းနှင့် ကျက်သရေဆောင်နေပါသည်။

ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို ကလစ်ပြားကြီးနှင့် အနောက်မှာ ဖိထားသော သူမကို သူစိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့်ပင် သူမရဲ့လက်မောင်းကို ဆွဲလှည့်ပြီး ထိုကလစ်ပြားကြီးကို ဖြုတ်ချစ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး”

“အ၊အမလေး... ဒီဆံပင်ကို ဒီအလိုက်ဖြန့်ချထားရင် ပိုမလှဘူးလား။ အရှေ့က ဆံပင်လေးတွေကို ဒီလိုလေး လုပ်ထား။ အဲ့ဒါပို

လှတယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့လက်ထဲမှာရှိနေသော ကလစ်သေးသေးလေးနှင့် အလှည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အနည်းငယ်ထူနေသော သူမရဲ့ ပါးပြင်မှ သနပ်ခါးရေကျဲကို လက်ဖဝါးလေးနှင့်ဖွဖွဖျက်ပေးပြီး မှန်မှန်လေးရှိစေလိုက်သည်။

ပြီးနောက် သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းနီအရောင်ရင့်ရင့်ကိုလည်း လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့်အုပ်ကာ နည်းနည်းအရောင်ဖျော့စေလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး”

“အဲ့ဒါကြီးကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ လူအများရှေ့မှာ မင်းက ဝါကို အဲ့လိုခေါ်ရင် သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့။ ခရမ်းဆင် ပြောင်းခေါ်ပါ့မယ်”

“ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ”

“ဒ... ဒ... ဒီး”

“ငါ အဲ့လိုပွဲတွေအများကြီးကို ဘယ်တုန်းကမှ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မတက်ဖူးဘူး။ အဲ့တော့ အခု မင်းနဲ့မိန့်ရဲ့ကိုတက်တော့ ငါတို့ကို ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ”

“ရှင်!”

၂၂၆ ❀ မယ်နိုင်

“မင်းကို ငါ့မိန်းကလေးလို့ထင်မှာပေါ့”

“တောင်ပန်ပါတယ် အစ်ကိုလေး။ ဒါကို ခရမ်းဆင် မတွေးမိ
လို့ပါ။ ခရမ်းဆင် အိမ်မှာပဲနေခဲ့ပါတော့မယ်”

“တုံးလိုက်တာ”

“ရှင်!”

“ဟိုရောက်ရင် မင်း ငါ့လက်ကိုချိတ်ထား။ ဟုတ်ပြီလား”

“ရှင်!”

“အခု အစမ်းချိတ်ကြည့်”

“ရှင်!”

အိုးတိုးအင်းတင်းဖြစ်နေသောသူမပုံလေးကြောင့် သူတစ်ဖက်သို့
လှည့်ကာ ကျိတ်ပြီးလိုက်ပြီး သူမလက်ကိုဆွဲကာ သူလက်တွင်ချိတ်စေ
လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ခြေထောက်တွေက မြေကြီးပေါ်မကျတော့သလို
ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

အခန်း (၁၉)

အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် အလှချင်းပြိုင်နေကြ
သောလူအုပ်ကြီးထဲ သူတို့ဝင်လိုက်တော့ သူမမှာ မျက်လုံးများ ပြာဝေ
သွားရသည်။ ဖန်သားပြင်မှာသာ မြင်ဖူးသော သူမသိပ်ကြိုက်သည့်
လူချောမောင်မယ်များကို အရှင်လတ်လတ် လှပ ကော့ပျံ့စွာ တွေ့လိုက်
ရ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့... အဲ့လောက်မငမ်းနေနဲ့။ ဣန္ဒြေလေးဘာလေးလှိမ့်ဉ်း။
မင်းက ဒိုးရည်းစားအဖြစ်နဲ့ ဒီပွဲကိုလာတယ်ဆိုတာ မမေ့စွားနဲ့”

“ရှင်!”

“ငါ့လက်ကိုချိတ်ထားလေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒိုး”

သူက သူမကို တိတ်တဆိတ်လေးကျိတ်ပြောနေသည်တွင် မိန့်က သူတို့နှစ်ယောက်လော့ခဲ့သည်။

“လူတွေစုံနေပြီလား”

“မင်းကပဲစောင့်နေတယ်။ ဟား... တို့ခရမ်းဆင်က သိပ်လှနေပါလား”

“အဟဲ့... ကျေးဇူးပဲ၊ မိန့်”

“အင်း... တောသူမလေးက မြို့စကားတောင် တတ်လာပြီပဲ။ ဒိုးရဲ့လက်ကို ခဲရဲချိတ်ထားလိုက်ပါ။ အဲ့ဒါမှ သက်ဝင်ပြီး ကြည့်ကောင်းမယ်။ ဒိုး၊ မင်း ဒါတွေသင်မထားဘူးလား”

ဟု မိန့်က လှမ်းနောက်စဉ် သူမလေးမှာ ရှက်ရှက်နှင့်ခေါင်းနဲ့ သွားရသည်။

“ဟာ... ဒိုး အဖော်တွေဘာတွေပါလာပါလား။ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

ဟုမိတ်ဆွေများကပြောလျှင် ဒိုးက သူမကို ရီဝေရွှမ်းစိုစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ခရမ်းဆင်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“အရမ်းလှတယ်ကွာ။ ဒိုး၊ မင်းဘယ်လိုရှာတွေ့ထားတာလဲ”

ဟု ဒိုးကိုနောက်ပြောင်ကြည့်လျှင် မိန့်က ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေတတ်ပြီး ဒိုးကတော့ မော်ကြားကြား ပြုံးနေတတ်ပါသည်။ ဒီနေ့ပွဲက မိန့်ရဲ့မွေးနေ့ပွဲဆိုပေမယ့် ဒိုးရဲ့ရည်းစားလေး မိတ်ဆက်ပွဲဖြစ်သွားတော့သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မိန့်ကလေးတွေနှင့် ပွဲတက်လေ့မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်ရေကျော်ကြားသူမို့ ဒိုးရဲ့မိန့်ကလေးပါလာတယ်ဆိုသောသတင်းက တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားရာက လာမိတ်ဆက်သူတွေ များလှသည်မို့ သူမလေးမှာ အထူးငေးစရာမလိုတော့ဘဲ သူမကိုသာ လာငေးနေကြပြီမို့ သူမမှာ အနေရကျပ်လှပါပြီ။

သို့သော်လည်း တိတ်တဆိတ်တွယ်တာရသူရဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ခွင့်ရထားပြီမို့ အင်အားတို့က ခိုင်မာဆဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ လူပုံအလယ်မှာ အရေးပေးမခံခဲ့ရတဲ့သူမဟာ အခုတော့ ဒိုးရဲ့ဂုဏ်နဲ့ လူအများရဲ့ချီးမွမ်းမှုကြားမှာ အပျော်ကြီးပျော်၊ အကြည်နူးကြီး ကြည်နူးနေမိပါသည်။

ဒိုးကလည်း သူမကို ရွှမ်းရွှမ်းစားစားကြည့်နေတတ်သေးတာ

ကြောင့် သူမမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေရပါသည်။ သူမကို အဲ့လောက်ထိ တင့်တယ်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးခဲ့သောဒိုးကို သူမကျေးဇူးတင်မိသွား ပါသည်။

သူမ အခုနေချိန်မှာ တောကိုပြန်ပြီး အလုပ်ကြမ်းကိုပဲ မနိုင်မနင်း တစ်သက်လုံးလုပ်သွားရမယ်ဆိုလည်း သူမ ကျေနပ်နေပါပြီ။ သူမ၊ ဒိုး ကိုချစ်မိနေပါပြီ။ သူမဘဝမှာ အခုတော့ ဘာမှမလိုအပ်လောက်အောင် ပြီးပြည့်စုံနေပါပြီ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒိုး။ ခရမ်းဆင်ကို အဲ့လောက်ထိ ကောင်းပေး ခဲ့လို့ပါ။ ဒိုးရဲ့ကြင်နာမှုတွေကို ခရမ်းဆင် တစ်သက်လုံး သိမ်းဆည်းထား ပါ့မယ်။

ခရမ်းဆင်၊ ဒိုးကိုသိပ်ချစ်နေမိပါပြီ။ ရင်ထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ပါပဲ။ ဒိုးကြောင့် ခရမ်းဆင် ချစ်တတ်သွားပြီ။ ခရမ်းဆင် ပျော်ပါတယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ခံစားမှုကို ဒိုးက ခရမ်းဆင်ရဲ့ရင်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့လို့ပါ။

အဲ့ဒီလောက်ပဲ ဒိုးဆီက ရသွားရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ခရမ်းဆင် ဒိုးဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်ပါဘူး။ ခရမ်းဆင်ရဲ့ဘဝကို ခရမ်းဆင်သိပါတယ်။ ဘုရင့်သားတော်နဲ့ အသည်သား မိန်းကလေးက ဘာမှမအပ်စပ်တာကို ခရမ်းဆင် သိနှင့်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင့်သားတော်ကိုလည်း ရင်ထဲက

တိတ်တဆိတ်လေး ချစ်နေခွင့်ရှိတယ်မဟုတ်လားဟင်။ ချစ်ခွင့်ရတယ် ဆိုရင်ပဲ ခရမ်းဆင်ကျေနပ်နေပါပြီ။ ခရမ်းဆင်လေ ဒိုးကို တိတ်တဆိတ် လေးချစ်နေပါရစေ။ ဒိုးရဲ့အပြုံးတွေ၊ အကြင်နာတွေကို ခရမ်းဆင် မှတ် ထားပါ့မယ်။

ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသပဲရောက်ရောက် ဒိုးကိုသတိရခွင့်လေး ပေးပါ။ ဒိုး အပျင်းဖြေကြင်နာသွားတဲ့ အနင်းလေးတစ်ခုကိုလည်း ခရမ်း ဆင်ကိုအမှတ်ရနေခွင့်ပေးပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒိုး။ ခရမ်းဆင် ဒိုး ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ ရုပ်ဆိုးမလို့ခေါ်ရင်လည်း ချစ်တယ်။ အော်ငေါက် ရင်လည်း ချစ်တယ်။ ပြုံးနေရင်လည်းချစ်တယ်။ ဒေါသဖြစ်နေရင် လည်းချစ်တယ်။ ဒိုးကိုသိပ်ချစ်တယ်။

ဒိုးကိုသိပ်ချစ်တယ်ဟုပင် သူမရင်ထဲမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောနေ မိပါ၏။ ဒါကို သူမရဲ့ချစ်သူ ဒိုးကတော့ သိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သူမရဲ့ဒိုး ကတော့ လူအုပ်ကြီးကြားမှာ မိန့်နှင့်အတူ အော်ဟစ်မြူးထူး၍ နေခဲ့ ပါပြီ။

သူမမှာသာ ချောင်ကျကျခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ပျော်ရွှင်နေသော ဒိုးကိုငေးနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ဒိုးကို ဘယ်တုန်းကတည်းက ချစ်မိသွား ပါသလဲ သူမမသိပါ။ သူမ သိတာက အခု ဒိုးကိုသိပ်ချစ်နေမိပါပြီဆို

လာပါ။

သူမက ပျော်ရွှင်နေသောမိန့်ကိုကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ မိန့် ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။ ခရမ်းဆင်ကို သိပ်ကောင်းပေးခဲ့လို့ပါ။ မိန့်ကိုကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။ မိန့်က သဘောထားကောင်းမွန်တဲ့လူပါ။ ဇနီးကောင်းကောင်း
နဲ့ ကြုံဆုံရလိမ့်မယ်ဟု သူမ ယုံကြည်နေပါသည်။ မိန့်လည်း ဒိုးလိုပဲ
ဇနီးသည်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြုံဆုံရပါစေဟု သူမ အထပ်ထပ်ဆုတောင်း
ဆန္ဒပြုလိုက်မိပါသည်။

အခန်း (၂၀)

“သား ဘယ်သွားသလဲ”

ဆိုင်းမဆင့်မဆင့် ရုတ်ချည်းပြန်ချလာသောဒေါ်ရီမိစ်ကြောင့်
ဒေါ်အေးမှာ ပျာယာခတ်သွားရသည်။

“ဟို... ဟို... ဒီနေ့ မိန့်မွေးနေ့”

“ဪ... အင်း... မေ့သွားတယ်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်မည်အပြုတွင် တစ်ခုခုကိုသတိရ
သွားပုံနှင့် နောက်ပြန်လှည့်လာကာ...

“အခုတလော မိန့်ကလေးတစ်ယောက် သားနဲ့အတူ အိမ်ပါ

မလာတတ်ဘူးလား”

“ရှင်!”

“ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့လေ။ ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖွတ်ထားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

“ရှင်... ခြေထောက်”

“ဒါတွေပြောတော့လည်း မအေး သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်မလေးရော”

“ရှင်!”

“တရှင်ရှင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ခရမ်းဆင်ကိုမေးနေတာ”

“အပြင်သွားပါတယ်”

“ဒီကောင်မလေး... အဲ့လိုပဲ အိမ်ရှင်တွေမရှိရင် အပြင်ထွက်နေကျလား”

“မဟုတ်... ဟို”

ဒေါ်အေးမှာ ဘာဖြေလို့ဖြေရမှန်းမသိ အကျပ်ရိုက်နေခိုက် ဆင်ဝင်အောက်ကို ထိုးဆိုက်လာသောကားကြောင့်...

“ခြေထောက်... သားပြန်လာပြီ”

ဒေါ်ရီမိစံက ပျော်ရွှင်စွာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်အေးရဲ့

ဦးခေါင်းမှာ နှစ်ဆမျှပိုကြီးသွားသလားဟု ထင်ရပါသည်။ ဒေါ်အေးမှာ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့်။

“သား”

ဒေါ်ရီမိစံက အားပါးစာရခေါ်လိုက်စဉ်မှာ ကျန်တံခါးတစ်ဖက်ကို ဖွင့်၍ဆင်းလာသောမိန်းကလေးကြောင့် မျက်မှောင်တွန့်၍ စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။ ဒီမိန်းကလေးမျက်နှာကို သူမရင်းနှီးနေသလိုတော့ရှိသား

“ဟာ... မေမေ၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ”

“အခုပဲ။ ဒါနဲ့ သူက”

“ခြေထောက်... အင်း၊ မေမေ သူ့ကိုမမှတ်မိဘူးလား”

“ဘယ်သူလဲ”

“ခရမ်းဆင်လေ”

“ဘာ!”

သူမနားထဲ မိုးကြိုးအစင်းတစ်ရာတို့က ပစ်ခွင်းသွားရပါသည်။

သားကိုတွေ့ရ၍ ဝမ်းသာသွားမိသည့်စိတ်ပင် ဘယ်ရောက်လို့ရောက်ကုန်မှန်းမသိ။ သူမရှေ့မှာ ခေါင်းလေးငုံပြီး ရပ်နေသော ထိုမိန်းကလေးကို သူမ စူးစိုက်စွာကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါတို့ကို လာလှည့်ဖူးတာပေါ့။ ဟုတ်လား တောသူမ”

“မေမေ”

“ပိရိပါတယ်။ မင်းရဲ့ဆင်လုံးတွေက သိပ်လှပါတယ်။ ဟင်း...
ဟင်း... ဒေါ်အေး”

“ရှင်... မေ”

“အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ သူ့အဝတ်တွေကိုဆွဲယူလာခဲ့”

“မေမေ”

“သား... ဒါသားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့သူမရဲ့ အပတ်ခံ
ရတာကို နာကြည်းလွန်းလို့။ မင်း အခု ငါ့အိမ်ကထွက်သွားပါ။ မင်းလို
မိန်းကလေးမျိုးကို ငါဆက်ထားနေစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ လူလိမ်
လူညာ အဆင့်မရှိတဲ့တောသူမ”

“မေမေ”

သူ ကျုံးအော်ပစ်ပါတော့သည်။ သို့သော်လည်း ဒေါ်ခိုစိမ့်ရဲ့ဒေါသ
က အထွဋ်အထိပ်သို့ရောက်နေပြီမို့ ဒေါ်အေးယူလာသည့် သူမရဲ့အဝတ်
ထုပ်ကို သူမရှေ့မှောက်အရောက် ပစ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ထွက်သွား၊ ရော့... ဒီမှာ မင်းရဲ့လုပ်ခလစာ။ မင်း ချက်ချင်း
ထွက်သွား”

“အန်တီကြီး... ခရမ်းဆင် တောင်းပန်”

“တော်... မင်းရဲ့အသံကို ငါထပ်မကြားချင်တော့ဘူး။ မင်းအသံ
က ငါ့နားထဲမှာ ခါးသက်လွန်းလို့ မင်း အခုချက်ချင်းထွက်သွားပါ။
သွား... ဆွဲထုတ်ရမှာလား။ မင်းဟာမင်း သွားမှာလား”

“ထွက်သွားမယ် အန်တီကြီး။ ကြီးကြီး... ကြီးကြီးကို ခရမ်း
ဆင် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအိမ်မှာနေတဲ့ကာလတစ်လျှောက်မှာ စောင့်
ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အန်တီကြီးကိုရော အစ်
ကိုလေးကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခရမ်းဆင် သွားပါတော့မယ်”

ဟု “ကံရည်လေးစမ်းစမ်းစမ်းနှင့်ပြောကာ ထွက်သွားသော
သူမလေးရဲ့ပုံက မိုးရင်ကို တဆစ်ဆစ်နာကျင်စေရပါသည်။

“ခရမ်းဆင်”

သူ ထိုနာမည်ကိုအော်ခေါ်ပြီး သူမလေးနောက် ပြေးလိုက်မည်
အပြုတွင် လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရသည်။

“အဲ့ဒီလူလိမ် အိမ်အကူမိန်းကလေးက ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါ
ဘူး ငါ့သား”

“မေမေ... သားတစ်သက်လုံး မေမေ့ကိုယုံကြည်လေးစားလာ
တာ။ အခု မေမေက တခြားလူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားသလိုပဲ”

“ဒါတွေက မွန်ထူနေတုန်း ခဏပါ။ ပြီးရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

“သားက မေမေ့သားပါမေမေ။ သားစိတ်ကို မေမေသိသင့်တယ်”

“သားရဲ့စိတ်တင်မကဘူး။ သားရဲ့ဘဝကိုလည်း မေမေသိတယ်။”

သားက သာမန်မေမေ့သားမဟုတ်ဘူး။ ပြည်သူတွေသိတဲ့ နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကို သားမေမေ့နဲ့”

“အဲ့ဒါတွေက ခရမ်းဆင်ရဲ့ဂုဏ်ရှိန်နဲ့ဆိုင်လို့လားမေမေ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နဲ့တင့်တယ်တဲ့ ပွဲတက်မယားတွေဖြစ်သင့်တယ်။

သူက အညတရပါ”

“သားအသက် (၂၆) နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပါပြီမေမေ။ သား ဘဝကို သားစိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်နိုင်ပြီ”

“မေမေ့မျက်စိထဲမှာတော့ သားက ပုခက်ပေါ်က မဆင်းရဲသေးတဲ့ လူမယ်အရွယ်ပဲ”

“သား သူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ သူ့ကိုလက်ထပ်မယ်လို့ သားဆုံး ဖြတ်ပြီးသား”

“မင်းနဲ့တန်လို့လား၊ သား”

“တန်တယ်မတန်ဘူးဆိုတာ ရင်ထဲက သတ်မှတ်ထားတဲ့စံချိန် စံညွှန်းပါ”

“သားဘေးမှာ ဂုဏ်ရှိန်ပြောင်တဲ့မိန်းကလေးတွေ အများကြီး”

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ဘဝနှစ်ခုကိုပေါင်းစည်းလိုက်တာပါ။ သူ ဂုဏ်အရှိန်ကြောင့်ဆိုရင် အစုစပ်လုပ်ငန်းပဲလုပ်မယ်။ လက်မထပ်ဘူး။ သားရင်ထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိပြီးသား။ ခရမ်းဆင်ကလွဲရင် သား ဘယ်သူ ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ မေမေပေးစားမယ်ဆိုရင်လည်း မေမေ့သားဦး အကြောင်းကို မေမေသိပါတယ်။ ဒိုးက ငယ်ငယ်တည်းက အခုချိန်ထိ တခြားလူရဲ့အမိန့်ကိုမနာခံတတ်တဲ့လူဆိုတာ မေမေသိနေပါတယ်။ မေ မေ့နဲ့သားနဲ့က လောကကြီးမှာရှိတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုးတွေပဲ။ သား မေ့နဲ့အချင်းမများချင်းဘူး။ သား မေမေ့ကိုချစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခရမ်းဆင်ကိုလည်းချစ်တယ်။ သား သူ့ကိုဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ တော်တော် ကြီးချစ်နေပြီ။ ခွင့်ပြုပါမေမေ”

“ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“နားလည်ပါတယ်။ သားသွားမယ် မေမေ။ မေမေ့စိတ်ဆိုးပြေ တဲ့အချိန် သားကိုဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့။ သားချက်ချင်း ခရမ်းဆင်ရဲ့လက် ကိုဆွဲပြီး လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့လက်ကိုဆွဲထားသော မေမေ့လက်တွင်းမှ အသာ အယာရုန်းထွက်ပြီး ပြေးလာခဲ့လိုက်သည်။ ဇွတ်တရွတ်ပြောချင်စရာ ပြော ပြီး ပြေးထွက်သွားသောသားကြောင့် ဒေါ်ရှိမိမိမှာ ပုံမှန်မျက်နှာမျက်စိထိုင်ချ

၂၄၀ ခု မယ်ခိုင်

မိတော့၏။

သူမမျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်တွေ အလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းနေခဲ့ပေ--
မယ့် သူမသားနဲ့ အကြာကြီးခွဲမနေနိုင်တာကလည်း သေချာလှပါသည်။
ဒေါ်အေးမှာ ပြုံးရမှာလားဝမ်းနည်းရမှာလားပင် မသိနိုင်တော့။

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၂၀)

“ခရမ်းဆင်... ခရမ်းဆင်”

သူအော်ခေါ်ကာ လမ်းမတစ်လျှောက် ပြေးလွှားနေမိပါသည်။
တစ်ခဏလေးအတွင်း သူမ ဘယ်ပျောက်သွား၍ ပျောက်သွားမှန်းမသိ။
သူရင်တွေပူလှပါပြီ။ သူရင်ထဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားနေရသည်။

သူမနဲ့ တကယ်ပဲ ထာဝရဝေးကွာသွားရတော့မှာလို ရင်ထဲမှာ
ဟာတာတာကြီးနှင့် ဝမ်းနည်းနေရ၏။ သူ လမ်းမတစ်လျှောက် တောင်
မြောက် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရှုကာ သူမလေးရဲ့ပုံရိပ်ကို ရှာဖွေနေမိပါသည်။

သို့သော်လည်း ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိတဲ့ ထိုအရပ်သဏ္ဌာန်
လေးကိုမူ ရေးရေးတောင် မတွေ့ရ။ သို့သော် လူနီးချိုးလေးတစ်ခုသို့

အကွေ့မှာ ခိုဝံ့ခနဲတွေ့လိုက်ရတဲ့ပန်းနုရောင်ပုံရိပ်ကြောင့်...

“ခရမ်းဆင်... ခရမ်းဆင်”

သူမမကြားပါ။ ထိရှက်အံ့အံ့နေသော နှလုံးသားအိမ်ကြောင့် ထိုအသံကိုလည်း မကြားနိုင်တော့သလို ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကိုလည်း ရှက်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ မျက်စည်ကို ဘယ်သူတ်ညာသူတ်နှင့် ငိုနေမိပါသည်။

“ခရမ်းဆင်”

“ဟင်! အစ်ကိုလေး”

“ခရမ်းဆင်”

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် အစ်ကိုလေး။ ခရမ်းဆင် ရွာပြန်တော့မယ်။ ခရမ်းဆင်ကို သိပ်ကောင်းပေးခဲ့တဲ့အစ်ကိုလေးကို ခရမ်းဆင်သတိရနေပါ့မယ်”

“ခရမ်းဆင်”

“အန်တီကြီး သိပ်စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား။ တောင်ပန်ပါတယ်။ ခရမ်းဆင်မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမရှိပါဘူး။ အလုပ်ရချင်မိရုံသက်သက်ပါ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ခရမ်းဆင်သွားတော့မယ်နော် အစ်ကိုလေး။ ကားမမီဘဲ နေ

ဦးမယ်”

“ခရမ်းဆင်”

“ရှင်”

“မင်းဘယ်မှသွားစရာမလိုဘူး”

“ရှင်”

“ငါ့ကိုသေချာကြည့်စမ်း! ခရမ်းဆင်”

သူက သူမကိုစူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်စဉ်မှာ သူမက မဝံ့

မရဲလေး သူ့ကိုကြည့်လာစဉ်မှ...

“ငါ မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“ရှင်”

“မင်းကို ငါလက်ထပ်မယ်။ မင်းမရှိရင် ငါမနေတတ်တော့ဘူး။

ငါ မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ် ခရမ်းဆင်။ ဘယ်သူထင်မလဲ၊ ငါ့ရဲ့ရှင်ဆိုးမလေးကို ငါသိပ်ချစ်သွားလိမ့်မယ်လို့။ တောသူလေး၊ ငါ မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်”

ဟုဆိုကာ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ တွေ့နေပွထားတော့သည်။

